

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЩЕ ЗАРОВЯ МЪРТВЕЦА СИ САМ

Превод от английски: Ангел Русинов, 1992

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

I

Хари Винс влезе в приемната и рязко затвори вратата зад себе си, заглушавайки по този начин шумотевицата от съседното помещение.

— Каква врява! Човек би помислил, че е в зоологическата градина и при това в клетката на дивите зверове! — отбеляза той, пощипвайки носа си.

Пресичайки канцеларията, той се насочи към Лоиз Маршъл, която седеше пред таблото с телефоните. Хари държеше в ръка бутилка шампанско и две чаши, които постави на една от масите и избърса челото си с носна кърпа:

— Не знаете какво пропускате, като стоите тук. Въздухът отгатак може с нож да се реже. Господин Инглиш държи и вие да пийнете от шампанското. И аз ви донесох.

Лоиз се усмихна. Тя беше красиво момиче със съдържана елегантност, с лек грим, около двадесет и шест годишна, брюнетка, с красиви плътни вежди, кафяви очи и уверен поглед.

— Знаете ли, не държа особено на шампанското. Нима вие го харесвате?

— Само когато ме черпят — отговори Винс, докато ловко отстраняваше телчето на запушалката и отлепяше тапата от гърлото. — Освен това трябва да се отпразнува нашата победа. Не всеки ден се случва да се спечели шампионатът в полутежка категория.

Тапата изскочи с едно звучно „плюп“ и Винс чевръсто отля пияната в една от чашите.

— И за щастие — отвърна Лоиз. — Мислите ли, че онези отгатак ще продължат още дълго?

— Докато има пиене. А уискито скоро няма да свърши. Да пием за Джой Рътлин, новия шампион. Да продължава да ги размазва, както го направи тази вечер!

— Да пием за господин Инглиш — отвърна спокойно Лоиз, вдигайки чашата си.

Винс се усмихна:

— Съгласен. Нека да е за господин Инглиш.

Двамата отпиха и Винс направи гримаса:

— Май наистина имате право. И аз бих предпочел едно добро уиски. Всъщност защо не оставихте Трикси на телефоните? В крайна сметка това ѝ е работата.

Лоиз повдигна красивите си рамене:

— Давате ли си сметка с какви типове щеше да си има работа? Те много добре знаят, че на мен не могат да посегнат, но Трикси...

— Трикси би била очарована. Тя няма нищо против някой подързък интимен жест. Възприема го като заслужена оценка за собствения си сексапил. А и всички тези снажни грубияни са всъщност безобидни. Трикси би се защитила по най-добрия начин.

— Възможно е, но тя е все още хлапе. Не е необходимо на нейните години да се мотае по канцелариите след полунощ.

— Сега пък говорите като баба ми — засече я Винс с усмивка. — Когато трябва да се работи извънредно, оставате винаги вие.

— Това не ме притеснява.

— А дали не притеснява приятелчето ви?

— Я не говорете глупости — отвърна Лоиз и погледът ѝ изведнъж стана леден.

Винс побърза да смени темата:

— Вие сте с господин Инглиш още от началото, нали?

— Да. Имахме съвсем малък офис, една пишеща машина под наем и няколко мебели, които даже не бяха платени. И ето ни сега с тридесет канцеларии и четиридесет служители. Никак не е лошо за пет години, не намирате ли?

— Не може да не му се признае, че се справя блестящо. Успява във всичко, с което се заеме. През тази седмица — боксов шампионат. Предишната седмица — цирк. През следващата — мюзикхол. Питам се какво ли ще е следващото?

Лоиз започна да се смее:

— О, той ще измисли нещо.

Тя разглеждаше Винс; около тридесет и три годишен, среден на ръст с широки рамене, ниско подстриган, с неспокойни очи с тютюнев цвят, с красива уста, решителна челюст и правилен и тънък нос.

— Вие също преуспяхте, Винс.

Той се съгласи:

— Аз не си правя илюзии, дължа всичко на господин Инглиш. Без него и досега щях да съм нещастен дребен счетоводител без бъдеще. Понякога все още не мога да възприема, че съм негов пълномощник. И наистина още не ми е ясно как ми повери този пост.

— Той умее да разпознава способните. След като ви е избрал, не го е направил за красивите ви очи, Хари. Парите, които печелите, не идват даром.

— Разбира се, че не — отвърна Хари, прекарвайки ръка през късо подстриганата си коса. — Работим до никое време.

Той погледна часовника си.

— Единадесет и четвърт. Тази дандания ще продължи поне до два часа.

Той изпразни чашата си и ѝ протегна бутилката шампанско.

— Искате ли още?

— Не, благодаря. Той забавлява ли се?

— Нали го знаете какъв е. Стига му да наблюдава другите как се забавляват. Само от време на време разменя по някоя дума. Човек би казал, че той е гостенинът. Вече цял час Ейби Менделсон го преследва, но не може да го запали.

Лоиз се засмя:

— Убеждава го да финансира женските борби.

— Това не е толкова лоша идея. Лично аз вече няколко пъти съм ги гледал. С удоволствие бих им станал треньор. Мога да им покажа някои хватки.

— Говорете с господин Инглиш. Може да ви даде шанс.

Телефонът иззвъня. Лоиз включи един от жаковете и си сложи слушалките.

— Тук фирма Инглиш. Добър вечер.

Винс забеляза, че докато слуша, Лоиз сбърчи вежди от изненада.

— Ще го извикам, инспекторе — отговори Лоиз, остави слушалката и се обърна към Винс. — Хари, бихте ли съобщили на господин Инглиш, че инспектор Морили от криминалния отдел желае да говори с него.

— Ах, тези ченгета! Обзалагам се, че ще иска някаква услуга. Или две места до ринга, или две места гратис за бъдещия спектакъл. Смяташ ли, че си струва да безпокоя шефа?

Тя отвърна със сериозен израз на лицето:

— Кажете му, че е спешно, Хари.

Той ѝ хвърли бърз поглед и слезе от масата, върху която се беше настанил:

— Веднага.

С бърза крачка се отправи към личния кабинет на Ник Инглиш. При отварянето на вратата навлезе шум от много гласове.

— Ще ви свържа с господин Инглиш — проговори Лоиз в слушалката.

— Няма да е зле да пригответе и колата му, госпожице Маршъл — изръмжа Морили от другия край. — Когато чуе това, което имам да му кажа, ще побърза веднага да тръгне.

Лоиз включи друг жак и помоли пазача на гаража веднага да докара колата на господин Инглиш пред входа.

Точно когато изключваше жака, в приемната влезе господин Инглиш, следван от Винс. Инглиш имаше масивна фигура, много висок, леко заоблен, но без излишни килограми. Наближаваше четиридесетте и, без да е непременно красив, той привличаше вниманието и от пръв поглед оставяше впечатление за сила и твърдост.

— Можете да разговаряте с инспектора по тази линия, господин Инглиш — каза Лоиз.

Инглиш пое слушалката.

— Какво се е случило, инспекторе?

Лоиз се доближи внимателно до Винс:

— Няма да е зле да потърсите Чък. Мисля, че ще има нужда от него.

Хари кимна в знак на съгласие и излезе. Лоиз чу господин Инглиш да пита:

— И кога се е случило?

Тя гледаше с безпокойство високата фигура на господин Инглиш, наведена над масата, потрепвайки нервно с дългите си пръсти.

Вече пет години тя работеше за Ник Инглиш. Беше го срещнала по времето, когато току-що беше отворил малък офис в Чикаго, в желанието си да реализира едно собствено откритие — жироскопен компас за петролните сондажи. Беше я наел да пази офиса, докато той обикаляше да търси капитали за финансиране производството на компаса.

Началото беше трудно, но тя скоро забеляза, че трудностите и неуспехите само удвояваха упорството му. През първата година на съвместната им работа тя често оставаше без заплата, а той — без храна, но между тях се създаде връзка, която тя трудно можеше да забрави, и често си задаваше въпроса дали той беше забравил. Компасът най-накрая беше финансиран и постигна голям успех.

Оттогава парите потекоха като река, той създаде фирми, нае театри, купи една дузина нощни клубове. След това, незнаейки вече какво да прави с парите си, той се впусна в политиката. Благодарение на неговите капитали Хенри Бомон беше избран за сенатор и пак благодарение на неговите субсидии продължаваше да заема този пост.

Припомняйки си бляскавата кариера на своя шеф, Лоиз се улови, че съжالياва за времето, когато беше дясната му ръка. Днес беше само една от многото му служителки.

Винс се върна в приемната, следван от Чък Ийгън, който служеше за шофьор и интендант на Инглиш.

Чък беше дребен, с фигура на жокей и приближаваше четиридесетте. Имаше сплъстени коси, червендалесто лице, обсипано с лунички, студени очи и забързана и гъвкава походка. В момента се чувстваше притеснен в смокинга си, който освен това не му стоеше добре.

— Какво става? — процеди той през зъби, като се доближи до Лоиз. — Толкова добре се забавлявах.

Тя кимна с глава към Инглиш, който в този момент казваше в слушалката:

— Пристигам веднага. Не пипайте нищо. Ще бъда там най-много след десетина минути.

— Къде е колата? — изръмжа Чък глухо, обръщайки се към Лоиз.

— Пред входа.

Инглиш затвори телефона. Той се обърна към останалите трима, които леко вцепенени очакваха нарежданията му. Масивното му загоряло лице не издаваше никакви чувства, но погледът му беше станал твърд.

— Иди за колата, Чък. Тръгваме незабавно.

— Пред входа е, шефе — отвърна Чък. — Чакам ви долу.

Инглиш се обърна към Винс:

— Оставете онези юнаци да изпразнят касата с уиски и се отървете от тях. Кажете им, че ми се е наложило да изляза.

— Разбрано, господин Инглиш — отвърна Винс.

Той отиде и отвори вратата на другата стая. Оттам се чуваше оглушителна врява. Инглиш смръщи вежди:

— Бихте ли останали за малко? — обърна се той към Лоиз. — Може би ще имам нужда от Вас. Ако до един час не ви обадя, можете да се прибирате.

— Разбира се — отвърна тя, вглеждайки се втренчено в лицето му. — Случило ли се е нещо, господин Инглиш?

Той я погледна, после се доближи, прегърна я през кръста и се усмихна:

— Познавахте ли брат ми Рой?

Учудена, тя поклати отрицателно глава.

— Нищо не сте загубили — добави той, като леко я плесна отзад. — Току-що се е застрелял.

Тя възкликна:

— Много съжалявам...

— Няма за какво — отвърна той, отправяйки се към вратата. — Той не заслужава Вашето съжаление, а не би желал и моето. Тази работа може да ни докара неприятности. Не си тръгвайте до един час. Ако започнат да звънят журналистите, дръжте ги настрана. Кажете им, че не знаете къде съм.

Той взе пардесюто и шапката си от шкафа.

— Хари донесе ли Ви шампанско?

— Да, господин Инглиш.

— Много добре. Засега довиждане. Може би ще Ви се обадя.

Той преметна пардесюто през ръката си и излезе.

II

Чък Ийгън навлезе с огромния блестящ „Кадилак“ в една от тесните улички в центъра и намали.

Малко по-далеч, от дясната страна той забеляза две патрулни коли, спрели пред една висока сграда, потънала в тъмнина, с изключение на два светещи прозореца на седмия етаж.

Той спря зад полицейските автомобили, изключи мотора и излезе в момента, в който Ник Инглиш отваряше своята врата и измъкваше дългите си крака от Кадилака.

Чък му хвърли въпросителен поглед:

— Да се кача ли с Вас, шефе?

— Ако искаш. Но стой настрана и си затваряй устата.

Инглиш се приближи към сградата. Двама полицаи пазеха входната врата. Те го разпознаха и го поздравиха.

— Инспекторът Ви чака, господин Инглиш — каза единият. — На седмия етаж. Има асансьор.

Действително инспектор Морили го чакаше на прага. Той беше набит, около петдесетгодишен. Слабото му лице беше бледо и черните му мустаци ярко се открояваха върху него.

— Съжалявам, че Ви откъснах от приема, господин Инглиш — проговори той с дълбок глас. — Но си помислих, че ще предпочетете да дойдете.

Гласът му беше сдържан и почтителен, като на служител в погребално бюро, обръщаш се към някой богат клиент.

— Много съжалявам.

— Кой го намери? — измърмори Инглиш.

— Портиерът. Проверявал е дали всички канцеларии са затворени. Той телефонира и аз веднага Ви се обадох. Тук съм от не повече от двадесетина минути.

Инглиш направи знак на Чък да остане на мястото си и влезе в малка, бедно обзаведена стая, служеща за приемна. Върху вратата от матово стъкло се четеше:

„Агенция «Светкавица»
Детектив Рой Инглиш“

Мебелировката се състоеше от бюро, маса, пишеща машина, покрита с калъф, кантонерка и квадратно килимче.

— В другата стая е — отбеляза Морили, следвайки Инглиш в малката канцелария.

Там имаше двама цивилни полицаи с притеснен вид.

— Добър вечер, господин Инглиш — поздравиха те в един глас.

Единият от тях допря с пръст периферията на шапката си. Инглиш им кимна с глава, прекоси стаята и се спря на прага. На стената срещу прозореца се мъдреха две големи кантонерки. Един изхабен и прашен килим покриваше пода. Огромната работна маса заемаше цялата стая. Срещу нея — един продънен фотьойл, предназначен за клиентите.

Инглиш отбеляза всички тези подробности с гримаса на отвращение.

Смъртта беше заварила брат му на работната маса. Тялото му беше повалено напред, с глава върху попивателната, едната му ръка висеше отстрани като пръстите едва докосваха килима, а другата беше сгъната върху масата. Лицето му плуваше в локва кръв, която достигаше до ръба на бюрото и оттам, по една случайност, се стичаше в кошчето, поставено в краката му.

С невъзмутимо лице и мрачен поглед Инглиш наблюдаваше сцената. Морили изчакваше на прага.

Инглиш се доближи до работната маса и се наведе, за да види по-добре лицето на мъртвеца. Върхът на обувката му срещна някакъв твърд предмет на пода. Един полицейски пистолет 38-ми калибър лежеше на няколко сантиметра от пръстите на трупа.

Инглиш се изправи:

— Отдавна ли е мъртъв? — запита той с рязък тон.

— От около два часа — отвърна Морили. — Никой не е чул изстрела. В края на коридора се намира една телеграфна агенция. Шумът от телекните апарати е заглушил детонацията.

— Това неговият пистолет ли е?

— Възможно е — отвърна Морили, повдигайки рамена. — Има разрешително за носене на оръжие. Ще трябва да проверя.

Морили се вгледа внимателно в лицето на Инглиш:

— Самоубил се е, нали, господин Инглиш? Предполагам, че няма никакво съмнение по този въпрос?

— Какво Ви кара да мислите така?

Морили се поколеба, след това влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Носят се разни слухове. Изглежда е бил останал без пукната пара.

Инглиш престана да разглежда стаята и закова твърдия си студен поглед върху Морили.

— Не мога да ви задържам по-дълго, инспекторе. Вероятно трябва да вземете някои мерки.

— Предпочетох да ви изчакам — отговори сконфузено Морили.

— Благодаря. Видях всичко, което желяех да видя. Ще Ви изчакам в колата си. Когато свършите, уведомете ме. Бих желал да хвърля един поглед върху документите му.

— Ще свършим за около един час, господин Инглиш. Нима ще чакате през цялото време?

Инглиш сбърчи вежди:

— Жена му знае ли вече?

— Обадох се само на вас, господин Инглиш. Мога да се заема и с това. Да изпратя ли един полицаи?

Инглиш поклати глава:

— Най-добре ще бъде да отида аз.

Той се поколеба за миг и погледът му стана още по-мрачен.

— Не знам дали сте в течение, но в последно време с Рой не бяхме в добри отношения. Даже не знам адреса му.

— Аз го имам — отвърна Морили с безизразно лице.

Взе един портфейл от масата и подаде визитна картичка на Инглиш.

— Проверих съдържанието на джобовете му. Знаете ли къде се намира това?

Инглиш прочете картичката:

— Чък трябва да знае. Имаше ли пари у себе си?

— Четири долара.

Инглиш взе портфейла от ръцете на Морили, хвърли му едно око и го мушна в джоба си:

— Отивам при жена му. Бихте ли помолили някой от хората си да пооправи тук. Вероятно ще пратя някого да разгледа досиетата му.

— Аз ще се заема с това, господин Инглиш.

— Значи сте чули да се говори, че е закъсал с парите? — забеляза Инглиш. — Кой би могъл да Ви го каже, инспекторе?

— Комисарят ми спомена. Знаеше, че го познавам и искаше да поговоря с него. Мислех да мина да видя утре сутринта.

Инглиш изтръска пепелта от пурата си на земята:

— За какво трябваше да си говорите?

Морили се обърна:

— Брат Ви се е опитал да измъкне пари от някои хора.

Инглиш не отместваше поглед от него:

— Кои хора?

— Двама или трима клиенти, за които е работил миналата година. Те са се оплакали на главния комисар. Съжалявам, че трябва да Ви го кажа, господин Инглиш, но той щеше да загуби разрешителното си до края на седмицата.

— Защото се е опитвал да измъкне пари от бивши клиенти ли? — попита Инглиш с леден глас.

— Трябва да е бил в съвсем безизходно положение. Заплашил е една от клиентките си. Тя не искаше да подаде официална жалба, но, да си кажем право, това си е чиста проба шантаж.

Инглиш рязко стисна челюсти:

— Ще поговорим друг път за това. Не искам да Ви задържам. Ще се видим утре сутринта.

— Разбира се, господин Инглиш.

Докато Инглиш се отправяше към вратата, Морили добави:

— Чух, че Вашето момче е спечелило битката. Поздравления.

Инглиш спря.

— Точно така. Всъщност, бях казал на Винс да заложил от Ваше име. Сто долара, които сега Ви носят триста. Минете покрай Винс утре. Ще Ви плати в дребни банкноти. Става ли?

Морили се изчерви:

— Много любезно от Ваша страна, господин Инглиш. Мислех си да заложа, но...

— Но нямахте време. Знам какво е. Но аз не съм Ви забравил. Обичам да правя услуги на приятелите си. Много се радвам, че сте спечелили.

Той прекоси приемната, излезе в коридора, направи знак с глава на Чък и се качи в асансьора.

От прага Морили и двамата детективи го проследиха с поглед.

— Не изглеждаше много развълнуван — отбеляза единият, влизайки в офиса.

— Ти какво очакваше? — забеляза Морили с леден глас. — Да започне да вие ли?

III

Инглиш беше виждал жената на Рой само веднъж преди около година, и то случайно, на един коктейл.

Той си я спомняше като млада жена на около деветнадесет-двадесет години с кукленско лице и стържещ глас, която имаше ужасния навик да се обръща към всички със „скъпи мой“. По онова време тя беше лудо влюбена в Рой и Инглиш се питаше дали тази любов е все още същата.

— Стигнахме, шефе — внезапно каза Чък. — Бялата къща до лампата.

Той забави и спря до тротоара пред малко бяло бунгало. Един прозорец светеше на първия етаж.

Инглиш слезе, като се сви от напора на студения вятър. Остави пардесюто и шапката си в колата и хвърли пурата си в канала. За момент огледа къщата учуден и раздразнен.

Твърде луксозна резиденция си беше избрал Рой за човек, който е закъсал с парите. „Този Рой няма никакво чувство за отговорност — помисли с горчивина Инглиш. — Като му се прииска нещо, винаги си го доставя, без да мисли и да се безпокои как после ще го плаща.“

Инглиш бутна желязната врата и пое по алеята, заобиколена от рози и нарциси, която водеше до входната врата.

Той натисна бутона и чу приятна мелодия да се разнася в къщата. Инглиш сбърчи вежди — този род звънци му лазеха по нервите. След малко затворената с верига врата се пооткрехна.

— Кой е там? — попита женски глас със сърдит тон.

— Ник Инглиш.

— Кой?

Той усети нотка на учудване в гласа.

— Братът на Рой — отговори той, раздразнен от факта, че трябва да бъде разпознат чрез Рой.

Отвътре откачиха веригата, вратата се отвори и се запали светлина на входа.

Корин Инглиш изобщо не беше се променила, откакто я беше виждал за последен път. Той си помисли, че и след тридесет години пак ще си е същата. Тя беше дребна, руса и красивото ѝ тяло предлагаше предизвикателни заоблености. Тя беше облечена с розов копrienен пенъоар върху черна пижама. Забелязвайки, че я наблюдава тя бързо закопча позлатените си копчета, като го гледаше със сините си безизразни очи, които му напомняха за уплашено бебе.

— Добър вечер, Корин — каза той. — Мога ли да вляза?

— Ами, не знам — отговори тя. — Рой още го няма. Аз съм сама. Предполагам, че него търсите.

Той прикри раздразнението си с усилие:

— Струва ми се, че ще е най-добре да вляза — отговори той с възможно най-любезен тон. — Мога да настина, ако стоя отвън. За нещастие имам да Ви съобщя една много неприятна новина.

— А! — изрече тя с широко отворени очи. — Най-добре ще направите да се обърнете към Рой. Не обичам да научавам лоши новини. А и Рой не ми позволява да се притеснявам.

— Ще настинете — каза той, правейки крачка напред, с което я принуди да отстъпи навътре, след което затвори вратата след себе си. — Опасявам се, че лошата новина се отнася единствено до Вас.

Лицето ѝ се сбърчи в недоумение, но преди да има възможност да каже нещо, той продължи, насочвайки се към една врата:

— Тук ли е дневната? Нека поседнем за момент.

Тя го въведе в една дълга стая, обзаведена с модерни и нови мебели, които въпреки ниското си качество изглеждаха доста ефектно.

Огънят в камината беше почти угаснал. Той го разбута с ръжена и добави ново дърво. Корин се доближи до него. На светлината на лампиона той забеляза, че розовият пенъоар беше поохлузен на ръкавите и яката.

— По-добре щеше да е да изчакате Рой — каза тя, кършейки тънките си ръце.

Тя отчаяно се опитваше да се измъкне от необходимостта да поеме някаква отговорност или да вземе решение.

— Аз съм дошъл именно във връзка с Рой — отвърна той спокойно. — Моля Ви, седнете. Бих искал да Ви спестя това, но рано или късно ще го научите.

— О!

Тя рязко седна, като че ли краката вече не я държаха и лицето ѝ побледня под грима.

— Той... неприятности ли има?

Той поклати глава.

— Не, няма неприятности. Нещо много по-лошо.

Искаше му се да бъде груб и да ѝ каже, че Рой е мъртъв, но пред това кукленско лице с широко отворени от ужас очи и трепереща уста го обзе колебание.

Изведнъж тя отстъпи пред погледа му, като че ли се беше опитал да я удари:

— Ранен ли е? Нали... нали не е мъртъв?

— Напротив, мъртъв е — отвърна Инглиш. — Много съжалявам, Корин, че трябваше да Ви съобщя това. Мога ли да направя нещо за Вас...

— Мъртъв? — повтори тя. — Не, това е невъзможно!

— Но е истина.

— Не, не е възможно! — повтори тя с остър глас. — Казвате го, за да ме уплашите. Знам, че никога не сте могли да ме понасяте. Как така ще е мъртъв?

— Самоубил се е — отвърна мрачно Инглиш.

Тя го гледаше вторачено и изведнъж той разбра, че този път му е повярвала. Кукленското ѝ лице се сгърчи. Тя падна назад върху дивана с ръце върху очите си. Сълзите я задавяха и гърлото ѝ рязко подскачаше.

Инглиш се доближи до малкото барче на стената. Отвори го, наля чаша коняк и се върна при младата жена.

— Изпийте това.

Доближи чашата до устата ѝ и успя да я накара да изпие няколко глътки, преди да отмести ръката му.

— Самоубил ли се е? — попита тя.

Той потвърди и, обезпокоен от израза в очите ѝ, запита:

— Имате ли някой, който да бъде тази нощ с Вас? Не бива да оставате сама.

— Но аз вече съм съвсем сама — отговори тя и сълзите потекоха по лицето ѝ, размазвайки грима. — О, Рой, Рой! Как си могъл да направиш подобно нещо! Как можа да ме изоставиш по този начин?

Приличаше на сломено от мъка дете. Инглиш почувствува, че го обхваща вълнение. Нежно постави ръка на рамото ѝ, но тя го отблъсна рязко и той направи смутено крачка назад.

— Защо се е самоубил? — попита тя, като вдигна очи към него.

— Опитайте се да не мислите за това тази вечер — каза той, като се опита да я успокои. — Искате ли да изпратя някой при Вас? Моята секретарка...

Тя се изправи трудно:

— Не ми трябва вашата секретарка! И вас не искам да Ви виждам! Вие убихте Рой! Ако се отнасяхте към него като към брат, той никога не би го направил!

Той беше така стъписан от внезапната атака и искрящата омраза в очите на Корин, че успя само да я наблюдава неподвижно.

— Вие и Вашите пари! — Продължи тя със скърцащ глас. — Само това Ви интересува! Беше Ви абсолютно безразлично какво може да се случи на Рой! Никога не сте си давали труда да се позаинтересувате как се оправя! И когато дойде при Вас да Ви моли за помощ, Вие му показахте вратата! А сега сте го принудили и да се убие! Доволен ли сте най-сетне! Доволен ли сте, че спестихте малко от мръсните си мангизи! Вън! И да не съм Ви видяла повече тук! Мразя Ви!

— Не сте справедлива — отвърна спокойно Инглиш. — Ако знаех, че Рой е закъсал, щях да му помогна. Но не знаех.

— Нима?! Беше ви безразлично! — изкрещя тя. — Не сте си разменили и дума от шест месеца. Когато Ви поиска заем, му отговорихте, че няма да му дадете и стотинка. Щели сте да му помогнете? На това ли казвате да помогнете на някого?

Инглиш отвърна със сух глас:

— Не съм спрял да му помагам, откакто завърши училище. Мислех, че му е време да започне да се оправя сам. Нима е очаквал да го издържам цял живот?

С несигурна походка тя отиде до вратата и я отвори широко:

— Вън! И не идвайте никога вече! И не се опитвайте да ми пробутате от мръсните си мангизи, защото няма да ги приема. Хайде, махайте се!

Инглиш повдигна мощните си рамене. Все още се колебаеше да тръгне, защото знаеше, че при неговото излизане тя ще рухне.

— Имате ли някой... — подхвана той.

Тя го пресече като изкрещя:

— Махайте се от главата ми! Не се нуждая нито от Вашата помощ, нито от Вашето съжаление. Вие сте по-лош и от убиец! Вън!

Отказвайки се да направи нещо повече за нея, Инглиш се отправи към хола. Когато отваряше входната врата, той чу хлипането ѝ и се обърна. Тя се беше хвърлила по корем на дивана и беше скрила главата си с ръце.

Той поклати глава, поколеба се за момент, след което излезе и се отправи към колата.

IV

Когато Инглиш влезе в малката канцелария, инспектор Морили стана от мястото си. Цивилният полицаи, който беше при него, напусна стаята и Морили подаде стол на своя посетител.

— Радвам се да Ви видя, господин Инглиш — рече той. — Моля, седнете.

— Мога ли да се обадя по телефона, инспекторе?

— Но моля Ви, разбира се. Ще се върна след пет минути. Ще отида да взема балистичната експертиза.

— Разпоредихте ли се да почистят офиса?

— Всичко е наред — отвърна Морили, отправяйки се към вратата.

След като инспекторът затвори вратата. Инглиш се обади в собствения си офис.

Лоиз Маршъл отговори.

— Бих искал да отидете в офиса на брат ми и да погледате там — разпореди Инглиш. — Вземете и Хари. Ще можете ли да отидете сега или вече е много късно? — Той погледна часовника, който показваше петнадесет минути след полунощ. — Мисля, че няма да Ви отнеме много време. Хари ще Ви придружи до вас.

— Не се безпокойте, господин Инглиш — отвърна Лоиз. — Какво трябва да направя там?

— Прегледайте досиетата. Погледнете дали няма сметководна книга и ако намерите, донесете ми я утре сутринта в офиса. Опитайте се да разберете как са вървели работите. Това ме интересува най-много. Тази работа имаше стабилен вид, когато я купих за него. Искане ми се да разбере защо е закъсал.

— Ще се заема с това, господин Инглиш.

— Благодаря, малката. Съжалявам, че Ви карам да работите по това време, но е спешно.

— Не се безпокойте, господин Инглиш.

— Непременно вземете Хари с Вас. Не искам да ходите там сама. В този момент Морили влезе в стаята.

— Един момент, моля — каза Инглиш в слушалката, след което се обърна към инспектора. — Заключение ли, като излязохте?

— Не. Оставих един полицаи на пост. Ключовете са в горното ляво чекмедже на бюрото му.

Инглиш предаде тази информация на Лоиз.

— Намира се на Седма улица, номер 1356. Офисът е на седмия етаж. Ще търсите Агенция „Светкавица“.

Тя отговори, че тръгва веднага, и затвори телефона.

Инглиш постави слушалката на вилката, извади от джоба си кутия пури и предложи на Морили. Когато двете пури задимяха, Инглиш запита:

— Неговият пистолет ли беше?

Морили потвърди с глава:

— Току-що бях при лекаря. Той потвърди версията за самоубийство. По пистолета бяха открити неговите отпечатьци и следи от барут по лицето му.

Инглиш се замисли. Настъпи кратка тишина.

— Ако това Ви е достатъчно, аз нямам повече претенции — проговори Морили.

Инглиш отново потвърди:

— Мисля, че да. Ще има ли разследване?

— Утре сутринта в единадесет и половина. Той имаше ли секретарка?

Инглиш повдигна рамена:

— Не знам. Възможно е. Жена му вероятно знае, но не Ви препоръчвам да я търсите сега. Тя изпадна в нервна криза.

Морили тропаше с пръсти по попивателната върху масата:

— Следователят ще иска да доказвам, че е бил разорен. Ако комисарят не настоява, аз лично никак не държа да представя тези доказателства. Не е нужно да обясняваме на следователя какво щеше да се случи на брат Ви.

— Комисарят няма да настоява — отвърна Инглиш със зловна усмивка. — Ще поговоря с него утре сутринта. Ще помоля Сам Край да предупреди госпожа Инглиш. Няма защо да се говори наляво и надясно, че е нямал пари. Постъпката му би могла да бъде предизвикана и от свръхнапрежение.

Морили не отговори.

Инглиш се наведе напред и вдигна телефонната слушалка. Набра номер и зачака със свъсени вежди.

Сам Край, неговият адвокат, най-после отговори.

— Сам? Тук е Ник. Имам работа за теб.

— Надявам се, че не е тази вечер — отговори обезпокоен Сам. — Мислех да си лягам.

— Напротив, точно тази вечер. Нали ти се занимаваше с работите на Рой?

— По принцип, да — отвърна Сам без ентузиазъм, — но той от месеци не се е обръщал към мен за консултация. Какво му се е случило пак?

— Самоубил се е преди два часа.

— Боже Господи, и защо?

— Изглежда, че е останал без пари и е започнал да шантажира някои от бившите си клиенти. Щели са да му отнемат разрешителното и той е предпочел да свърши със себе си. Поне това ми беше обяснено. Съобщих на Корин, че е мъртъв, но не й казах защо. Тя е ужасно разстроена. Бих предпочел да не остава сама тази нощ. Би ли помолил жена си да отиде да прекара нощта при нея?

Край изръмжа раздражено:

— Ще я попитам. Тя е добра душа и вероятно ще отиде, но вече си е легнала.

— Ако не иска да стане, ще трябва да отидеш ти. Не искам Корин да остава сама тази нощ. Всъщност, най-добре е ти да отидеш, Сам. Корин ме обвинява за смъртта на Рой. Тя очевидно не е съвсем на себе си, но се страхувам, че ще ни причини неприятности. Претендира, че съм отказал да заема пари на брат си. Ще трябва да се постарая да й избиеш това от главата. Ако се наложи да даваме показания пред следователя, ще кажем, че Рой работеше много. Ще ти се наложи да убедиш Корин в тази теза.

— Добре — съгласи се Край. — Питам се защо ли работя за теб, Ник. Ще взема и Хелен със себе си.

— Гледай да предотвратиш разговори с журналистите. Не искам да се вдига много шум. Ела утре към десет и половина в моята канцелария да оправим тази работа.

— Добре — отговори Край.

— И побързай да отидеш при нея — заключи Инглиш, преди да затвори.

По време на този разговор Морили се опитваше да се прави, че не го забелязва, гледайки през прозореца. След като Инглиш затвори, той се обърна.

— Ако Край знаеше, че има възможност да намеря секретарката на брат Ви, ако разбира се е имал такава, бих могъл да я разпитам, без да безпокоим госпожа Инглиш.

— За какво да я разпиташ? — запита Инглиш с безизразен глас.

Морили изглеждаше притеснен:

— Искан само да проверя дали наистина е бил закъсал с парите и да разбере каква причина може да е имал, за да се самоубие.

— Не се безпокойте за секретарката му — отбеляза Инглиш. — Ще изпратя Край да провери. Той ще предостави на следователя всички сведения, от които има нужда.

Морили се поколеба за миг, след което се съгласи:

— Както желаете, господин Инглиш.

V

Чък Ийгън спря Кадилака пред една внушителна сграда, извисяваща се над реката.

Слезе от колата и отвори задната врата.

— Искам да разбера дали брат ми е имал секретарка — каза Инглиш, слизайки от колата. — Утре сутринта ще минеш през офиса му и ще питаш портиера. Трябва ми адреса на момичето. Не по-късно от девет часа ще минеш от тук. Ще идем да я видим, преди да е тръгнала за работа.

— Разбрано, шефе. Ще се заема с това. Мога ли да направя нещо друго за вас?

Инглиш се усмихна:

— Не. Отивай да спиш и утре да си точен.

Той влезе в сградата, направи знак с глава на нощния портиер, който застана мирно, като го забеляза и се отпрати към асансьора, който го отведе на шестнадесетия етаж, където беше наел обширен апартамент за Жюли.

Пред вратата той бръкна за ключа и погледът му се спря на визитната ѝ картичка: Госпожица Жюли Клер.

Той отвори и влезе в малкия хол. Докато оставяше пардесюто и шапката си на един фотьойл, отсрещната врата се отвори и на прага се появи млада жена.

Тя беше висока, с широки рамене и тесен ханш, с дълги и красиви крака. Сребристите ѝ коси бяха събрани над главата. Зелените ѝ очи блестяха. Тя беше облечена с маслинозелен халат, препасан с червен ширит, а на краката си беше обула червени пантофи с висок ток.

Като ѝ се любуваше, Инглиш помисли, че тя е коренно различна от Корин. Беше много по-красива и лицето ѝ, излъчващо достойнство, му изглеждаше много по-привлекателно от лицето на която и да е друга жена. Даже и в този късен час, гримът ѝ представляваше шедьовър на изтънчеността и добрия вкус.

— Закъсняваш, Ник — обърна се тя към него с усмивка. — Бях започнала да се питам дали въобще ще дойдеш.

Той се доближи до нея, прегърна я през кръста и я целуна по бузата.

— Съжалявам, Жюли — отвърна той, — но ме задържаха.

— Значи Джой спечели — продължи тя, вдигайки очи към него. — Вероятно си доволен?

— Не ми се вярва да си слушала прякото предаване на мача — каза той, повеждайки я към дневната.

В камината гореше буен огън, а светлината от абажурите придаваше на стаята интимна и уютна обстановка.

— Не, но слушах новините.

— В това отношение съвсем бихте си подхождали с Хари — каза той, разполагайки се в един от фотьойлите и привличайки младата жена върху коленете си.

Тя го прегърна през врата и допря лицето си до неговото.

— Представяш ли си, даже не дойде на мача, въпреки, че той свърши цялата работа, работейки като дявол цяла седмица. Съвсем прилича по характер на теб.

— За мен боксът е отвратителен — отвърна тя с гримаса. — Хари е прав, че не е отишъл.

Той се любуваше на приятното пламтене на въглищата и галеше бедрото на Жюли през коприната на пижамата ѝ.

— Може и да е отвратителен, но носи големи печалби. А твоят номер мина ли добре?

Тя повдигна безразлично рамене:

— Мисля, че да. Публиката изглеждаше доволна. Не пях особено добре, но мисля, че никой не го забеляза.

— Имаш нужда от почивка. Мисля, че ще мога да се освободя следващия месец. Бихме могли да прескочим до Флорида.

— Ще видим.

Той я изгледа продължително:

— Мислех, че това ще ти достави удоволствие, Жюли.

— Не знам. Не ми се иска толкова бързо да напускам клуба. Разкажи ми за мача, Ник.

— Искам да ти кажа нещо друго. Помниш ли Рой?

Той почувствува как тя изтръпна.

— Разбира се. Защо питаш?

— Този идиот преди малко се самоуби.

Тя се опита да стане, но той я задържа на коленете си.

— Остани, Жюли.

— Мъртъв ли е? — запита тя, сграбчвайки ръката му.

— Да, мъртъв е. Най-после и той да свърши една работа както трябва.

Тя потръпна:

— Не говори така, Ник! Това е ужасно. Кога е станало това?

— Около девет и половина. Морили ми се обади в разгара на приема. И сигурно сега ликува. И как можа от всички полицаи от Криминалната полиция точно той да открие Рой. Даде ми да разбере, че ми прави услуга.

— Не го обичам — каза Жюли. — В него има нещо...

— Той е само едно ченге, което иска да си напълни джобовете.

— Но защо, Рой?...

— И аз това се питам. Може ли да се поразмърдам? Пречиш ми да се съсредоточа.

Той я взе на ръце, стана и я положи внимателно във фотьойла, след което се отправи към камината:

— Но, Жюли, ти си съвсем бледа.

— От това, което току-що ми каза. Не бях подготвена за подобни новини... Не знам дали си натъжен, Ник, но приеми моите съболезнования.

— Изобщо не ми е мъчно — отговори Инглиш, като извади кутията си с пури. — Разбира се, че бях много изненадан, но не може да се каже, че тази смърт ме развълнува особено. От раждането си Рой само трови живота на хората около себе си. Изглежда, че е мързеливец по рождение. Винаги си е имал неприятности, както всъщност и баща ми. Аз разказвал ли съм ти за баща си?

Потънала във фотьойла си, Жюли се любуваше на огъня с ръце, кръстосани върху коленете си. Тя поклати глава.

— Той беше един негодник — започна Инглиш. — Също като Рой. Ако майка ми не беше започнала работа, когато бяхме деца, вероятно щяхме да умрем от глад. Ако беше видяла жилището ни. Един бордей с три стаи в мазето на мебелирана къща. През зимата

водата се стичаше по стените, а през лятото вонеше като в отходна канализация.

Жюли се наведе да добави ново дърво в камината и Инглиш я погали по брадичката.

— Но всичко това е вече минало — продължи той. — И все пак продължавам да не разбирам защо Рой се е самоубил. Морили ми каза, че бил закъсал с парите и се опитал да заплашва двама-трима от бившите си клиенти. В края на седмицата са щели да му отнемат разрешителното. Обзалагам се, че Рой никога не би се застрелял за такова нещо. Никога не съм смятал, че е достатъчно смел, за да направи подобно нещо, даже и в състоянието, в което се е намирал. Цялата тази история е много загадъчна. Версията за самоубийство задоволява Морили, но за мен тя не звучи убедително.

Жюли повдигна очи:

— Но, Ник, щом полицията казва...

— Да, знам, но това ме смущава. Защо не ми се е обадил, като е бил в такова безизходно положение? Вярно е, че последният път му посочих вратата, но обикновено това не му пречеше да опитва отново.

— Може би е имал гордост — каза спокойно Жюли.

— Колко слабо го познаваш, малката ми! Той имаше кожа на носорог. Не му правеха впечатление никакви обиди, стига да може да получи пари. Не мога да разбера защо е фалирал. Когато успя да ме убеди да му купя тази агенция, аз си дадох труда да я проуча най-внимателно. Тогава всичко вървеше много добре. Не е възможно да се провали толкова бързо, освен ако не го е направил нарочно. Постъпих като глупак, че се заех с тази работа. Трябваше да си дам сметка, че е неспособен да се оправи с такова нещо. Представяш ли си, Рой и частен детектив. Смешно! Бях наивник да му дам тези пари.

Жюли го гледаше как се разхожда напред-назад. В очите ѝ се четеше безпокойство и напрежение, но това убягна от Инглиш.

— Изпратих Лоиз в офиса му да поразучи как стоят нещата — продължи той. — Тя има нюх за тези неща. Ще разбере какво го е провалило.

— Изпратил си Лоиз там през нощта?

— Искан да хвърли едно око преди Корин да е успяла да отиде там.

— И значи в момента тя е там?

Изненадан от агресивната нотка в гласа ѝ, Инглиш се спря и изгледа младата жена.

— Да. Хари я придружава. Нея не я притеснява да работи до късно. Защо се учудваш?

— Все пак е един и половина през нощта. Не можеше ли да почака до утре сутринта?

Инглиш не обичаше да се обсъждат нарежданията му:

— Съществува рискът Корин да отиде там — отговори той, свъсвайки вежди. — Аз искам да знам какво се е случило на Рой.

— Тя сигурно е влюбена в теб — каза Жюли, като се обърна.

— Влюбена в мен? — повтори Инглиш стъписан. — Кой? Корин?

— Лоиз. Държи се, като че ли ти е робиня. Никое друго момиче няма да издържи да работи за теб, Ник.

Инглиш избухна в смях:

— Това е абсурдно! Плащам ѝ добре. Освен това тя не е от тези момичета, които се влюбват във всеки срещнат.

— Няма момиче на света, което рано или късно да не се влюби — отвърна Жюли тихо. — Мислех, че си по-прозорлив.

— В крайна сметка сега не става въпрос за Лоиз — каза Инглиш леко раздражен. — Говорехме за Рой. Преди малко ходих при Корин. Тя заяви, че аз съм отговорен за смъртта на Рой и ме изгони.

— Ник!

Тя бързо вдигна очи към него, но се успокои от усмивката му.

— Вярно е, че тя не беше съвсем на себе си, но предпочетох да измъкна Сам от леглото, за да се опита да я усмири. Не желая скандали, Жюли. В момента съм заложил големи интереси. — Той плъзна загорялата си ръка покрай рамото на младата жена и я погали нежно по шията. — След няколко дни сенаторът ще обяви, че съм основателят на нова болница. Това, разбира се, е известно на Комитета, но не и на пресата. Искам тази болница да носи моето име.

— Да носи твоето име? — повтори тя обърквана — Но защо, в името на Бога?

Инглиш отговори с леко смутена усмивка:

— Изглежда идиотско, нали? Но толкова ми се иска, Жюли. Нищо друго не съм желал толкова силно през целия си живот. Започнах от нула и от гледна точка на пари се справих много добре, но

парите не са всичко. Ако сега умра, след една седмица никой няма да си спомня за мен. От значение е само името, което хората оставят след себе си. Ако болницата носи моето име, хората няма да ме забравят толкова лесно. А има и друго. Обещах на майка си да успея в живота и тя ми вярваше. За съжаление не живя достатъчно дълго, за да бъде свидетел на моя старт. Тя би била на седмото небе от радост, ако знаеше, че болницата ще носи моето име и аз, не знам защо, си мисля, че все още мога да ѝ доставя това удоволствие.

Очарована, Жюли слушаше, без да промълви. Никога не беше предполагала, че Инглиш може да разсъждава и да се изразява по този начин. Много ѝ се искаше да се разсмее, но инстинктивно чувствуваше, че това страшно ще го разсърди. Да даде своето име на болница! И тази сантименталност по отношение на майка си! Винаги го беше смятала за безжалостен бизнесмен, за когото единствено значение имаха парите. Този нов аспект на същността му, за който никога не беше предполагала, я учудваше и безпокоеше.

— Хайде, защо не ми се подиграваш? — подхвана отново Инглиш с усмивка. — Знам, че това е комично и понякога си давам сметка, че съм смешен. Но това е, което желая и което ще постигна. Болница „Инглиш“! Звучи добре, нали? За нещастие самоубийството на Рой може да провали всичките ми планове.

— Защо?

— Представи си как ще погледне на мен Комисията по урбанизация? Тя е съставена от банда нескопосани мошеници, които произлизат от най-високопоставените семейства, както се полага. Тези хора никога не са били принудени да работят, за да живеят. За тях аз съм гангстер. Както всъщност и за Морели, и за сенатора, и за комисаря. Но те поне имат интерес да потулят случая. Дадох им възможност да го разберат. Безпокои ме единствено Корин. Способна е, водена единствено от желание да ми причини неприятности, да се раздрънка, че съм отказал да заема пари на Рой и по тази причина той е бил принуден да започне да шантажира хората. В такъв случай изгарям. Членовете на Комисията ще позеленеят, като научат за този скандал.

Той хвърли пурата си в огъня и продължи с кисел тон:

— Този мръсник можеше да почака и да се самоубие след един месец, когато работата щеше да е опечена!

Жюли стана.

— Хайде да си лягаме, Ник — предложи тя, плъзгайки ръката си в неговата. — Не мисли повече за това тази вечер.

— Прекрасна идея, Жюли. Хайде да си лягаме.

VI

Зад една скромна сграда на Източния площад номер 45 се гушеше малка градина, отрупана с рози, която излизаше на малка уличка, оградена от двете страни с тухлени стени, високи около два метра.

През лятото тази уличка беше предпочитано място за влюбените, защото беше слабо осветена и минувачите я отбягваха след падането на нощта.

Вече два часа там неподвижно стоеше един човек и внимателно наблюдаваше един светец прозорец на четвъртия етаж.

Той беше среден на ръст с широки и мощни рамене. Над очите му беше нахлупена кафява широкопола шапка и на слабата лунна светлина се виждаха само тънки устни и широка челюст. Останалата част от лицето му се губеше в сянката.

Облечен беше елегантно. Кафявият костюм, бялата копринена риза и папийонката на точки му придаваше вид на заможен човек. Когато повдигна ръка, за да погледне златния си часовник, от маншета на бялата му риза се подаде бяла копринена кърпичка.

Той чакаше в уличката, абсолютно неподвижен, като непрекъснато и бавно дъвчеше дъвката си. Чакаше вече в продължение на два часа с търпението на котка, която дебне мишка.

Малко след полунощ прозорецът на четвъртия етаж угасна и сградата потъна в тъмнина.

Човекът остана неподвижен. Облегнат на тухлената стена, с ръце в джобовете, той изчака още половин час. След това, поглеждайки още веднъж часовника си, той се наведе и вдигна едно навито на руло въже, което лежеше в краката му. Тежка кука, обвита с гума, беше завързана за единия край на въжето.

Той прескочи оградата, прекоси градината и мина зад сградата. На лунната светлина аварийната стълба се открояваше върху бялата стена на сградата.

Мъжът с кафявия костюм се спря за момент под сгъваемата част на аварийната стълба, която се намираше на около метър и половина

над протегнатата му ръка. Той разви въжето и хвърли куката във въздуха. Тя се закачи на последното стъпало на стълбата. Тогава той дръпна леко въжето. Краят на стълбата слезе бавно и безшумно и скоро опря в земята.

Той откачи куката, нави въжето и го постави на земята.

След това започна без колебание да се изкачва по стълбата, без даже да се огледа дали някой не го наблюдава. Скоро достигна до прозореца на четвъртия етаж, който беше наблюдавал в продължение на два часа и със задоволство установи, че той не е плътно затворен и пердетата са спуснати. Тогава коленичи и залепи ухото си на процепа. След няколко минути плъзна пръстите си под леко отворения прозорец и внимателно натисна. Рамката се плъзна нагоре безшумно.

Когато прозорецът се отвори изцяло, той погледна през рамо към тъмната градина, която беше потънала в още по-гъст мрак. Единственият шум идваше от собственото му спокойно и равномерно дишане.

Разстоянието между пердетата беше достатъчно, за да се промуши между тях. След това внимателно се обърна и леко затвори прозореца. Изправи се и полуотвори пердетата. Стаята тънеше в мрак, но по аромата на парфюм и оризова пудра той разбра, че не е сбъркал. След миг усети близо до себе си леко и учестено дишане.

Той извади от джоба си миниатюрно електрическо фенерче, затули крушката с края на пръстите си и го запали. На слабата му светлина можа да различи едно легло, фотьойл, затрупан с дрехи и нощно шкафче, върху което се намираха малка лампа и една книга.

Леглото беше обърнато към прозореца. Той различи един силует под завивките. През таблата на леглото беше праметнат копринен халат.

Внимавайки да не насочи лъча на фенерчето към спящата, мъжът с кафявия костюм внимателно издърпа от гайките на халата коприненото му коланче. Провери здравината му, която го задоволи, след което внимателно взе книгата от нощното шкафче. С коприненото коланче и джобното фенерче в лявата ръка и с книгата в дясната, той отново се скри зад пердетата. Там угаси фенерчето, сложи го в джоба си, откряна пердетата с лявата си ръка и хвърли книгата напред стаята.

Книгата се приземи върху паркета с тъп шум, който проехтя в тишината.

Мъжът с кафявия костюм притвори пердетата и зачака, като продължаваше равномерно да дъвче дъвката си. Чу леглото да изскърцва и женски глас, който извика:

— Кой е там?

Той продължи спокойно да чака с леко наведена настрани глава, за да чува по-добре.

Нощната лампа се запали и освети с мека светлина пердетата, които той леко разтвори, за да погледне в стаята.

В леглото седеше слабо кестеняво момиче, облечено в синя нощница от изкуствена материя. Ръцете ѝ бяха сграбчили завивките и очите ѝ бяха насочени към вратата. Мъжът чуваше учестеното ѝ дишане.

Той хвана с ръце двата края на коланчето, извъртя се настрани, като се приготви да отмести пердето с рамо. След това продължи да чака, като дебнеше момичето.

Тя забеляза книгата на земята, погледна нощното шкафче и отново книгата. Реакцията ѝ беше точно каквато той очакваше. Тя отхвърли завивките, стъпи на земята и протегна ръка към халата. След това стана и обърната с гръб към прозореца, промуши ръцете си в ръкавите.

Мъжът с кафявия костюм отметна пердетата с рамо и пристъпи напред. Със светкавично движение той праметна коланчето през главата на момичето и го стегна около врата ѝ. Натисна я с коляно в кръста и я блъсна напред. След това се остави да падне върху нея, като я придържаше към себе си. Коланчето се впи в плътта, приглушавайки вика на ужас в почти недоловимо стенание. Той натисна по-силно с коляно между плешките ѝ и стегна още по-силно коланчето.

Мъжът продължаваше невъзмутимо да дъвче и, без да променя позицията си, наблюдаваше конвулсивните гърчове на тялото и ръцете, които инстинктивно сграбчваха килима. Той внимаваше и действуваше без излишни грубости, като стягаше коланчето точно колкото беше необходимо, за да попречи на кръвта да проникне в главата и въздухът — в дробовете ѝ. За него не представляваше трудност да обездвижи момичето и скоро установи, че конвулсивните ѝ движения отслабнаха. Единствено мускулите ѝ все още потрепваха в агония. Коленичил

върху нея, с опънатото коланче в ръцете си, той почака още три-четири минути и когато установи, че тя вече не мърда, пусна внимателно коланчето и я обърна по гръб.

Той сбърчи вежди, констатирайки, че тънка струйка кръв беше потекла от носа и на килима се беше образувало малко петънце. Постави пръст на сляпото ѝ око и констатира пълното отсъствие на рефлекс. След това стана и изтупа коленете си, като хвърли поглед около себе си.

После той се насочи към вратата откъм другия край на леглото и влезе в една малка баня. Там забеляза една солидна кука от вътрешната страна на вратата и доволно поклати глава.

Следващите десетина минути употреби, за да подготви измислената отпреди инсценировка. Жестовете му бяха отмерени и спокойни. След като свърши, внимателно огледа обстановката, за да открие някоя компрометираща подробност. Доволен от себе си, той загаси лампата и се отправи към прозореца. Отвори го, върна пердетата в първоначалното им положение, стъпи на стълбата и притвори прозореца както го беше намерил.

Бързо и тихо слезе по стълбата и потъна в тъмнината на градината.

ГЛАВА ВТОРА

I

На другата сутрин към девет и половина Чък Ийгън спря Кадилака пред жилището на Жюли. В момента, в който излизаше от колата, Ник Инглиш изскочи през вратата.

Чък беше облечен с любимия си черен костюм, носеше черна шапка и бяла вратовръзка. Тези дрехи му стояха отлично и се доближаваха до една униформа, която никога не беше имал възможност да носи. Със смокинг той приличаше на лакей, но черният костюм и нахлупената над очите черна шапка разкриваха истинската му същност — един закоравял и опасен тип.

— Добър ден, Чък — каза Инглиш, като се качваше в колата. — Нещо ново?

— Ходих при портиера, както ми бяхте поръчали — отговори Чък облегнат на вратата. — Казва се Том Келхъм. Много услужлив човек, когато чуе приятното подрънкване на монетите. Брат Ви е имал секретарка на име Мери Севит, която живее на Източния площад номер 45.

— Отлично. Да тръгваме. Да не губим време, Чък. Искам да стигна там, преди да е излязла.

Чък седна зад волана и потегли. Инглиш се задълбочи във вестниците, които си беше взел.

Повечето посвещаваха дълги материали на самоубийството на Рой и свързваха името му с това на Ник. Инглиш си помисли, че Сам Край е свършил добра работа, тъй като никъде не се споменава за Корин. Морили също беше удържал на думата си. Той беше съобщил, че Рой е бил претоварен психически и се е самоубил в изблик на нервна криза. Историята не беше особено убедителна, но щеше да издържи, стига някой да не се заеме да я оборва.

С раздрознение той помисли дали не си губи времето с Мери Севит. Имаше толкова много работа. Трябваше да се срещне със сенатора Бомон и да се опита да го успокои. Трябваше да се срещне и с полицейския комисар. Искаше да види и Сам Край, а освен това имаше работа и около състезанията с хрътки. Но подсъзнателно чувствуваше,

че ако някой знае за причините за самоубийството на Рой, това е само секретарката му Мери Севит.

— Пристигаме, шефе — каза Чък. — Онази барака отдясно.

— Не спирай пред входа — отговори Инглиш. — Продължи малко по-нататък и после ще се върнем пеша.

Чък спря колата на стотина метра по-нагоре.

— Добре ще е да дойдеш с мен — каза Инглиш.

Без да чака, Чък се насочи с широка крачка към указаната сграда.

В преддверието на входа той разбра от пощенските кутии, че Мери Севит живее на четвъртия етаж. Чък щеше да натисне бутона, съответстващ на нейния апартамент, но в този момент входната врата се отвори. Дребна старица с пудел в ръце мина покрай тях, без да ги погледне. Двамата мъже минаха през вратата, преди тя да успее да се затвори и се качиха по стълбите на четвъртия етаж.

Пред вратата на Мери Севит бяха поставени един сгънат вестник и бутилка мляко.

По даден от Инглиш знак Чък почука. Никакъв отговор. Чък почука отново. Пак никакъв отговор.

— Ще можеш ли да отвориш тази врата, Чък? — запита тихо Инглиш.

Чък не скри учудването си, но разгледа бравата.

— Лесна работа, но това няма да се хареса на ченгетата.

— Отваряй.

Чък извади от джоба си малка метална щанга, мушна я в бравата, повъртя се за момент и вратата се отвори.

Инглиш влезе в малък чист салон, мебелиран с вкус и освежен от букети цветя.

— Има ли някой? — попита високо той.

Като не получи отговор, той прекоси стаята и почука на вратата пред себе си.

В този момент Чък влезе на свой ред в стаята и тихо затвори зад себе си.

Инглиш почука отново, отвори вратата и огледа полутъмната стая. На промъкващата се между пердетата светлина той различи, че се намира в спалнята. Леглото беше празно и завивките отхвърлени на земята до него.

— Вероятно е излязла — каза той на Чък.

— А може и да се къпе — отговори Чък. — Искате ли да проверя?

Инглиш не се смути, влезе и завъртя ключа на осветлението. Изведнъж замръзна на мястото си.

Вдясно от него се намираще друга врата. И на тази врата на бяло копринено коланче, вързано отзад, висеше трупа на млада кестенява жена на около двадесет години. Тя беше облечена с бял копринен халат, под който се виждаше синя нощница от изкуствена материя. Вероятно е била красива, но в момента лицето ѝ имаше восъчен цвят и от отворената ѝ уста висеше подутият ѝ език. Тънка струйка съсирена кръв се беше стекла от носа до брадичката ѝ. Чък възкликна приглушено:

— Господи! Защо го е направила? — запита той с провлечен глас.

Инглиш се доближи до трупа и докосна китката.

— Мъртва е поне отпреди седем часа. Играта загрубява, Чък.

— Меко казано! Я виж ти! Как ми се иска и моето маце да носи такива неща, но тя предпочита пижамите.

Инглиш не го слушаше. Разглеждайки трупа, той разсъждаваше.

— Най-добре е да се измъкваме, шефе — каза Чък след дълга пауза.

— Затваряй си устата!

Инглиш започна да се разхожда из стаята.

Чък застана до вратата и зачака с очи вперени в Инглиш.

— На камината, шефе — каза изведнъж той.

Между дреболиите, които обикновено се слагаха върху една камина, Инглиш откри снимка на брат си Рой в сребърна рамка. Той я взе.

На гърба на снимката имаше надпис с мастило, написан с широкия неравен почерк на брат му:

„Поглеждай ме от време на време, моя любов, и не забравяй, че сме създадени един за друг.

Рой“

Инглиш изруга глухо:

— И с тази ли е трябвало да прави любов!

Той се обърна към Чък:

— Сигурно ѝ е писал. Това е в стила му. Огледай се и се опитай да намериш писмата.

Чък се захвана за работа. Той действуваше сигурно, бързо и професионално. Инглиш го наблюдаваше как рови из всички шкафове и чекмеджета. Чък бързо откри връзка писма, опасани със синя панделка. Подаде ги на Инглиш и продължи да търси.

Инглиш хвърли поглед на писмата, написани от ръката на Рой. Като прочете 2–3 от тях, му стана ясно, че Рой и Мери бяха силно хлътнали един по друг и Рой имаше намерение да изостави Корин и да замине с Мери.

Инглиш направи кисела гримаса и пусна връзката писма в джоба си в момента, в който Чък затваряше последното чекмедже.

— Това са всичките, шефе.

— Хвърли едно око и оттатък — каза Инглиш.

Той изчака Чък да излезе от стаята, взе снимката на брат си и също я сложи в джоба си.

Пет минути след това Инглиш и Чък напуснаха апартамента, слязоха по стълбите и се насочиха към колата.

— Бързо към офиса — каза Инглиш. — И никому нито дума за това. — Чък кимна, седна зад волана и потегли рязко.

II

Интерфонът върху голямото бюро от акажу на Инглиш иззвъня. Инглиш протегна ръка и натисна бутона.

— Господин Край е тук, господин Инглиш — съобщи Лоиз.

— Нека влезе и елате при мен, след като си тръгне — отговори Инглиш, като избута фотьойла си.

Вратата се отвори и Сам Край влезе в стаята.

На ръст той беше почти колкото Инглиш. Имаше мощно телосложение, гъста черна коса, която беше обилно намазана с брилянтин, бледо лице и малки пронизващи очи. Гъстата му леко синкава брада се открояваше на пълното му лице, малките му китки бяха силно окосмени, а ноктите му грижливо поддържани. Той беше един от най-ловките адвокати в града и се занимаваше с делата на Инглиш, откакто той беше започнал да се утвърждава.

— Добър ден, Ник — каза той, сядайки в един от фотьойлите. — Мръсна работа.

Инглиш изръмжа и подаде на Край кутията с пури, като го наблюдаваше внимателно.

— Какво става с Корин? — попита той припряно.

Край се намръщи. Той избра една пура, отрязва края ѝ с малко златно ножче и издуха облак дим към тавана.

— Трудно ще се оправим с нея, Ник. Ще ни причинява неприятности.

— В никакъв случай! — отвърна грубо Инглиш. — Защо мислиш, че ти плащам? Длъжен си да го предотвратиш.

— И какво си мислиш, че правя от снощи, когато отидох при нея? — отговори Край леко засегнат. — Но тя не иска нищо да чуе. Нейната версия е, че Рой е бил затънал в дългове и когато е дошъл при теб да ти иска заем, ти си го изгонил.

— За последен път е идвал да ми иска пари назаем преди шест месеца — каза Инглиш. — Нещо не се връзва! Ако е така, защо не се е самоубил по-рано?

— Тя твърди, че той е идвал при теб онзи ден.

— Значи лъже.

— Рой ѝ го е казал.

— Тогава той е излъгал.

Край мълчаливо разглеждаше върха на пурата си:

— Трудно ще бъде да се докаже, Ник. Сега всички вестници ни дебнат. Тя твърди, че Рой се е опитвал да измъкне пари от бившите си клиенти, защото ти си му отказал. Един от тях е известил полицията. Освен това тя казва, че ти си поискал от комисаря да му отнемат разрешителното. И понеже не е виждал бъдеще пред себе си, се е самоубил. Тази версия на Корин те прави отговорен за смъртта на Рой.

Инглиш сбърчи вежди, без да отговори. Край продължи:

— Опасно е да настройваш общественото мнение срещу себе си. Според Корин Рой е имал нужда от четири хиляди долара, за да се оправи. За твоето състояние четири хиляди долара са нищо. Знаеш ли, тя може да те изкара гнусен тип...

— Той ми искаше десет хиляди долара, без даже да ми каже за какво са му необходими — възрази Инглиш. — Отказах му, защото ми беше писнало да ме използва като дойна крава.

— Прав си, но сега, след като се е самоубил, всички са склонни да го съжеляват. Съществува риск да се провалиш с болницата, Ник. Те само търсят повод да ти направят някой мръсен номер.

— Знам — отговори Инглиш, като се върна към бюрото си. — А сега слушай ме внимателно: Рой страдаше от преумора. Бил е пред разорение. Опитал се е да се измъкне, но не е успял. Не е искал да се обърне към мен, а се е опитал да се оправи сам, но това усилие се е оказало твърде голямо за него. Самоубил се е в изблик на нервна криза. Точно това разказах сутринта на журналистите и точно това ще повториш пред следователя. Корин ще те придружи и само ще потвърждава.

— И дума да не става! — възкликна Край. — Нали говорих с нея и съм убеден, че тя е твърдо решена да ни създава неприятности.

— Тя ще направи това, което ѝ се каже — настоя Инглиш с внезапно рязък глас. — Ако тази версия не ѝ харесва, аз ще представя на вестниците друга, която изобщо няма да ѝ се понрави. Рой е имал секретарка на име Мери Севит. Тя му е била любовница. Двата са имали намерение да заминат и да оставят Корин на сухо. Рой вероятно не е намерил необходимите за заминаване пари и тъй като е бил слаб

по характер, се е самоубил. Тази жена отива в офиса, където заварва трупа. Връща се вкъщи и се обесва.

Край ококори очи:

— Обесила се?

— Да. Тази сутрин ходих да говоря с нея и я заварих мъртва. Все още никой не знае. В крайна сметка ще я намерят, но се надявам, че дотогава следствието ще е приключило.

— Някой видя ли те там? — запита Край с безпокойство.

— Видяха ме да се качвам. Ще кажа, че съм звънял на вратата, но след като не са ми отворили, съм решил, че е тръгнала към работата си.

— Сигурен ли си, че му е била любовница?

Инглиш отвори едно чекмедже, извади намерената в стаята на Мери Севит снимка и я плъзна по бюрото. След това хвърли в коленете на Край връзката писма.

— Ето ти доказателствата. Ако Корин си мисли, че със съзливата си история ще успее да ме опетни, дълбоко се заблуждава. Вкарай я в правия път. Ако се заинати, ще ги предоставя на пресата.

— Това ще бъде страшен шок за нея, Ник. Тя го обожаваше.

Инглиш го гледаше със суров поглед:

— Не е нужно да го разбере. Зависи единствено от теб. Щом толкова ти е жал за нея, опитай се да я убедиш да не прави глупости.

— Страх ме е, че ще ми се наложи да ѝ покажа тези писма — отговори Край. — Но това никак не ми харесва.

— Не си длъжен да се захващаш с тази работа, Сам. Мога да наема и друг адвокат.

Край повдигна широките си рамене:

— Не се безпокой, ще се заема. Но не бих искал да съм така жесток като теб.

— Моля, без сантименталности. Рой оставил ли е завещание?

— Да. Корин наследява цялото му състояние, което се състои от камара дългове. Той имаше каса, от която и аз имам ключ. Не съм имал време да проверя, но предполагам, че там няма нищо да намерим.

— Ела да ми кажеш какво е състоянието му, преди да си говорил с Корин. Ще се постарам в касата му да се намери осигуровка живот. Направи така, че тя да получава двеста долара седмично до края на дните си. Аз ще платя.

Широка усмивка се разля по лицето на Край:

— А сега кой се прави на сантиментален? — каза той, ставайки.

— Отивай при следователя и се постарай нашата версия да се приеме.

— Не се безпокой — отговори Край, отправяйки се към вратата.

— Ще ти се обадя по телефона, щом свършим.

III

След като Край излезе, Лоиз стана от бюрото си и влезе в канцеларията на Инглиш.

Той наблюдаваше върха на пурата си с мрачен и студен поглед. Погледна Лоиз и ѝ направи знак с глава.

— Елате и седнете — обърна се той към нея, като се облегна с лакти на бюрото си. — В колко часа си легнахте тази сутрин?

Сядайки, Лоиз се усмихна:

— След четири, но на мен не ми трябва много сън.

— Не говорете глупости. След обяд се приберете вкъщи и си починете.

— Но, господин Инглиш, уверявам Ви... — понечи да каже тя.

— Това е заповед. Работата няма да избяга. Вие се претоварвате. Оставете Хари да свърши, каквото трябва.

— Хари също си легна достатъчно късно — напомни му тя спокойно. — Уверявам ви, че не съм уморена, господин Инглиш. Тъкмо уточнявахме приходите от мача.

Инглиш прокара ръка през косата си ѝ и измърмори:

— По дяволите! Съвсем бях забравил за мача! Колко спечелихме?

— Хари ще е готов с окончателните цифри след около половин час.

— Отлично. Да поговорим за снощи. Какво е впечатлението Ви?

— Не е блестящо. Проверих всичките досиета. От август насам не е имал нито един клиент.

Инглиш сбърчи вежди:

— Сигурна ли сте? Доколкото си спомням, аз му купих агенцията през март.

— Да, господин Инглиш. Последната кореспонденция, която намерих, датираше от 31 юли.

— Но какво е правил през тези девет месеца?

Лоиз поклати глава:

— Можел е и да пусне кепенците. Никаква кореспонденция нито в едната, нито в другата посока. Освен ако писмата и досиетата не са били откраднати.

— Не намерихте ли следи от изгорени документи?

— Не.

— Добре. Благодаря Ви, Лоиз. Съжалявам, че Ви накарах да будувате до толкова късно. А сега направете ми това удоволствие и си отидете да поспите след обяд. Няма нищо спешно за днес.

— Да не забравите, че ще обядвате със сенатора в един и половина, а Хари би искал да прегледате сметките, свързани с мача.

— Донесете ми кореспонденцията и след това ми изпратете Хари. — Инглиш погледна часовника си. — Имам още час и половина преди срещата със сенатора.

— Да, господин Инглиш.

Тя излезе и след малко се върна с кореспонденцията. Инглиш бързо разпредели работата и я върна на Лоиз.

— Сега ми изпратете Хари — каза той.

Хари Винс влезе с изтощен вид. Инглиш го погледна и се засмя:

— Не ви се отразява добре да си лягате късно, Хари. Изглеждате съвсем съсипан.

— Само така изглежда — отвърна Хари с отегчена усмивка. — Донесох Ви сметките. Чистата ни печалба е двеста седемдесет и пет хиляди долара.

— Не е лошо. Вие заложихте ли на Джой?

— Не, забравих.

— Но какво Ви става? — запита Инглиш, като го изгледа внимателно. — Без значение ли е за Вас да спечелите пари, без да си давате труд? Казах Ви, че е сигурно.

Хари се изчерви:

— Имах намерение, господин Инглиш, но бях толкова претрупан, че ми изскочи от главата.

— Чък спечели хиляда долара. Знаеш ли дали Лоиз е заложила на Джой?

— Не вярвам.

— Вие двамата сте безнадежден случай — каза Инглиш и повдигна рамене примирено. — В крайна сметка това си е ваша работа... Единственото, което мога да направя за вас е да ви дам

възможност да спечелите малко пари. Да не забравя, Морили ще мине по някое време преди обяд. Дайте му триста долара от личната ми сметка. По принцип, спечелил ги е от мача.

— Разбрано, господин Инглиш.

Инглиш загаси пурата си.

— Никога ли не сте се замисляли да се ожените, Хари? — запита той изведнъж.

Хари се смути и извърна очи:

— Ами, не... никога.

— А приятелка нямате ли си? — настоя Инглиш като се подсмиваше.

— Досега не съм имал време да се занимавам с момичета — отговори Хари с безразличен глас.

— Шегувате ли се? На колко сте години? Тридесет и две или тридесет и три?

— Тридесет и две.

— Време Вие е да се ориентирате — каза Инглиш като се смееше искрено. — Когато бях на шестнадесет години, цяла тумба момичета тичаше подире ми.

— Да, господин Инглиш.

— Сигурно причината е в това, че ви карам много да работите?

— О не, господин Инглиш. Няма нищо такова.

Инглиш го изгледа заинтригувано, след това повдигна рамене:

— В крайна сметка личния Ви живот си е Ваша работа. Не забравяйте да изпратите рецептата на Аспри, за да я подпише. Аз съм ангажиран на обяд със сенатора.

В момента, в който Хари се насочваше към вратата, интерфонът иззвъня. Инглиш натисна бутона.

— Господин Инглиш, инспектор Морили току-що дойде. Исква да говори с Вас.

— Хари ще се заеме с него — отговори Инглиш. — Аз трябва да тръгвам за обяда.

— Той настоява да Ви види лично, господин Инглиш. Казва, че е много спешно и важно.

Инглиш се поколеба:

— Добре, нека влезе. Имам още десет минути. Кажи на Чък да приготви колата. — Той изключи интерфона и се обърна към Хари. —

Пригответе му парите и му ги дайте, когато излезе от тук.

— Разбрано, господин Инглиш.

Хари отвори вратата и направи път на Морили да влезе.

— Идвате в неподходящ момент — каза Инглиш след излизането на Хари. — Трябва да излизам след пет минути. Какво се е случило?

— Мисля, че се налага да Ви видя — каза Морили, като се доближи. — Открихме секретарката на брат Ви. Нарича се Мери Севит.

Загорялото лице на Инглиш остана безизразно:

— Е, и? — запита той.

— Мъртва е.

Инглиш сбърчи вежди:

— Мъртва? Какво... и тя ли се е самоубила?

Морили повдигна рамене:

— Именно за това дойдох да Ви видя. Имам съмнение, че може да е и убийство.

IV

Инглиш изгледа продължително Морили, след което му посочи един стол:

— Седнете, моля. Слушам Ви.

Морили седна.

— Телефонирах тази сутрин на госпожа Инглиш, за да я попитам дали господин Инглиш е имал секретарка. Тя ми даде името и адреса на момичето. Веднага отидох там с един полицаи. Апартаментът ѝ се намира на Източния площад, номер 45.

Той спря и проницателно загледа Инглиш.

— Знам — отговори последният, разбирайки за какво става въпрос. — И аз ходих там тази сутрин. Никой не ми отвори и аз реших, че вече е заминала за работа.

Морили поклати глава в знак на съгласие.

— Точно така. Мис Хопър, която живее точно над мис Севит, ми каза, че Ви е видяла.

— Добре, продължавайте — отговори сухо Инглиш. — Какво стана после?

— Никой не отговори на нашето позвъняване. Но нещо ме зачовърка отвътре, защото имаше бутилка мляко и вестник пред вратата. Влязохме с шперц и я намерихме обесена на вратата на банята.

Инглиш взе една пура от кутията и я бутна към Морили.

— Заповядайте. И кое Ви кара да мислите, че се касае за убийство?

— На пръв поглед изглежда самоубийство — отговори Морили. — За съдебния лекар това не подлежи на съмнение. След като отнесоха тялото, аз поогледах стаята. Бях съвсем сам, господин Инглиш, когато открих онова нещо. До леглото имаше влажно петно върху килима, като че ли нещо беше прясно измито. Като го огледах по-внимателно, открих едно съвсем малко петънце. Потъркахме с бензин, за да проверя. Петното беше от кръв.

— Не претендирам, че разбирам колкото Вас, инспекторе, но не разбирам защо това Ви води на мисълта, че става въпрос за убийство.

Морили се усмихна:

— Твърде често е трудно да се различи едно добре прикрито убийство от самоубийството. Но ние в занаята много бързо успяваме да открием уликите. И това петно върху килима в случая е точно такава улика. Разбирате ли, когато откачихме трупа на момичето, аз забелязах, че от носа ѝ е текло кръв. Но върху нощницата ѝ нямаше петна от кръв и аз бях доста озадачен, че никъде по дрехите ѝ нямаше и капчица кръв. И ето че намерих търсеното петънце на килима. Това означава, че тя е умряла на земята, а не обесена на вратата.

— Значи според Вас тя е била удушена върху килима.

— Точно така. Ако някой я е изненадал, праметнал ѝ е въжето отзад през врата и го е стегнал, тя много бързо е изгубила свят. Паднала е напред и докато убиецът я е душел, най-вероятно от носа ѝ е потекло кръв, което обяснява петното върху килима. След като я е умъртвил, той просто я е обесил на вратата, за да създаде впечатление за самоубийство.

Инглиш помисли за момент, след което се съгласи:

— Вероятно имате право. Значи, според Вас, това е убийство?

— Не съм абсолютно убеден, но по друг начин не мога да си обясня петното кръв върху килима.

— А сигурен ли сте, че това е било кръв?

— Абсолютно.

Инглиш погледна часовника си. Вече беше закъснял с четири минути за срещата.

— Благодаря Ви, че ме предупредихте, инспекторе. Не съм очаквал такова нещо. Не знам вече какво да мисля. Надявам се, че и друг път ще поговорим отново за това. За съжаление сега имам среща със сенатора.

Инглиш стана от мястото си:

— Извинете ме, но трябва да тръгна.

Морили не помръдна от мястото си. Той гледаше Инглиш с израз, който никак не се хареса на последния.

— Какво има още? — запита той кратко.

— Както желаете, господин Инглиш, но аз си мислех, че ще желаете да уредим тази работа веднага. Още не съм написал рапорта

си, но до половин час ще трябва да го представя.

Инглиш сбърчи вежди:

— И с какво ме засяга този рапорт?

— Това Вие ще трябва да ми кажете — отговори Морили. — За мен е удоволствие да Ви услужа, когато имам възможност, господин Инглиш. Вие винаги сте били добър с мен.

Инглиш си даде сметка, че има нещо подозрително в посещението на Морили.

Той се наведе над бюрото си и включи интерфона:

— Лоиз? Бихте ли предупредили сенатора, че ще позакъснея. Ще бъда при него не по-рано от два часа.

— Да, господин Инглиш.

Той прекъсна връзката и седна отново на мястото си.

— Хайде, инспекторе. Казвайте, каквото имате да казвате — каза той със спокоен, но заплашителен глас.

Морили приближи стола си и погледна Инглиш право в очите:

— Няма защо да Ви говоря за чувствата, които изпитва окръжният прокурор към сенатора Бомон. Откакто сенаторът заема това място, двамата са на нож. Всички знаят, че Вие поддържате сенатора. Ако окръжният прокурор има възможност да Ви злепостави, той ще го направи, за да навреди на сенатора. Ако му се отдаде случай да Ви компрометира с някой скандал, той няма да отстъпи пред нищо, за да постигне целта си.

— За инспектор от Криминалната полиция Вие се оправяте много добре в политиката. Добре, да приемем, че сте прав. Каква е връзката с Мери Севит?

— Може да бъде много голяма. Доктор Ричард ми каза, че брат Ви е умрял снощи между девет и девет и половина. По-голяма прецизност не е възможно да се даде. Освен това, пак според него, Мери Севит е умряла между десет часа и полунощ. Мис Хопър твърди, че е видяла брат Ви да излиза от жилището на Мери Севит, снощи в десет без четвърт. Окръжният прокурор веднага ще заключи, че става въпрос за двойно самоубийство. Брат Ви е убил момичето, след това е отишъл в офиса и се е самоубил. При такова заключение, във вестниците ще се развихри страхотен скандал, а чрез Вас ще удари и сенатора.

Инглиш остана мълчалив дълго време, като фиксираше Морили с невъзмутимия си поглед.

— И защо ми казвате всичко това, инспекторе? — запита той накрая.

Морили повдигна рамене. Черните му очи отбягваха тези на Инглиш.

— Не съм само аз, който знае, че се касае за убийство, господин Инглиш. Становището на доктор Ричард е, че се касае за самоубийство, но той не е виждал кървавото петънце на килима. Ако беше в течение, веднага би сменил мнението си, но той не го знае, както и окръжният прокурор.

— Но това ще им стане известно, когато представите рапорта си — каза Инглиш.

— Страхувам се, че е така, но аз бих могъл да забравя да спомена за петното.

Инглиш изучаваше внимателно бледното и безизразно лице на Морили.

— Но съществува и свидетелското показание на мис Хопър. Според Вас тя е видяла Рой да напуска апартамента на момичето. Ако се разприказва, окръжният прокурор ще започне следствие. И може би сам ще открие петното.

Морили се усмихна:

— Не се безпокойте за мис Хопър. Аз ще се оправя с нея. Много добре я знам с какво се занимава от време на време. Тя ни най-малко няма желание да се явява като свидетел. Един ловък адвокат като Сам Край може да ѝ причини големи неприятности. Аз мога да ѝ го подсказам и, повярвайте ми, тя ще си мълчи.

Инглиш се наведе напред:

— Надявам се, давате си сметка, че вероятността Рой да е убил това момиче е изключително малка. Ако тя действително е била убита и при това не от Рой, в този случай убиецът ще остане ненаказан.

Морили отново повдигна рамене:

— Ако окръжният прокурор разбере за петното кръв, за него убиецът ще е Вашият брат, господин Инглиш. Можете да заложите и последния си цент на тази версия. И в двата случая убиецът ще се измъкне. Вие решавайте. В рапорта си ще кажа за петното, но имайки

предвид какво сте направили досега за мен, имах желание да Ви направя услуга при положение, че имам тази възможност.

— Много мило от Ваша страна, инспекторе. Няма да го забравя. Мисля, че най-добре ще бъде да не се споменава за петното.

— Както желаете — каза Морили, като ставаше. — Особено съм доволен, че мога да Ви бъда полезен, господин Инглиш.

— Почакайте — спря го Инглиш. — Струва ми се, че бяхте спечелили едно залагане. Каква беше сумата?

Морили поглади с нокътя на палеца тънките си черни мустаци, преди да отговори:

— Пет хиляди долара, господин Инглиш.

Инглиш се засмя:

— Нима толкова много?

— Струва ми се, че е така — отговори безпристрастно Морили.

— В такъв случай ще Ви платя. Мисля, че човек трябва винаги да си плаща дълговете.

— Абсолютно сте прав. А аз смятам, че хората трябва винаги да получават нещо срещу парите си.

— Предполагам, че предпочитате да ги получите в дребни банкноти?

— Да, това ме удовлетворява.

Инглиш отново включи интерфона:

— Хари? Забравете за задачата, която Ви бях поставил преди малко. Аз ще се оправя с инспектор Морили.

— Разбрано, господин Инглиш.

Инглиш стана и се насочи към зазидана в стената огнеупорна каса.

— Службата Ви е отлично организирана, господин Инглиш — каза Морили.

— Благодаря за комплимента — отговори сухо Инглиш.

Той отвори касата, извади оттам две пачки банкноти и ги хвърли върху бюрото:

— Не Ви искам разписка.

— Няма да имате нужда от нея — отвърна Морили.

Той взе парите, провери ги набързо и ги мушна в джоба си. Инглиш се обърна и седна отново зад бюрото си:

— Очевидно окръжният прокурор може да не се довери на рапорта Ви. Той може да изпрати някой на оглед у Мери Севит, който да открие петното.

Морили се усмихна:

— Не бих желал да се изтъквам — отбеляза Морили с патос — но услугата, която Ви правя, си струва парите. Петното не съществува вече. Постарах се да го изтрия.

Той се насочи към вратата:

— Е, добре! Не смея да Ви задържам повече. Трябва да отивам в управлението, за да съставя рапорта си.

След излизането на Морили Инглиш въздъхна дълбоко:

— По дяволите! — промърмори той. — Това си е чиста проба шантаж! Кучи син!

V

От входа на ресторанта Инглиш забеляза сенатора, седнал сам на една маса в ъгъла. На слабото му лице беше изписано нетърпение и раздразнение.

Сенаторът Хенри Бомон беше шестдесет и пет годишен, дребен, сух и слаб. Набразденото му от бръчки лице имаше цвета на стар въськ с пронизващи стоманеносиви очи.

Надарен с несломима амбиция, той се надяваше, че един ден ще стане и президент. Навремето беше започнал като мияч на бутилки в една закувалня и беше особено горд от това. В резултат на заслугите му по време на войната му беше поверен важен пост в администрацията на Управлението на пътищата. По това време беше срещнал Ник Инглиш, който се опитваше да пробие с жироскопа си. Бомон го беше представил на достатъчно влиятелни хора. Благодарение на тези връзки Инглиш беше успял да открие финансиране на изобретението си.

Когато се настани в Есекс сити, Инглиш си спомни за Бомон и му предложи финансовата си поддръжка, за да се кандидатира за областен съдия. Бомон сграбчи представилата му се възможност и благодарение на парите на Инглиш беше избран.

След шест месеца предстояха нови избори и Инглиш знаеше за страховете на Бомон във връзка с възможните резултати, защото твърде силната опозиция не беше сложила оръжие.

Сенаторът се повдигна от стола си, за да го поздрави.

— Вече си мислех, че изобщо няма да дойдете — каза той с рязък, повишен глас.

— Задържаха ме — отговори Инглиш сухо. — Какво ще поръчаме?

Докато сенаторът избираше менюто, метр д'отелът подаде един плик на Инглиш:

— Това съобщение се получи за Вас преди десетина минути, господин Инглиш — прошепна той.

Инглиш поблагодари с глава, поръча си полусурова пържола със зелен грах и бутилка бордо, след което отвори плика.

„Всичко е наред. Корин се справи блестящо. Заключение е: Самоубийство в резултат на нервна криза. Няма от какво да се боим.

Сам“

Инглиш мушна плика в джоба си и лека усмивка озари лицето му.

Когато метр д'отелът се отдалечи, сенаторът попита:

— Каква е тази история с брат Ви? Какви ги е забъркал пак, за Бога?

— Вече няколко месеца Рой беше на границата на психически срив. Предупредих го, че работи прекалено много. Накрая нервите му не издържали и той взел най-лесното решение.

Сенаторът изръмжа и лицето му поруменя:

— На друг ги разправяй тия — отговори той тихо, но с ожесточение в гласа. — Рой и един ден през живота си не е работил сериозно. Говори се за шантаж...

Инглиш повдигна рамене и отговори небрежно:

— Не съм изненадан от подобни приказки. Твърде много хора биха били очаровани, ако могат да раздухат някой скандал. Не се притеснявайте. Рой се е самоубил, защото е имал проблеми в работата. Нищо повече.

— Наистина ли? — възкликна Бомон, навеждайки се напред, като изгледа Инглиш с яростен поглед. — Говори се, че се е опитал да шантажира някаква жена, в резултат на което са щели да му отнемат разрешителното. Това вярно ли е?

— Абсолютно вярно, но всеки, който го каже публично, рискува да бъде подведен под отговорност за клевета от мен.

Бомон се отпусна назад. На лицето му се изписа възхищение:

— А, така ли стоят нещата?

Инглиш потвърди:

— Полицейският комисар е започнал следствието. Аз говорих с него. Той няма да му даде ход. Няма за какво да се безпокоите, Бомон.

Сервитъорът донесе поръчките. Бомон изчака да се отдалечи и продължи:

— Може би аз няма за какво да се безпокоя, но нещата при Вас не стоят така. Това може да провали начинанието Ви с болницата.

Инглиш се захвана с пържолата си и вдигна очи:

— Защо мислите така? Ако онези типове от Комисията си представят, че ще се отърват от мен, много се лъжат.

— Слушайте, Ник, бъдете разумен — каза раздражено сенаторът. — Не можете да се измъкнете така. Плъзнали са неприятни слухове. Нали ги знаете онези от Комисията? Ако им кажа, че искате да дадете името си на болницата, направо ще получат инфаркт.

— В такъв случай, изчакайте да се уталожат нещата и тогава им го предложете. След няколко седмици всичко ще е спокойно.

— Но събранието за името на болницата е след една седмица.

— Убедете ги да отложат събранието — каза Инглиш, като вдигна чашата си. — Бордото е великолепно. Трябва да го опитате, вместо да се наливате само с това уиски.

— Не ми трябва вашето Бордо! — възкликна сенаторът и се размърда неспокойно на стола си. — Събранието не може да бъде отложено. Знаете го не по-зле от мен.

— Но ще бъде отложено. Кой построи болницата? Кой я финансира? Как да го разбирам това... събранието не може да бъде отложено? Аз казвам, че ще бъде отложено и можете да им го предадете от мое име.

Бомон разхлаби яката си:

— Добре, ще видя какво може да се направи. Но предупреждавам Ви, Ник, ще бъде трудна работа. Рийз, окръжният прокурор и всички от комисията не могат да Ви понасят. Ако им се отдаде случай да Ви направят мръсно, изобщо няма да се замислят и тогава край на болницата и всичките Ви добри планове!

Инглиш отмести чинията, извади кутията си с пури и предложи на Бомон:

— Не се безпокойте за мен, Бомон — отговори той спокойно. — Достатъчно съм голям и мога да се защита сам.

— Може би, но нали разбирате, аз съм така свързан с Вас, че ако Ви си случи нещо, и аз изгърмявам. Не мога да си позволя да поема подобен риск.

— Какво Ви става? Страх ли Ви е?

Бомон повдигна рамене:

— Наричайте го както Ви харесва. Трябва да съм предпазлив. Убеден ли сте, че сте уредили тази работа със самоубийството?

— Тази да, но има и нещо друго, от което утре ще гръмнат вестниците. Рой е имал секретарка на име Мери Севит. Снощи тя също се е самоубила.

Очите на Бомон изскочиха от орбитите си:

— Боже Господи! Тя пък защо?

Инглиш се усмихна кисело:

— Може би и тя е била преуморена.

— Нима си въобразявате, че някой ще се хване на това? Имало ли е нещо между тях? Това класическо двойно самоубийство ли е?

— И така може да се нарече, но няма доказателства. С малко повече късмет никой няма да направи връзката между момичето и Рой. Морили е на моя страна. Тази сутрин ми измъкна пет хиляди долара.

— Дали сте пет хиляди долара на Морили! Ами ако каже на главния комисар? Това може да е и капан, Ник! Подкупът на държавен служител е нещо много страшно! Ще бъдат очаровани да Ви го лепнат. Тогава ще я вапцаме!

— Не бъди такъв песимист — отговори сухо Инглиш. — Морили нищо няма да каже. Той е амбициозен и знае много добре, че като е на моя страна, ще постигне нещо. Във всеки случай аз му платих в дребни банкноти, чийто произход не може да се докаже.

Той избута стола си:

— Трябва да се връщам в офиса си. Не се притеснявайте. Всичко ще се оправи.

Бомон стана:

— Но защо все пак са се самоубили тези двамата? Все трябва да има някаква причина.

Инглиш плати и даде голям бакшиш на келнера.

— Разбира се, че трябва да има някаква причина — отсече той. — И аз имам намерение да я открия.

VI

Малко след шест часа Край намина да се види с Инглиш в офиса му.

— Отворих касата на Рой — подхвана той без предисловие. — Вътре намерих двадесет хиляди долара... в банкноти.

Инглиш не повярва:

— Двадесет хиляди? — повтори той.

— Да, банкноти по сто. Нещо да кажеш за това?

— Това е невероятно! Откъде е взел тези пари?

Край поклати глава:

— Нямам ни най-малка идея. Предполагах, че ще искаш веднага да го узнаеш.

— Добре си направил.

Инглиш стоеше прав насред стаята, гледаше вторачено в килима и поглаждаше брадичката си с мрачен вид.

— Лоиз, свържете ме, ако обичате, с апартамента на госпожица Клер.

Край си взе една пура.

— С удоволствие бих пийнал нещо. Доста се потрудох днес.

Инглиш посочи с ръка барчето:

— Обслужвай се.

След това продължи телефонния разговор:

— Жюли? Тук е Ник. Пак ме задържаха. Да, съжалявам, но не мога да дойда на кино. Сам ми донесе новини във връзка с Рой. Ще ти разкажа. Съжалявам, Жюли. Само те разкарвам. Не искаш ли Хари да те придружи? Той е още тук и ще бъде много щастлив. — Той слуша известно време и сбърчи вежди. — Както желаяш. Мислех, че държиш да гледаш някой филм. Ще се видим в клуба в девет часа. Доскоро.

Той затвори.

Край му подаде уиски със сода:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Ник, но на твоето място не бих предлагал на момиче като Жюли да ходи на кино с Хари Винс: той е твърде привлекателен, за да се подлагаш на подобен риск.

— Защо не? Това ще я разнообрази. — Той се усмихна. — Да не мислиш, че Жюли ще хукне с хлапак като Хари! Не говори глупости. Грешката ти, Сам, се състои в това, че си много подозрителен.

— Може би си прав — отговори Край с усмивка. — Но в моя занаят това е полезно. И какво, ще излезе ли с него?

— Това не е твоя работа — отговори Инглиш, като сядаше, — но за твое успокоение, не. Предпочита да излиза с мен, когато се освободя.

— Ти си късметлия — отвърна Край със завист. — Всеки път като пожелае да излезе с някое момиче, не минавам с по-малко от визон.

— Трябва малко да поотслабнеш. В момента никак не си привлекателен. И какво друго намери в касата?

Край запали пурата си и внимателно издуха дима.

— Струва ми се, че са били готови да изчезнат. Имаше два самолетни билета до Лос Анжелис, парите, завещанието му и една венчална халка от злато и платина.

— Но откъде, по дяволите, е взел всички тези пари? — запита Инглиш.

— И защо всъщност се е самоубил? — добави Край. — Най-важното е да разберем именно това.

Инглиш се съгласи. Той мълча дълго и след това рязко попита:

— Каква беше реакцията на Корин?

— Беше страшен удар за нея. Не искаше да повярва, докато не ѝ показах едно-две писма. Тогава тя рухна. Имам чувството, че тя не може да те понася. Няма да е зле да я държиш под око. Ако ѝ се отдаде възможност да ти погоди някой номер, тя няма да го пропусне.

Инглиш повдигна мощните си рамене:

— Да беше само тя. И после? Това достатъчно ли му беше на следователя?

— Разбира се, той да не е вчерашен. Единственото, от което се нуждаеше, беше мотивът и аз му го представих: нервна криза в резултат на преумора.

Инглиш си взе една пура, запали я и изхвърли клечката в кошчето:

— Сам, Мери Севит е била убита.

Край се вцепени:

— Кое те кара да мислиш така?

— Инспектор Морили беше при мен. Ти познаваш ли го?

Край потвърди.

— Той е установил, че става въпрос за убийство — продължи Инглиш и разказа на Край историята с кървавото петно на килима.

Руменото лице на Край издаваше безпокойството му:

— Рой ли го е направил?

— Кое те кара да мислиш така?

— Не знам — отвърна Край със смръщени вежди. — Изведнъж ми хрумна. Нека да поразсъждаваме: между тях е имало връзка. Готвели са се да заминат заедно. Изведнъж тя е решила, че това не е достатъчно. Рой е бил женен и е можел да я зареже по всяко време. В последния момент му заявява, че се е отказала да замине с него. Рой побеснява, удушавя я, прави инсценировка на самоубийство и след това обхванат от паника си тегли куршума.

Инглиш се засмя. Погледът му беше смразяващ.

— Бързо измисли сценария.

— Окръжният прокурор няма да действа по-бавно — отговори Край. — Това е мръсна история, Ник.

— Не толкова, колкото изглежда на пръв поглед. Морили обеща да потули работата. Съвестта му беше успокоена с пет хиляди долара от моя страна.

Край подсвирна:

— Не е глупаво това ченге! Сече му пипето.

— Щом някой не може да се оправи по друг начин, винаги му идват разни идеи. Не съжалявам за тези пари. С това той ме отърва от големи неприятности.

— Мислиш ли, че може да е Рой?

— Изключено. Рой не беше способен да убие човек. Познавам го като пръстите на ръцете си. Освен това Рой също не се е самоубил.

Той стана и започна да се разхожда из стаята:

— Мери Севит е била убита. Рой също. Нещо да кажеш по въпроса?

— Виж какво, това е глупаво. Заключение на полицията е, че Рой се е самоубил. Имало е отпечатъци...

— Не ставай глупав, Сам. Някой е направил инсценировка на самоубийството на Мери Севит. И на това на Рой също. Не е толкова

сложно. Достатъчно е да е взел пистолета на Рой, да го е застрелял, да е оставил отпечатъците му върху оръжието и да се е измъкнал.

— Но на кого му е притрябвало да убива Рой?

— Достатъчно хора, Сам. Рой не беше симпатична личност.

— Да приемем, но защо е трябвало да ги убива и двамата? Защо нея?

— Не знам. Вероятно Рой е шантажирал някои хора и е възможно тя да е била в течение. Те са работили заедно. Вероятно убиецът е сметнал, че ще бъде по-сигурно да ги елиминира и двамата. Всичко това е в рамките на възможното.

Край отпи от уискито:

— Ами ако е била Корин? Измамената съпруга. Ако наистина и двамата са били убити, това е един идеален мотив.

Инглиш поклати глава:

— Не. Корин не би имала достатъчно сили да окачи момичето на вратата на банята. А и това не е сценарият, който би измислила една жена.

— Може да е наела някого да го направи.

Инглиш отново поклати глава:

— Забравяш за двадесетте хиляди долара, Сам. Това вероятно е в резултат на шантажите. Представи си, че Рой е искал да направи големия удар, преди да замине. Вероятно се е изсилил. Вероятно жертвата е решила да сложи веднъж завинаги край на тази дейност на Рой и тъй като и момичето е било в играта, елиминирал е и нея. Какво ще кажеш за тази версия?

Край се почеса с добре оформения си нокът по врата:

— Имаш ли намерение да споделиш това с Морили?

— В никакъв случай. Нима си мислиш, че държа да се разчуе, че Рой се е занимавал с шантажи?

Край повдигна рамене.

— Вероятно и убиецът си е мислил, че случаят ще се потули именно по тази причина. И явно не се е излъгал.

Инглиш се усмихна кисело:

— Не си далеч от истината. Каза ли на Корин за парите?

— Предпочетох първо да говоря с теб.

— И добре си направил. Засега остави парите в касата. И се заеми с осигуровката, за която ти бях говорил. Погрижи се Корин да

получава колкото е необходимо и ми съобщи колко ти дължа. Ако тези двадесет хиляди долара са наистина в резултат от шантажи, те не трябва да стигнат до Корин.

— Добре, ще се заема с тази работа. Има и друго нещо, Ник. Предложиха ми да закупят агенцията на Рой. Четири хиляди долара в брой. Да продавам ли?

Инглиш спря на място и се обърна:

— Кой е купувачът?

Край вдигна рамене:

— Хърст. Не поиска да ми каже името на клиента си.

— Той е адвокат, нали?

— За Бога... Бих казал, че е нещо като натрапник.

— Четири хиляди?

— Да. Корин е склонна да продава.

— Как така тя е в течение преди мен?

— Хърст се е обърнал директно към нея. Обадил ѝ се е в девет часа тази сутрин. Не е искал да си има работа с мен. За негово нещастие Корин беше цялата в сълзи и го отпратила към мен. Помолих го да почака няколко дни и му изразих увереността си, че ще получим и по-добри предложения.

— Питам се кой ли би закупил такова едно предприятие за четири хиляди долара, без даже да се заинтересува от финансовото му състояние.

— Има достатъчно откачени. Отдавна вече не се впечатлявам от подобни неща.

— Но не и аз — каза Инглиш мрачно. — Ако някой е готов да даде четири хиляди долара за предприятие, което не е имало нито един клиент в продължение на девет месеца, значи той знае за него много повече от мен. Отговори на Хърст, че не се продава. Ще ти намеря купувач за седем хиляди долара. Кажу го на Корин и ѝ дай съответния чек. Заеми се с това още утре.

— Кой е купувачът?

— Нарича се Леон. Едуард Леон. Той ще дойде при теб утре сутринта, ще ти даде необходимия чек и всичко останало, което е необходимо — отговори Инглиш. — И не забравяй, Сам: аз не познавам Леон, както и той не ме познава. Разбра ли?

— Момент, Ник. Искам да съм в течение, все пак. Какво точно искаш да правиш?

Инглиш спря пред Край.

— Някой е убил Рой. Някой страшно много бърза да купи агенцията му. Много ми се иска да разбера дали убиецът и купувачът не са едно и също лице. Просто следвам интуицията си. Ед Леон ще отговори на тези мои въпроси. Ето това са моите намерения.

— Както желаяш, но какво възнамеряваш да предприемеш, когато намериш убиеца?

Инглиш дълго наблюдава Край с мрачен поглед:

— Тази работа ме касае лично. След като полицията не може да се справи, аз лично ще погребя мъртъвците си. Това е най-малкото, което мога да направя.

След заминаването на Край Инглиш отиде в приемната. Лоиз беше все още там и записваше срещите на Инглиш.

— Опитайте се да ме свържете по телефона с Ед Леон, Лоиз. Той е някъде в Чикаго, но не знам номера му.

— Веднага, господин Инглиш — отговори Лоиз и се зарови в картотеката.

Инглиш се върна в канцеларията си и затвори вратата. Започна да се разхожда из стаята, като разсъждаваше. След десетина минути телефонът иззвъня.

— Имате господин Леон — съобщи Лоиз.

— Браво, моето момиче.

Чу се прещракване и Инглиш се свърза:

— Ти ли си, Ед?

— Същият, ако разбира се, някой мръсник не се е вмъкнал в кожата ми — отговори един глас. — Откъсваш ме от сеанс с една блондинка. Бяха ми необходими два месеца да я убедя да дойде да разгледа японската ми колекция и точно в този сублимен момент се намери ти да ми досаждаш. Какво искаш?

— Теб. Утре сутринта вземаш първия самолет. Имам една работа, която е само за теб.

— Не ме интересува твоята работа! Искам да ме оставят на спокойствие — отговори Ед обезпокоен. — Ако нямаш друго да ми казваш, ще затварям, защото онова зайче ще избие вратата.

— Имам нужда от теб, Ед — проговори Инглиш сухо. — Много важна работа, с която само ти можеш да се справиш. В противен случай нямаше да ти се обаждам. Обади ми се като пристигнеш. Ще ти определя среща някъде. Не желая никой да знае, че работим заедно. Разбра ли добре?

— Нито дума — въздъхна Леон. — Ще трябва да приема. Колко ще получа?

— Пет хиляди — отговори Инглиш.

Леон въздъхна дълбоко:

— Шумът, който чуваш, е от хеликоптера, който се приземява на покрива ми — каза той развълнувано, преди да затвори.

ΓΙΑΒΑ ΤΡΕΤΑ

I

Жюли отдавна беше свикнала, че не трябва да кара Инглиш да я чака. Когато той ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че няма да може да я заведе на кино, тя беше съвсем готова за излизане.

След като той затвори, тя бавно постави слушалката върху вилката и се огледа в огледалото над камината. Машинално отбеляза, че зеленият ѝ шал подчертаваше идеално очите ѝ и червената ѝ коса, и то много по-добре, отколкото беше очаквала.

Инглиш ѝ беше казал, че ще вечерят заедно в клуба в девет часа. Тя погледна часовника си. Беше шест и четвърт. Имаше пред себе си цели два часа свобода.

Тя вдигна телефона и поиска офиса на Инглиш. На телефона беше Лоиз и устните на Жюли се изкривиха. Тя безапелационно ненавиждаше Лоиз и имаше достатъчно причини да смята, че чувствата са взаимни. Всички бяха забелязали, че Лоиз е влюбена в Инглиш, единствено без потърпевшия, естествено.

— О, Лоиз, тук е Жюли — каза Жюли оживено. — Хари там ли е? Бих желала да ми вземе билети за театър.

— Да, тук е — отговори студено Лоиз. — Един момент, госпожице Клер.

Тя упорито я наричаше „госпожица Клер“, въпреки че Жюли я беше молила многократно да я нарича на малко име.

— Добър вечер, Жюли — чу се гласът на Хари. — Тъкмо щях да си тръгвам. Мога ли да направя нещо за Вас?

— Бих искала два билета за пиесата в събота, Хари — каза Жюли, като се насилваше да бъде спокойна. — Искях да помоля Ник да ми ги донесе, но срещата ни се отложи. Той ще се освободи чак в девет часа, а преди това аз трябва да се срещна с хората, на които съм ги обещала. Бихте ли ги занесли в клуба на Ник? Аз ще мина оттам и ще ги взема.

— Но, моля Ви, разбира се. Тъкмо си тръгнах към къщи. Ще ги сложа в един плик на Ваше име.

— Хиляди благодарности, Хари — отговори Жюли.

Тя затвори, взе припряно чантата и ръкавиците си и излезе от апартамента. Долу поръча на нощния портиер да ѝ извика такси. Докато чакаше, запали цигара и с безпокойство забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— Къде желаете да отидете, госпожо? — запита портиерът, като влизаше във фоайето.

— Клуб „Атлетик“.

Портиерът отвори вратата на таксито, прихвана я през лакътя, за да ѝ помогне при качването и даде адреса на шофьора.

Въпреки интензивното движение таксито караше бързо и когато шофьорът се канеше да завие по Западното авеню, Жюли се наведе напред и каза:

— Промених намерението си. Ако обичате, закарайте ме на Двадесет и седма улица, номер 5.

— О'кей, госпожице — отговори шофьорът, като се усмихна през рамо. — Моят старец казваше, че жените имат по-ясни идеи от мъжете именно защото често ги сменят.

Жюли се засмя:

— Вероятно е бил прав.

След двадесетина минути шофьорът намали и спря:

— Пристигнахме, госпожице.

Жюли плати и бързо пое по една стръмна тиха уличка, която извеждаше към реката. От време на време поглеждаше зад себе си, но уличката беше пуста. Изведнъж тя забави ход и се обърна.

Огледа се наляво и надясно и вдигна очи към тъмната сграда пред себе си. Като се убеди, че никой не я наблюдава, тя сви по една тясна и тъмна уличка, водеща към брега.

Спря отново, огледа се наоколо и хлътна във входната врата на една висока и тясна сграда, като се намери в мрачно фоайе. Без колебание тръгна в тъмното, като че ли мястото ѝ беше познато.

Една врата се отвори пред нея.

— Жюли?

— Да.

Тя прекоси прага в тъмното. Лампата светна и тя се хвърли с усмивка в прегръдките на Хари Винс.

— Това е късмет, моя любов — каза той. — Бях се примирил с мисълта за една ужасна вечер. Мислех си, че ще те води на кино.

Тя го прегърна през врата и притисна лицето си към неговото.

— Сам пристигнал в последния момент — каза тя. — О, Хари, толкова дълго... Прегърни ме.

Хари я прегърна и я задържа в прегръдките си, като сърцето му биеше до пръсване.

— Имаме толкова малко време, моя любов — каза тя, като се освободи от прегръдките му, за да му се порадва. — Да не говорим. Да не губим нито миг.

— Чаках този момент с не по-малко нетърпение от теб — отбеляза Хари. — Подай ми палтото си. В другата стая съм запалил огън. Да отидем там.

Тя се освободи от палтото си и се отправи към една уютна спалня, където я посрещна приятният огън в камината. Стаята беше осветена само от големите оранжеви пламъци, чиито сенки танцуваха по стените и това ѝ придаваше интимна обстановка.

— Не пали, Хари.

Той затвори вратата и се облегна на нея, като се любуваше на Жюли.

Както винаги беше очарован от бързината, с която се събличаше. Дръпна един цип, след това — друг и след миг стоеше пред него в ослепителната си голота и съблазнителност.

— Жюли, ти си най-красивото нещо на света — каза той с дрезгав глас.

Тя се обърна с гръб към него, коленичи пред огъня и протегна ръце към пламъците.

— Тези думи звучат убедително единствено в твоите уста, Хари.

Той се доближи, коленичи до нея, прегърна я през кръста и я привлече към себе си.

— Само тези моменти осмислят живота ми — каза той. — Като че ли Земята спира да се върти и на света сме само аз и ти.

Тя вдигна очи, прегърна го през врата, привлече главата му към себе си и впи устните си в неговите.

Часовникът на камината удари осем часа и Жюли се надигна.

— Не мърдай, моя любов — каза Хари в тъмното и я прегърна през кръста. — Имаш още един час.

— Не, само половин. Не бива да го карам да ме чака.

— Жюли, не може вечно да продължаваме така — каза Хари, като доближи лицето си до нейното. — Не можеш ли да говориш с него? Да му кажеш, че не желаяш повече да се срещате.

Той я усети да се сгърчва и в отговора ѝ се усети голяма доза безпокойство:

— Но, Хари — чуваш ли се какво приказваш? Много добре знаеш, че Ник няма да се откаже от мен. И освен това, как според теб ще живеем? Моля ти се, да не започваме пак този спор. Знаеш, че няма да ни доведе доникъде.

— Но това е опасно. Ами ако разбере...

— Нищо няма да разбере.

— Какво знаеш ти? Той не е глупав. Не е изключено вече да ни подозира.

— Няма такова нещо. Тази вечер даже ме убеждаваше да отида с теб на кино.

— Господи! И ти какво отговори?

— Че ми се ходи на кино само с него.

Хари замълча. Той наблюдаваше танцуващите сенки от пламъците в другия край на спалнята.

— Ако някога разбере — продължи той след дълга пауза, — ще ни убие и двамата. Няма да се замисли и за миг. Първо ще ни застреля и след това ще поръча на Край да потули нещата.

— Говориш глупости, любими — каза тя, като докосна леко лицето му. — Ник никога не би направил подобно нещо. Той е толкова загрижен за кариерата си, че не би направил нищо, което би рискувало да я компрометира. Представяш ли си, каза ми, че иска да даде името си на една болница. Не, никога няма да направи такова нещо.

Хари не беше никак убеден:

— Не съм толкова сигурен. Ако някога ни хване...

— Казах ти, че няма никаква опасност. Моля те, не ставай глупав, Хари. Сега той вече не може нищо да разбере.

Хари се изправи:

— Какво значи сега?

— Сега, когато Рой е мъртъв.

— Каква е връзката между Рой и нас?

Тя се поколеба, но тъй като искаше да се отърве от това, което ѝ беше на езика, го изговори на един дъх:

— Рой знаеше. И вече шест месеца ме шантажираше с това.

Хари изтръпна и панически страх сви сърцето му. Той изведнъж си даде сметка какъв страх всяваше у него Инглиш и до каква степен се ужасяваше от мисълта, че той може да разбере за връзката му с Жюли.

Той стана, облече халата и запали нощната лампа.

— Рой е знаел? — повтори той пребледнял.

Жюли се обърна на една страна, като покри гърдите си с ръце.

— Да, знаеше. Сега, когато вече е мъртъв, мога да ти го кажа.

На Хари му прималя:

— И защо не си ми го казала досега? — запита той със сломен глас.

— Страхувах се, че ще те загубя. Много добре знам какво изпитваш към Ник и много добре те разбирам. Ако беше разбрал, че Рой е в течение, вероятно щеше да се откажеш да се виждаш с мен, а аз нямаше да го понеса, Хари.

Хари си наля пълна чаша с уиски. Ръката му трепереше.

— Искаш ли? — запита той.

— Не, скъпи. Не прави такава физиономия. Сега, когато Рой е мъртъв, всичко ще се оправи, обещавам ти.

Хари изпразни чашата си, запали цигара и отново седна на леглото. Той подаде една цигара на Жюли, но тъй като ръката му силно трепереше, остави запалката до нея на завивката.

— Казваш, че те е шантажирал. Как стана това?

Тя запали цигарата си и заразказва:

— Това беше същински кошмар, Хари. Мислех си, че ще полудея. Преди около шест или седем месеца Рой дойде при мен. Не можех да разбера на какво се дължи посещението му. Нали знаеш, аз го познавах съвсем бегло. Каза ми без увъртане: „Всяка седмица в петък ще ми носите по двеста долара. Разбира се, не мога да Ви принудя да го правите, но мога да кажа на Ник, че имате връзка с Хари Винс. Ще ми плащате ли или предпочитате да предупредя Ник?“ Ето така стана. Бях толкова ужасена, че даже и не помислих да попитам откъде знае. Отговорих му, че ще плащам и плащах всеки петък.

— Мръсник — изрече Хари гневно, като сви юмруци. — Значи са верни слуховете, че се е занимавал с шантаж. Мерзавец, мръсник!

— Не можеш да си представиш какво облекчение изпитах, когато Ник ми каза, че Рой е мъртъв. Животът ми се беше превърнал в ад. Всяка седмица отивах в онзи ужасен, малък офис и му подавах парите. Той седеше ухилен на бюрото си и онази малка кестенява уличница също ми се хилеше в лицето.

Хари слушаше с половин ухо. Завладяваше го мъчително безпокойство.

— Мислиш ли, че може да е казал на Корин? — запита той. — И ако тя вземе да каже на Ник?

— Защо пък да ѝ казва? — попита тя, леко разтревожена. — Човек не се хвали с подобни неща. А и в такъв случай тя щеше вече да е предупредила Ник. Успокой се, само те двамата са го знаели. А сега и двамата са мъртви.

— Мило мое ангелче — каза Хари, като я притисна. — Защо не ме предупреди по-рано? При всички положения аз ще ти възстановя тези пари. Колко ти измъкна?

— Да не говорим повече за това, моля те. Оправих се с това, което печелех. Сега всичко това е свършило.

Тя стана от кревата:

— Време е да се обличам.

— Но аз не искам да губиш тези пари — опита се да протестира Хари.

— Стига сме говорили за това. Вече е платено и забравено. Моля те, Хари...

Хари започна да се разхожда напред-назад.

— Жюли, — каза той изведнъж, — не можем ли да заминем заедно? Струва ли си да се подлагаме на тези рискове? Вие все пак не сте женени...

Жюли спря, държейки единия си чорап в ръка и го погледна с отегчен поглед.

— И какво ще стане с нас? Ник е толкова могъщ. Мен никой вече няма да ме наеме, нито пък ти ще си намериш работа. Бъди сигурен, той ще се погрижи за това. Той е толкова безмилостен, толкова упорит... Той ще ни намери и ще направи живота ни непоносим. Нека бъдем търпеливи, Хари. И това, че успяваме да се виждаме от време на време, е вече много. Все нещо ще се случи. Нека не вършим нищо безразсъдно и опасно.

— Но и това, което вършим, е достатъчно опасно. В момента го мамим, а ако заминем заедно, поне в това не може да ни обвини.

— Той ще ни намери, Хари. Той няма да се откаже от мен.

— Но той да не е самият Бог! Знам, че е много влиятелен, но не може да ми попречи да припечелвам хляба си. Това е несериозно, Жюли.

Жюли облече роклята си, obu си обувките и се отправи към тоалетката, за да си оправи грима.

— Кажи поне нещо, Жюли — каза той с безпокойство. — Не си ли даваш сметка, че тук е по-опасно, отколкото да заминем!

Тя се обърна и го погледна:

— Добре, ще ти кажа истината. Отдавна ми е ясно, че трябва да си признаем всичко пред Ник и след това да се махнем, но все не мога да събера смелост. Има неща, от които ми е трудно да се откажа. Нима не си даваш сметка какво означава да имаш Ник зад гърба си? Без Ник нямаше да пея в най-доброто заведение в града. Нямаше да имам този прекрасен апартамент и всичките тези дрехи. Нямаше да имам кредит в най-големите магазини. Нямаше да мога да си купувам всичко, което ми скимне, без изобщо да се питам откъде идват парите. Нямаше всички мъже от града да ми правят шпалир като минавам по улиците. Нямаше да имам и колата. Ако зарежа Ник, ще трябва да водя съвсем различен живот, а това никак не ме привлича.

Хари седна със сгърчено лице.

— Разбирам — отговори той с безразличен и отегчен глас. — Не съм разглеждал въпроса под такъв ъгъл.

Жюли стана и се притисна към него:

— Хари, любов моя, аз те обожавам и ще се опитам да те направя щастлив. Потърпи. Сигурна съм, че всичко ще се нареди. Трябва да тръгвам, скъпи мой. При първа възможност ще дойда пак. Би ли ми подал палтото, ако обичаш? Ако не побързам, ще закъснея.

След няколко минути тя достигна до началото на улицата и се огледа наоколо. Улицата беше пуста. С бърза крачка тя се запъти да намери някое такси.

Скрит в сянката на едно преддверие, с гръб, опрян в стената, един мъж с кафяв костюм и кафява шапка проследи движението ѝ. Той бавно дъвчеше дъвка. Изчака потънал в сянката, докато тя изчезне и бързо се насочи към реката, като си подсвиркуваше тихичко.

II

Ед Леон стана притежател на Агенция „Светкавица“ два дни след като Инглиш го беше повикал от Чикаго.

Леон беше висок и слаб с несъразмерно дълги крайници. Хората, които не го познаваха, го мислеха за не особено умен и за безобиден. Загорялото му от слънцето лице имаше простодушно изражение и на пръв поглед приличаше на скромен селянин на посещение в големия град.

Оставяше впечатление, че поне от една седмица спи с дрехите си и на главата му непрекъснато се мъдреше овехтяла, килната към тила му шапка. Буйните му по рождение коси стърчаха на всички страни, тъй като той не полагаше никакви усилия да ги приведе в ред. От време на време ги подстригваше и тогава си даваше труда и да ги среши, ако разбира се имаше и гребен, а това му се случваше много рядко.

Никой не би си помислил, че това е един от най-реномираните частни детективи в страната. Беше започнал като репортер в криминалната хроника, но се оказа, че има невероятен талант да открива доказателства за криминалната дейност на политици и други от този калибър. Тогава окръжният прокурор предпочете да го има на работа при себе си, отколкото във вестниците, защото ако не друго, поне щетите щяха да бъдат по-малки. Прикрепен към прокурора, Леон извършваше забележителна, но зле платена работа.

Беше се запознал с Инглиш малко след неговия първи успех и двамата бяха станали добри приятели. Леон беше помолил Инглиш да го подпомогне с първоначален капитал да си отвори собствена агенция. Инглиш познаваше репутацията на Леон и прецени, че това е ефективно вложение. Той му даде парите и след две години Леон му върна заема заедно с лихвите, тъй като предприятието му носеше прилични доходи. Агенцията му беше сред най-добрите в Чикаго. За него работеха четирима анкетъори, трима детективи и цял екип от съвременни млади хора.

Оглеждайки тесния окаян офис на Рой, Леон си мислеше, че сгрещи, като се остави да бъде убеден от Инглиш. Вярно беше, че ще спечели много пари, но идеята да прекара неизвестно колко време в тези две стаи при положение, че в Чикаго го чака луксозен климатизиран офис, никак не му се нравеше.

Със замислен израз на лицето и внимателен поглед той се разхождаше из стаята, като пощипваше машинално носа си. В продължение на два часа провери всички досиета, разгледа всички чекмеджета и шкафове, като вършеше това с изключително старание. Дългогодишният му опит го беше научил, че и най-малкият детайл е от значение, че всяко нещо си има своето обяснение и че ако се търси достатъчно упорито, винаги ще се намери някоя интересна следа.

Разглеждайки камината със саксия рози върху нея, той забеляза един малък предмет, закачен в навеса над огнището. Той повдигна вежди, извади от джоба си малко фенерче и го насочи към предмета. Това беше миниатюрен усъвършенствуван микрофон. Свързаните към него жици минаваха през една цепнатина и се отправяха към приемната. Леон отиде в другата стая и след внимателно оглеждане откри жиците, които бяха умело замаскирани между дъските на пода. Те пресичаха стаята, минаваха под прага и продължаваха по коридора.

Той се върна в офиса и започна да се мие от потта и прахта, като весело си подсвиркваше.

„Не е лошо като за начало — помисли си той. — Явно някой е искал да бъде в течение на разговорите в офиса.“

На пръв поглед изглеждаше, че микрофонът е инсталиран преди доста време. Това означаваше, че някой се е интересувал от действията на Рой и по-точно от това, което е казал и което са му казвали.

Леон се питаше дали микрофончето е все още включено и дали и неговите разговори ще бъдат подслушвани. Беше твърдо решен да проследи откъде тръгват кабелите на микрофона, но не сега, а през нощта, когато канцелариите и офисите бъдат затворени.

Инглиш му беше казал, че портриерът Том Келхъм е бърлив и Леон реши да го посети, преди да се залови сериозно за работа.

Откри Келхъм при отоплителната инсталация. Последният внимателно изрязваше макет на кораб от парче меко дърво с помощта на джобно ножче с внушителни размери.

Келхъм беше снажен мъжага с големи мустаци, оприличени мислено от Леон на чифт изсъхнали водорасли. На оплешивялото му теме се мъдреше потънала в прах мека шапка. Разкопчаната му жилетка, прихваната с голяма позлатена верига за часовник, беше изпоцапана с храна. Той изгледа Леон с нескрито любопитство и го поздрави с глава:

— Привет — рече той. — С какво мога да Ви бъда полезен?

Леон доближи един стол и разположи дългото си тяло.

— Аз имам язва — каза той. — Всеки ден по обяд удрям по едно уиски. За съжаление не обичам да пия сам. Когато човек започне да се налива сам, той си подписва смъртната присъда. Мислех си, че можете да ми направите компания, но ако случайно не употребявате алкохол, няма да Ви притеснявам, мога да отида и другаде.

Келхъм остави внимателно кораба си и се наведе напред:

— Намерили сте точно този, който Ви трябва, приятелю, но кажете всъщност... никога не бих повярвал, че уискито може с нещо да помогне на язвата.

Леон извади от джоба си шише „Джони Уокър“ и го разклати с ръка.

— Трябва да умееш да отстояваш независимостта си — беше отговорът. — Ако предлагам на язвата си каквото ѝ е необходимо, тя няма да иска да се раздели с мен. Уискито се отразява добре на гърлото ми и ето защо си го пийвам. Имате ли чаша? Или даже две?

Келхъм взе две картонени чаши от един рафт.

— Не мога да Ви предложа нищо по-добро, — каза той за извинение, след като издуха праха от чашите.

Той проследи с поглед как Леон пълни догоре чашите, грабна лакомо едната и помириса съдържанието:

— Скапана работа! — отбеляза той. — За Ваше здраве, шефе!

Изпразни чашата си на един дъх, въздъхна, примлясна с устни, избърса уста с опакото на ръката си и остави чашата.

Леон, който беше отпил само една малка глътка, се наведе да му я напълни отново.

— Аз съм новият наемател — каза той. — Казвам се Ед Леон. Поех Агенция „Светкавица“.

Келхъм не скри удивлението си:

— Радвам се да се запознаем. Моето име е Том Келхъм. Значи Агенция „Светкавица“, а? Не сте си губили времето!

— О! Това не е нищо. Да можете да видите майка ми как сваляше мъжете — отбеляза той небрежно. — Това си ни е в кръвта.

Той сбърчи вежди, поклати глава и продължи:

— Работите не вървят блестящо тази сутрин. Жива душа не се мярка наоколо.

— О, ще потръгне — окуражи го Келхъм, поглъщайки уискито си. — Тъй нареченият Инглиш знаеше какво прави. Яко работеше. Още не мога да разбера защо се самоуби. Очевидно неговото самоубийство ще Ви позабави работите, но няма да е задълго.

Леон извади две цигари от пакета си, търкулна едната на масата и запали другата.

— Тъкмо се питах дали не са ме изпързали отново. С моята мутра хората винаги ме взимат за глупак — каза той и наведе глава с мрачен вид. — Ако знаете колко кофти работи са се опитвали да ми пробутат! Мислите ли, че има хляб в „Светкавица“?

— В това съм абсолютно сигурен — отвърна Келхъм. — Направете си сам сметката. Случвало се е да има и до тридесет клиенти на ден.

— Я, никак не е зле! — отбеляза Леон, вдигайки краката си на масата. — Нали не възразявате да си кача малко кръв в главата. Ако не го направя по някое време през деня, обръщам очите. И майка ми беше същата. А и бедният ми баща също нямаше кой знае какво под черепа. Значи според Вас съм спипал добра сделка? А какви бяха хората, които посещаваха господин Инглиш?

Келхъм повдигна мощните си рамена:

— Откъде да знам? Някои идваха всяка седмица. Някои имаха вид на съвсем изпаднали, но по-голямата част имаха изискан вид.

— Бяхте ли в сградата, когато той се самоуби? — попита Леон небрежно, навеждайки се да напълни отново чашата на Келхъм.

— Разбира се — отвърна Келхъм. — И по-полека с тая работа. Това да не е биберон.

— Хайде, не ме убеждавайте, че мъжага като Вас ще се уплаши от един литър. Казаха ми, че се е самоубил между девет и десет и половина. По това време имаше ли посетители при него?

— Трима души се качиха на седмия етаж, но не знам дали отиваха при него. Защо питате?

— О! Аз винаги задавам купчина въпроси — отвърна Леон и затвори очи. — Обожавам звука на собствения си глас. Синатра да му мисли! Да можехте да видите мацките как ми падат в ръцете, когато им пошушна това-онова на ушенцето. Няма нужда и да пея, за да стане работата.

Той отвори очи и изгледа внимателно Келхъм.

— Кой бяха онези тримата?

— Двама мъже и една жена. Лично ги закарах до седмия етаж. Жената съм я виждал и друг път, но другите двама не.

— Има ли и други наематели на седмия етаж?

— Ами там се намира Осведомителната агенция. Вероятно вече сте чули телеграфните им машини? Ужасен шум! До Вашия офис е Мис Уиндзър.

— Тя с какво се занимава?

— Както сама се изразява, тя е силуетистка. Изрязва силуета Ви от хартия и го поставя в рамка. Не ми е ясно какво друго се прави при нея, но клиентите ѝ са само мъже.

Леон се надигна със заинтересуван вид:

— Сериозно ли? И тя ми е съседка! Виж ти! Виж ти! Ще трябва да я посетя и да ѝ демонстрирам силуета си. Може пък в замяна и тя да ми покаже нейния.

— О, тя е готино маце — отговори Келхъм, — но при нея се плаща в брой. Лично аз предпочитам проститутките по улиците, но за всеки влак си има и пътници.

— Виж ти, Вие и поговорки знаете. Да се върнем на двамата мъже и момичето. Значи те са отивали или в осведомителната агенция, или при мис Уиндзър, или при Инглиш. Така ли?

— Момичето отиваше при Инглиш. Виждал съм я и друг път.

— Как изглеждаше?

Келхъм отпи от уискито си и замислено изгледа Леон:

— Много въпроси задавате. Защо Ви интересува всичко това?

— Сега аз говоря. Пийте си пиенето и се постарайте да си го заслужите.

Келхъм повдигна рамене:

— Всъщност какво ме интересува. Тя беше със светлокестеняви коси, красива като кинозвезда и със съблазнително тяло.

— И това ако е описание! В този град има поне два милиона мацки, които изглеждат по този начин! Как беше облечена?

— Изключително изискано — отговори Келхъм, като притвори очи, за да си представи момичето. — Облечена беше в черен костюм с големи бели ревери, черно-бели ръкавици и малка черно-бяла шапка. На ръката си имаше гривна-талисман. Нали ги знаете, това е златна верижка, окичена с амулети.

Леон кимна с доволен вид:

— Това вече е нещо! От Вас ще стане първокласен детектив. А нещо за двамата мъже?

— Единият беше осемнадесетгодишен хлапак с кожено сако и фланелен панталон. Носеше пакет под мишница. Имах чувството, че отива в осведомителната агенция. Другият беше в разцвета на силите си, около двадесет и седем, двадесет и осем годишен с кафяв костюм и кафява шапка. От ръкавела на ризата му се подаваше носна кърпичка. Не е лоша тази идея. Ако някога имам чиста носна кърпичка и аз бих си я носил там. Непрекъснато дъвчеше дъвка, макар че според мен никак не му приличаше. Когато човек има възможност да се облече по този начин, не би трябвало да дъвче дъвка.

Леон въздъхна:

— Вие можете да напишете книга за добрите маниери. Една книга, в която се препоръчва да не се дъвче дъвка, когато сте облечен в кафяв костюм, ще се продава като топъл хляб.

Той свали краката си от масата:

— За да сме по-точни, можете ли да ми кажете в каква последователност дойдоха онези тримата? Кой дойде пръв?

— Момичето, след това момчето с коженото сако и накрая онзи с кафявия костюм.

— В колко часа дойде момичето?

— В девет и половина. Знам го точно, защото ме попита колко е часът.

— А другите?

— Момчето чакаше долу, когато слязох, след като придружих момичето, а мъжът с кафявия костюм пристигна след около четвърт час.

— Видяхте ли кога си тръгнаха?

Келхъм поклати глава:

— Качих ги нагоре, но не съм ги свалял. Имат си крака, все пак.

— Правилно — каза Леон, като ставаше. — Автоматичният асансьор не работеше ли?

— Изключвам го в седем часа. Искам да знам кой влиза в сградата след този час.

Леон се съгласи отново:

— Да, това е интересно. Можете да запазите бутилката. Ако я взема със себе си, може да се изкуша. Ще ми се да посетя мис Уиндзър. Само посещение на добра воля, нищо повече. Може пък да ѝ е скучно. Кой знае?

— Ако на нея някога ѝ се случва да скучае, трамвай да стана. Внимавайте да не сгазите лука. Плаща се в брой.

Леон се насочи към вратата:

— Не на мен тия. Ще ѝ разясня, че понякога не е лошо да се дава и на заем — каза той и се качи в асансьора.

III

Излизайки от асансьора, Леон забеляза, че на вратата на офиса му чукаше дребен мъж с невзрачен вид, облечен със синьо сако и прашна сива шапка.

Като чу вратата на асансьора да се затваря, човекът се обърна. Беше около шестдесетгодишен, бледен и с гъсти сиви мустаци. Той погледна бегло Леон, почука отново и се опита да отвори вратата. Фактът, че я намери заключена, изглежда го смути.

— Здравей, старче — каза Леон, като се доближи. — Мен ли търсите?

Човекът отстъпи от изненада.

— Не — отговори той. — Не търся Вас. Искан да се видя с господин Инглиш. Няма нищо, ще мина друг път. Сигурно го няма.

— Вероятно ще мога да Ви бъда полезен — каза Леон. — Аз поех работите на господин Инглиш.

Той извади ключа от джоба си и отключи:

— Влезте, моля.

— Няма нужда — отговори човекът и в изморените му и зачервени очи се прочете безпокойство. — Искан да се срещна с господин Инглиш лично. Благодаря Ви за любезността.

Като изрече тези думи, той се обърна рязко и се насочи към стълбите.

Леон се готвеше да го спре, но изведнъж се сети, че в офиса е инсталиран микрофон. Нямаше да е особено предпазливо да говори с някого в това помещение. Бързо се отправи към асансьора и слезе на партера.

Когато пристигна във фоайето, чу, че човекът стремително слиза по стълбите. Оставаше му само един етаж. Леон бързо излезе на улицата и застана пред входа на най-близкия магазин.

След миг човекът се появи и се отдалечи с бавна походка. Леон го проследи, като внимаваше да не бъде забелязан. След малко видя, че другият спира пред едно кафене и след кратко колебание влиза вътре.

Леон се доближи до кафенето и погледна вътре. Имаше не повече от трима-четирима клиенти. Човекът седеше на една маса в дъното.

След няколко секунди влезе и той.

Човекът вдигна очи, но изглежда не разпозна Леон. Машинално бъркаше кафето си и изглеждаше загрижен.

Леон внимателно разгледа останалите посетители. Двама от тях заемаха една маса до вратата. Близо до бара едно момиче четеше книга, а на масата, срещу тази на възрастния човек, седеше някакъв мъж, скрит зад вестника си.

Леон седна срещу посетителя си. Той вдигна очи, разпозна го и пребледня. Опита се да стане, седна отново и замалко не разля кафето си.

— Не се притеснявайте — каза му Леон. — Няма да Ви безпокоя. Той се обърна и повика сервитьорката:

— Едно кафе, ако обичате, като не забравяте да сложите и кафе във водата, малка госпожичке.

Момичето сипа кафе и му го поднесе с пълно безразличие.

— Ако не Ви е известно, аз предлагам най-доброто кафе в квартала — отбеляза тя. — Ако не Ви харесва, можете да отидете и другаде.

— Благодаря, ангелче — отвърна Леон с ленива усмивка. — Ако не става за друго, поне ще се изплакна ръцете.

Момичето кимна отегчено с глава и се върна на бара, откъдето го прониза с поглед.

— Никакво чувство за хумор — обърна се Леон към човека срещу него. — Все пак не всички шеги минават. Вие защо търсите господин Инглиш?

Човекът облиза сухите си устни:

— Вижте какво — каза човекът със смешен опит за агресивност. — Никой не Ви дава право да ме следите. Аз имам лична работа с господин Инглиш и това не засяга нито Вас, нито някой друг.

— Напротив, засяга ме. Сега вече аз ръководя неговата агенция. Него вече го няма.

Човекът го наблюдаваше внимателно.

— Не знаех — промълви той. — Нямам какво повече да Ви кажа.

— Напротив — отговори Леон, като бъркаше кафето си. — Сега аз съм шефът. Хайде казвайте за какво става въпрос.

— Значи отсега нататък Вие ще взимате парите?

— Колко пъти трябва да Ви повтарям, за да разберете? — каза Леон с пресипнал глас.

— А къде е господин Инглиш?

— Отиде на по-добро място. Ще преговаряте ли с мен или ще се ядосам?

— Моля ви, недейте — отговори другият смутено. — Не знаех.

Той извади от джоба си един мазен плик и го бутна към Леон:

— Ето. А сега вече трябва да си тръгвам.

— Не мърдайте от мястото си — изсъска Леон.

След това взе плика и прочете:

„10 долара от Джо Хенеси“

— Вие ли сте Хенеси?

Човекът потвърди.

Леон отвори плика и извади от него две банкноти по пет долара. След това дълго разглежда Хенеси.

— Какви са тези пари? — проговори накрая той.

— Не разбирам. Не са ли колкото трябва?

— Може би. Не знам. Защо ми ги давате?

Лицето на Хенеси се покри с пот.

— Върнете ми парите — каза той, без да повишава глас. — Знаех си, че не сте този, който ми трябва. Върнете ми ги.

Леон побутна парите към него.

— Не се нервирайте. Не ми трябва Вашите пари — отговори той със заговорнически глас. — Искам само да знам защо ми ги давате. Като Ви гледам, не можете да си позволите лукса да загубите десет долара.

— Прав сте — отговори Хенеси с горчивина, като гледаше двете банкноти на масата, но не смееше да ги докосне. — Нищо повече не мога да Ви кажа. Не Ви познавам.

Той се опита да стане.

— Леко — каза той, като му показва картата си. — Ето кой съм, драги мой, и ако ми дадете възможност, мога да Ви помогна.

— Ченге — възкликна Хенеси потиснато, като видя картата. — Не, благодаря. Нищо не можете да направите за мен, господине. Трябва да си тръгвам.

— Никъде няма да ходите — отсече Леон, като се наведе напред. — Инглиш е мъртъв. Самоубил се е преди три дни. Вие вестници не четете ли?

Хенеси се вцепени, ръцете му се свиха и устата му се отвори широко.

— Не Ви вярвам!

— Ваша си работа. Във всеки случай имаше го във всички вестници.

При тези думи Леон се обърна и забеляза купчина вестници на една от масите.

— Може би има нещо в онези там.

Той стана, разлисти вестниците и когато откри това, което го интересуваше, поднесе материала на Хенеси и отново седна.

Хенеси прочете статията, като дишаше учестено. Когато свърши, вестникът се изплъзна от ръцете му и падна на земята. Тежка въздишка се откъсна от гърдите му. Потиснатостта за миг изчезна от лицето му.

— Наистина е мъртъв — прошепна той. — Никога не бих го повярвал. Твърде е хубаво, за да бъде вярно.

— Както виждате, мъртъв е. А сега слушайте. Аз разследвам обстоятелствата около смъртта му. Вие можете да ми помогнете. За какво му плащахте тези пари?

Хенеси се поколеба, след това поклати глава:

— Това не Ви интересува, господине — каза той. — Колкото по-малко се говори за това, толкова по-добре. А сега трябва наистина да си тръгвам.

— Един момент — проговори Леон с твърд глас. — Нима искате да Ви заведе в полицията? Ще бъдете задържан като свидетел. По-добре е да говорите, и то веднага! Инглиш е бил убит!

Хенеси отново пребледня.

— Но там пише, че се е самоубил.

— Няма значение какво пише. Казвам Ви, че е бил убит. Защо му давахте парите?

— Той ме шантажираше. В продължение на единадесет месеца му давах по десет долара всяка седмица и ако не беше мъртъв, щях да

продължа.

— Какво знаеше за Вас?

Хенеси дълго се колеба, преди да отговори:

— Нещо, което съм извършил преди много години. Нещо много лошо. Заплашваше ме, че ще каже на жена ми.

— Останалите хора, които посещаваха Инглиш, също ли бяха жертви на неговия шантаж?

— Предполагам. Никога с никого не съм разговарял, но когато ходех, срещях все едни и същи лица. А и не виждам каква друга работа биха могли да имат с мерзавец като него.

— Познавате ли някои от тях?

— Да, една жена, която живее на нашата улица. Виждам съм я да излиза от офиса на Инглиш.

— Дайте ми името и адреса ѝ.

— Не знам дали ще е правилно. Нямам право да ѝ създавам неприятности.

— Успокойте се. Искам само да проверя Вашата история. Трябва да ми го кажете, Хенеси. Отидохте твърде далеч и вече е късно да спрете.

— Не разбирам! — протестира Хенеси. — Не искам нищо повече да Ви кажа.

— Така ли мислите? — каза спокойно Леон. — Инглиш е бил убит. Вие имате идеален мотив, за да го убиете. Избирайте: ще кажете на мен или ще говорите в полицията.

Хенеси избърса потта от лицето си.

— Казва се Мей Мичел и живее на Източната улица номер 23-А.

— Това вече е друга работа. Инглиш лично ли се свърза с Вас?

— Един мъж дойде в дюкяна ми. Каза, че му е известно какво съм извършил и ако не плащам по десет долара всяка седмица, ще каже на жена ми. Обясни ми, че трябва да нося парите всеки вторник в агенция „Светкавица“ и аз именно така и постъпвах.

— Не беше ли Инглиш?

Хенеси поклати глава:

— Не, но Инглиш прибираше парите. Изглежда, че Инглиш беше шефът, а другият само негов подчинен.

— А как изглеждаше този, другият?

— Висок, със зловещ вид. Имаше страшен белег от лявото ухо до устата, като че ли направен с бръснач. Лявото му око беше кривогледо. Беше голям и як, и от този тип хора, с които не може да се спори.

— Дайте ми адреса си — каза Леон. — Може да се наложи пак да се срещнем.

— Източна улица, номер 27.

— Отлично, драги. Сега вече няма защо да се измъчвате и няма от какво да се страхувате. Инглиш е мъртъв. Приберете се вкъщи и забравете цялата тази история с шантажа. Да не мислим повече за това.

— Значи няма повече да плащам?

Леон го потупа окуражително по ръката.

— Не. Ако онзи пак се появи, кажете му да почака и ме предупредете. Аз ще се заема с него и ще се погрижа да си нямате неприятности. Обещавам Ви.

Хенеси бавно стана. Беше се подмладил с десет години.

— Знаете ли какво означава това за мен? — каза той с трептящ глас. — Колко добре ще ми дойдат тези десет долара? С жена ми даже и на кино не можехме да отидем и трябваше непрекъснато да измислям разни истории, че работите не вървят както трябва.

— Край вече — каза Леон. — Ако имате нужда от мен, винаги ще Ви помогна. Освен това, без разбира се нищо да Ви гарантирам, ще се опитам да Ви се възстановят всички пари, които сте дали за това време. Десет долара седмично в продължение на единадесет месеца. Нали така беше?

Хенеси не вярваше на ушите си:

— Да, точно така — промълви той с пресипнал глас.

— Не би трябвало много да разчитате, но ще видя какво може да се направи.

Той стана, отиде до бара и плати двете кафета.

— Не сте си изпили кафето — забеляза момичето, като поемаше подадения му долар.

— Там е работата, че имам язва — отговори Леон, като повдигна шапката си. — След едно такова кафе ще има таралежи да се гонят из стомаха ми. Все пак благодаря за стола. Може да намина и друг път, когато имам желание да си почина.

Той излезе на улицата, следван от Хенеси.

Човекът, седящ близо до масата на Хенеси, свали вестника, който четеше и проследи излизането на Леон, като продължаваше бавно да дъвче дъвка. Той остави вестника, стана и се отправи към бара, за да плати на момичето.

Впечатлена от съвършения му кафяв костюм и копринената кърпичка, подаваща се от ръкава му, тя се усмихна.

Той вдигна очи към нея и усмивката ѝ се стопи. Никога не беше виждала подобни очи с цвят на кехлибар и малки зеници, а бялото биеше почти на синьо. Бяха обаятелни и безизразни, като очи на кукумявка, които накараха момичето да изтръпне.

Той отбеляза реакцията ѝ с нескрит интерес, след това се обърна и се отправи към вратата.

От прага проследи с поглед Леон и Хенеси, които се отдалечаваха заедно. След това прекоси улицата и се качи в паркирания насреща стар и прашен „Пакард“. Запали мотора и зачака.

Леон и Хенеси се спряха за миг в края на улицата. Стиснаха си ръцете и се разделиха.

Човекът с кафявия костюм потегли след Хенеси. Последният се отдалечаваше с лека походка. Бързаше да стигне до дюкяна си.

Жена му беше с болно сърце и той бързаше, за да може тя да си почине. Ускори крачка, като размахваше късите си ръце. В ушите му още звучаха думите на Леон:

Не Ви обещавам нищо, но ще направя всичко възможно, да Ви се възстановят всички пари, които сте дали за това време.

Даже и само част от тях да му се възстановяха и тъй като нямаше вече да плаща по десет долара на седмица, можеше да си позволи да наеме продавач, което много би облекчило жена му.

Човекът с кафявия костюм се движеше покрай тротоара с очи впити в Хенеси, като дъвчеше равномерно дъвката си. Караше спокойно и от време на време поглеждаше номерата от двете страни на улицата, като че ли търсеше определен адрес, което би оправдало бавната скорост на движение.

В края на улицата излизаше малка уличка, по която можеше побързо да се стигне до Източната улица. От двете страни я засенчваха огромни складове и посред бял ден тя беше доста мрачна. Хората избягваха да минават направо по нея, но Хенеси винаги я използваше.

Човекът с кафявия костюм много добре знаеше всичко това и леко увеличи скоростта, когато Хенеси се насочи към уличката.

Поемайки по тесния проход, Хенеси чу зад себе си шум от автомобил, обърна се и забеляза Пакарда да се вмъква в уличката.

Оттук никога не минаваха коли. От двете страни между бронята и стените имаше не повече от тридесет сантиметра разстояние. Хенеси разбра, че колата се насочва срещу него. Ужас стегна сърцето му и за миг той остана неподвижен.

Обезумял, той хвърли поглед на всички страни. На около двеста метра пред себе си забеляза портал, който водеше към един двор. Той беше много тесен, за да може през него да мине кола и това беше единственото му спасение.

Хукна с всички сили, като развяваше краищата на овехтялото си синьо сако, а учестено дишане раздираше гърлото му. Той беше твърде стар и недостатъчно бърз, но влагаше всичките си сили.

Човекът с кафявия костюм натисна газта и Пакардът рязко дръпна напред. В продължение на няколко секунди бягачият със залитане човек и бързо движещата се кола като че ли не променяха разстоянието помежду си. Хенеси погледна през рамото си. Виждайки, че колата го приближава безмилостно, той нададе вик на ужас и напрегна последни усилия да достигне до портала. Оставаха му не повече от десетина метра, когато колата го застигна. Металът се вряза в тялото му. Той излетя във въздуха и се приземи на няколко метра от автомобила.

Човекът с кафявия костюм спря на един метър от Хенеси, който обърна очи към Пакарда. Очите му различаваха само двете колела и прашния капак. Тънка струйка кръв се стичаше от устата му и пареща болка раздираше гърдите му.

Другият погледна в огледалото към края на улицата. Тя беше тиха и пуста. Превключи на задна скорост и отстъпи с десетина метра, след това бавно потегли напред, като се наведе през вратата, за да вижда по-добре.

Виждайки колата отново да се насочва към него, Хенеси нададе вик на ужас. Помъчи се да се отдалечи лазейки, но това не беше по силите му.

Човекът с кафявия костюм завъртя леко волана и се наведе още повече през вратата. Погледът на Хенеси срещна огромните жълти

очи, които бяха така безразлични към съдбата му, както и фаровете на автомобила. Предната гума премаза лицето на Хенеси. Човекът с костюма продължи напред. След малко усети задната гума да се повдига и отново да слиза, при което доволно поклати глава.

Ускори леко, достигна края на уличката, излезе на главната улица и се насочи към центъра на града.

IV

С ръце на гърба, с наведено и загрижено чело Ник Инглиш се разхождаше из канцеларията си.

Беше седем часа и шест минути. Всички си бяха заминали, включително Лоиз, и в офиса, освен него беше само Ед Леон.

С растящо безпокойство той беше изслушал разказа му.

Последният се беше разположил на един фотьойл с ръце на коленете и шапка килната на тила, като последователно изнасяше фактите с глух глас.

— Мисля, че това е всичко — завърши той. — Утре сутринта ще посетя тъй наречената Мичел. Предполагам, че и от нея ще науча нещо. Не знам какво мислиш по въпроса, Ник, но аз дадох надежда на Хенеси, че ще мога да възстановя парите му. Дал е почти петстотин долара.

— Ще ти напиша чек — каза Инглиш и се доближи до работната си маса. — Попитай и тази Мичел колко е платила. Ще ѝ възстановя сумата.

— Това може да ти струва скъпо — отбеляза Леон. — Според Келхъм имало е до тридесет посетители на ден.

— Все още не мога да повярвам! — възкликна Инглиш, сядайки. — Организиран шантаж! Аз бях особено обезпокоен, мислейки си, че измъква пари само от двама-трима души, но тридесет човека на ден! Кой е този тип с белега?

— Не знам, но ако желаеш, мога да разбера. Според Хенеси той е бил подчинен на Леон.

— Това вече не мога да го повярвам. Рой не беше достатъчно способен, за да изгради подобна мрежа. Ако е имало някой, който е бил подчинен, то това е бил именно той.

Леон не отговори. Взе си цигара, запали я внимателно и постави клечката в бронзовия пепелник.

— Ако това се разчуе, Ед, аз изгарям — продължи Инглиш. — Но трябва да намерим хората и да им възстановим загубите. И трябва да свършим с онзи с белега. Вероятно той е убил Рой.

— Поразучих по този въпрос — отговори Леон. — Около часа, когато е умрял Рой, на седмия етаж са се качили трима души. Двама мъже и едно момиче. Келхъм беше сигурен само за момичето, че отива при Инглиш. Другите двама са ходили в осведомителната агенция. Проверих. По-младият е бил куриер. Другият се е интересувал от дейността на агенцията.

Инглиш сбърчи вежди:

— Не особено подходящ момент да се искат подобни сведения, не мислиш ли?

— И аз така си помислих, но шефът на агенцията ми каза, че работят денонощно и хората идват по всяко време. Това не пречи да го проучим този човек. Може наистина да е минал през агенцията и след това е отишъл да убие Рой, а това е идеално алиби.

— Мислиш ли, че убиецът ще се качи с асансьор? — попита Инглиш. — Не ми се вярва нито той, нито момичето да са убили Рой. Убиецът не държи да бъде забелязан. Промъкнал се е някак в сградата и се е качил пеша.

— Възможно е, но ако е достатъчно хитър, ще му е ясно, че повечето хора ще разсъждават като теб. Щом е минал явно покрай Келхъм и е ходил в агенцията, шансовете да го заподозрат са малки.

— Вярно — съгласи се Инглиш. — Опитай се да го откриеш. Знаеш ли как изглежда?

— Да. Двадесет и седем, двадесет и осем годишен с кафяв костюм и кафява шапка. Носи кърпичка в маншета на ръкава си и дъвче дъвка. Няма да е много лесно да го открия.

— Така ли мислиш? Още сега ще ти дам името и адреса му. Ако не се лъжа, той се казва Роджър Шерман и живее на Краун Корт.

— Да не ти е приятел?

Инглиш поклати глава:

— Не. Често го срещам, но никога не сме си разменяли и дума. Живеем на един етаж. Описанието, което ми даде, съвпада напълно.

— И с какво се занимава?

— Не знам. Доколкото ми е известно, нищо съществено. Както сам се изразява за себе си, той е дилетант. Интересува се от изобразително изкуство и музика. Можеш да го срещнеш на всички изложби в модерните галерии, а освен това има запазена лежа в Шелдън Хол, където присъства на всички концерти. Мога и аз да го

посетя. Съмнявам се изобщо да е познавал Рой, а още по-малко да го е убил, но може да е срещнал някой на площадката или да е чул изстрел. Точно така, аз ще се заема с него, а ти ще отидеш при тъй наречената Мичел.

Леон поклати глава в знак на съгласие, надигна се бавно и се протегна:

— Добре, време е да изчезвам. Трябва да си намеря някое по-свястно жилище. Направо настръхвам при мисълта за оня хотел, в който съм се настанил. Дали са ми толкова малка стая, че ще трябва да си купя сгъваема четка за зъби.

— А момичето, което е отивало при Рой? Още нищо не си ми разказал за нея.

— Според Келхъм била красива като кинозвезда — отговори Леон и загаси цигарата си. — Носела черно-бяла шапка, черен тайор с големи бели ревери, черно-бели ръкавици и гривна-талисман.

Инглиш рязко спря и прониза Леон с поглед:

— Гривна-талисман?

— Да. Нали ги знаеш? Златна верижка с амулети по нея.

— Само това липсваше — прошепна Инглиш, като прокара ръка през косите си.

— Сега ако кажеш, че и нея познаваш!

— Не знам. Възможно е. Ще те държа в течение, Ед. Мини да ме видиш отново, след като се срещнеш с Мичел. Почакай, сега ще ти напиша един чек за Хенеси. Осребри го и му дай парите, без да му казваш откъде идват.

— Разбрано.

Леон мушна чека в джоба си и се отправи към вратата.

— Отивам в офиса и ще се помъча да разбера докъде стигат жиците на микрофона. Ако открия нещо интересно, ще ти се обадя. Къде да те търся?

— Обади ми се вкъщи след полунощ — отговори Инглиш, като погледна часовника си. — Или по-добре утре сутринта.

— Добре. Довиждане.

След излизането на Леон Инглиш загаси всички светлини, облече си пардесюто и слезе долу, където Чък го чакаше в колата.

— У госпожица Клер — отсече Инглиш.

— Четохте ли вечерния вестник, шефе? — попита Чък, докато му го подаваше.

— Благодаря — отговори Инглиш и запали осветлението, за да може да чете.

Докато Чък се насочваше към указаното място, той прегледа набързо вестника. Едно малко съобщение задържа вниманието му.

Прочете го, сбърчи вежди, прочете го отново и каза:

— Закарай ме до някой телефон, Чък. Бързо!

— Точно тук има един — каза Чък, спирайки колата пред една закусвалня.

Инглиш бързо влезе в телефонната кабина и поиска агенция „Светкавица“.

Леон отговори.

— Току-що влизам — каза той, силно учуден да чуе гласа на Инглиш.

— Онова старче, за което говорехме, не се ли казваше Джо Хенеси?

— Да. Защо?

— Източна улица, номер 27?

— Точно така.

— Мъртъв е. Прочетох го във вестника. Бил е премазан от кола в една затворена за движение улица.

— Господи!

— Слушай, Ед, работите взимат лош обрат. Може и да е случайно съвпадение, но не ми се вярва. Струва ми се, че са ви видели заедно и някой се страхува да не би Хенеси да се разприказва. Отивай веднага при тази Мичел. Може да са чули какво ти е казал Хенеси. Намери я и я заведи у нас. Да не мърда оттам, докато не се прибера. Ще се забавя не повече от час-два.

— Тичам! Къде да те търся, ако има проблеми?

— У госпожица Клер — отговори Инглиш и му даде телефона.
— Тръгвай веднага!

След десет минути той пристигна у Жюли. Апартаментът беше тъмен. Инглиш спря във вестибюла и сбърчи вежди.

— Жюли?

Като не получи отговор, той свали шапката и пардесюто си, прекоси салона и се отправи към спалнята.

Той се огледа, насочи се към големия вграден в стената гардероб и го отвори. Сред множеството грижливо подредени тайори, манта и рокли, той забеляза черния костюм с големи бели ревери. Над него на един от рафтовете откри и черно-бяла шапка и черно-бели ръкавици.

Инглиш затвори вратата, поглади се замислено по бузата и се върна в салона. Разбута огъня и си наля уиски със сода. След това седна до камината, запали цигара и зачака с угрижен вид.

След десетина минути той чу, че Жюли пристига.

— О, Ник — възкликна тя, като отвори вратата на салона. — Отдавна ли ме чакаш? Бях на репетиция, а една все не успяваше да направи това, което се иска от нея. Много съжалявам, че закъснях.

Инглиш стана да я целуне с усмивка.

— Няма значение. Освен това и аз дойдох малко по-рано. Как си, Жюли? Изглеждаш блестящо.

— Добре съм, но съм изморена — отговори Жюли, свали мантията си и се отпусна в един фотьойл. — Искам да пийна нещо. Ще ми дадеш ли един джин?

Той се зае да ѝ приготви питието, като същевременно я изучаваше внимателно. Тя действително беше изморена и погледът ѝ не бе така блестящ.

— А ти как си? — запита тя със затворени очи, като се облегна във фотьойла си. — Добре ли мина денят?

— Отлично! — отговори Инглиш, като ѝ поднасяше питието. — Надявам се, че не е много силен.

— Не, добре е — каза Жюли, преполови чашата си и въздъхна. — Какво ще правим тази вечер?

— За съжаление след един час имам важна среща. Много съжалявам, Жюли.

— Не се притеснявай. Трябва да отида в клуба към десет и половина. Ще се изкъпя и ще помързелувам. Даже няма и да вечерям. Ще хапна нещо, като се прибера.

Инглиш ѝ подаде цигара, запали я и се доближи до камината.

— Жюли, — запита той спокойно, — защо си ходила при Рой, вечерта, когато е бил убит?

Той забеляза, че тя изтръпна и побледня. Гледаше го с широко отворени очи, в които се четеше ужас. Това го смути.

— Слушай, Жюли — продължи той, — няма защо да се страхуваш от мен. Знам, че си ходила и бих искал да знам защо, но няма смисъл да се паникьосваш.

— Не... не — отговори тя с пресипнал глас.

Правеше отчаян опит да се овладее. Какво точно знае? — питаше се тя скована от ужас. — Дали знае за Хари? Този въпрос не е ли подвеждащ?

— Ти ме изненада, Ник — продължи тя. — Не си мислех, че някой друг може да знае.

Той се усмихна:

— Знам го само аз. Нима Рой те шантажираше?

За миг Жюли помисли, че ще припадне. Сърцето ѝ прескачаше и я обхвана слабост.

— Днес след обяд открих, че Рой е шантажирал различни хора. Видели са те да се качваш на седмия етаж и аз те разпознах по черния костюм с големите бели ревери, онзи, който толкова харесвам. И аз си зададох въпроса дали и ти си била между жертвите на Рой.

Наистина ли знае само това? — питаше се тя, като облизваше сухите си устни.

— Да, шантажираше ме — отговори тя, като отчаяно се мъчеше да измисли никаква причина.

— За Бога, защо не си ми казала? — възкликна Инглиш. — Щях да му извия врата!

— Не ти казах, защото ме беше много срам.

— Но аз нямаше да те питам защо те е шантажирал. Не те питам и сега. Единственото, което е от значение за мен, е самият факт, че те е шантажирал.

Жюли почувствува, че ѝ прималява. Той не знаеше! В един момент се почувствува толкова облекчена, че почувствува, че ще заплаче.

— Шантажираше ме от шест месеца — отговори тя. — Всяка седмица отивах в офиса му и му давах двеста долара.

— Трябваше да ми го кажеш — каза Инглиш с изкривено лице. — Ах, мръсник такъв! Знаех, че е мекушав и недостоеен за уважение, но не предполагах, че е паднал толкова ниско. В името на Бога, Жюли, друг път не крий такива неща от мен. Като си помисля, че този мерзавец...

— Не можех да ти го кажа. Но сега искам да ти го кажа.

Даваше си сметка, че трябва да измисли някаква история. В противен случай, рано или късно, той ще започне да я подозира. Можеше и да нареди да я следят. Съмняваше се, че това дружелюбно отношение към нея ще продължи дълго. Познаваше го твърде добре. Изведнъж си спомни за момичето, с което беше делила една стая на времето в Бостън. Спомни си и какво тя беше направила, и понеже не можа да измисли нищо по-добро, реши да припише деянието ѝ на себе си.

— Не си длъжна да ми го казваш сега — каза Инглиш, седна на облегалката на фотьойла ѝ и я прегърна през раменете. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Вече не! Това е стара история — отговори Жюли. — По времето, когато бях в Бостън преди години. Бях на седемнадесет и нямах пукнат грош. Бях се явявала на прослушване. Бях престанала да разчитам на това и бях готова да се откажа и да се прибера вкъщи, но нямах какво да облека. Знаех, че ако се появя във вида, в който бях, никой нямаше да ме приеме. Собственичката на пансиона винаги имаше пари у себе си. Аз ги откраднах. Възнамерявах да ги върна, преди да се усети, но тя ме хвана на местопрестъплението. Извика полицията и ме осъдиха на осем дни затвор.

Инглиш я потупа по рамото.

— И ти си се страхувала да ми кажеш това! Но това не е нищо! Всеки от нас някога е извършил нещо, което би му струвало затвора, ако го хванат. Ти просто не си имала късмет. И за това ли те шантажираше Рой?

— Заплашваше ме, че ще изнесе информацията във вестниците. Аз щях да изгубя мястото си, а и ти щеше да пострадаш, Ник.

Погледът му стана груб:

— Да, възможно е. Някой друг беше ли в течение?

Тя поклати глава.

— Добре! Да не говорим повече за това. Колко му даде на Рой?

— О, не, това е без значение — каза тя възбудено.

— Но това е абсурдно! Искам да ти върна тези пари. Колко?

— Моля те, Ник, няма смисъл.

— Колко... хиляда долара?

— Приблизително, но аз не искам да ми ги връщаш. Моля те, това не те засяга. Платила съм ги и съм ги забравила.

— Ще видим — каза Инглиш, като стана. — Ти, когато отиде, Рой беше ли жив?

Жюли потвърди:

— Да.

— Даваш ли си сметка, че няколко минути след твоето посещение той вече е бил мъртъв?

Тя отново потвърди и ръцете ѝ се сгърчиха.

— Според теб приличаше ли на човек, който се кани да се самоубива?

— В никакъв случай. Смееше се и се шегуваше. Даже се опита да ме сваля. За пръв път бях сама с него в офиса му. Обикновено имаше и някаква секретарка.

Инглиш присви уста:

— Какво се случи?

— Опитва се да ме целува, но аз успях да се изплъзна. Дадох му парите и излязох.

— Сигурна ли си, че му даде парите?

— Да.

— Наистина ли си сигурна, Жюли? Това е много важно.

— Да, дадох му ги.

— Да, но те не са намерени. Имал е у себе си само четири долара. Лоиз най-внимателно тършува из офиса му. Никъде не е намерила пари.

— И все пак аз му ги дадох. Сложи ги на бюрото си и ги затисна с попивателната.

Замислен, Инглиш поглади бузата си:

— Видя ли някого или чу ли нещо, докато беше там? — продължи Инглиш като я гледаше внимателно.

— Не, нищо. Само онези машини в края на коридора. Те вдигат такъв адски шум.

— Въпреки всичко някой го е убил и е взел парите. Не може да се е изпарил.

— Какво ще стане сега, Ник? — запита тя и в погледа ѝ се четеше страх.

— Наех един човек да разследва цялата тази работа. Никой не знае, че ти си ходила там и никой няма да го узнае. Не мисли повече за това.

— Но щом е бил убит, не трябва ли да предупредим полицията?

— Ако се разбере, че брат ми е ръководил добре организирана мрежа за шантажи, с мен е свършено — отговори спокойно Инглиш.
— Няма да казвам на полицията. Моят човек вероятно ще открие кой е убиецът и тогава ще решим какво ще правим. Във всеки случай за теб няма да има неприятности.

Той се доближи до нея и я хвана за ръката:

— Сега трябва да тръгвам, Жюли. Почини си и забрави за това. Ще се видим утре. Може и да успеем да отидем на кино.

— Да, Ник.

Тя го придружи до хола. Не свалеше обезпокоения си поглед от него, докато обличаше пардесюто си.

— Ник, не е ли най-добре и ти да забравиш всичко това? Наистина ли е необходимо да откриеш убиеца? И да го намериш, не можеш да го предадеш на полицията. Съществува риск да се разприказва и действията на Рой да излязат на бял свят.

Инглиш се усмихна:

— Не се притеснявай. Първо трябва да го открия. Рой може и да е бил мръсник и долен тип, но никой не може да си позволи да убие някой член на семейството ми, без да си плати за това. Ще намеря начин да го притисна и да си разчистя сметките с него. Довиждане.

Той я целуна и я погали по ханша:

— Недей да се тревожиш.

Долу Чък чакаше търпеливо.

— Закарай ме вкъщи — каза Инглиш, като се качваше.

Качи се директно в жилището си, свали пардесюто си и го подаде на филипинския си прислужник Ушу.

— Някой да ме е търсил? — запита той.

— Не, господине.

— Някой да е звънял по телефона?

— Не, господине.

Инглиш влезе в кабинета си. Седна на бюрото си и взе една пура. След като помисли няколко минути, той вдигна телефона.

— Ако обичате, свържете ме с капитан О'Брайън, шефа на полицията в Бостън — каза той на телефонистката. — Колкото се може по-бързо.

— Да, господин Инглиш.

Постави слушалката на вилката и започна да се разхожда из стаята. След малко телефонът иззвъня и той отново вдигна слушалката.

Грубият глас на О'Брайън проехтя в ухото му:

— Добър вечер, господин Инглиш. Отдавна не съм Ви чувал.

— Добър вечер, Том. Как си?

— Средна работа. А Вие?

— Горе-долу. Мислех, че ще се видим на мача. Защо не дойдохте?

— Нали знаете как е при нас. В момента ми висят две убийства. Много се радвам, че Вашето момче спечели. Добре ли се представи?

— Може да се каже. Кажете, Том, можете ли да ми направите една услуга?

— Винаги на Ваше разположение, господин Инглиш.

— Преди осем години едно момиче, наречено Жюли Клер, е откраднало пари от хазайката си. Била е осъдена на осем дни затвор. Можеш ли да провериш това?

— Разбира се. Дайте ми само три минути.

Със загрижен вид Инглиш седна на ръба на масата, като клатеше крака.

След по-малко от три минути отново се чу гласът на О'Брайън.

— Лице с такова име никога не е било арестувано, господин Инглиш. Нямаме такова досие.

Лицето на Инглиш помрачня.

— А не е ли арестувано някое друго момиче за кражба на пари от хазайката си?

Този път отговорът дойде след много по-голяма пауза:

— Има. Казва се Дорис Каспари. Била е осъдена на осем дни, защото месец преди това е била заловена да краде в един магазин.

Инглиш си спомни, че Жюли му беше споменавала, че е живяла с Дорис Каспари. Той никога не забравяше имена.

— Жюли Клер е била свидетел по делото — продължи О'Брайън. — Но самата тя не е била обвиняема.

— Благодаря ти, О'Брайън. Вероятно не съм разбрал правилно. Не забравяйте да ми се обадите, когато идвате насам. Довиждане.

Той затвори и сбърчи вежди, като упорито наблюдаваше килима. Не беше го излъгало чувството, че Жюли лъже, когато му разказваше тази история.

— Много ми се иска да знам каква е точно твоята история, Жюли — прошепна той.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Ед Леон изскочи на тротоара и махна на едно минаващо такси.

— Източна улица, номер 23-А — изрече той, отваряйки вратата.
— И бързо!

— Разбрано, мой човек — отговори шофьорът, като трясна вратата.

Потеглянето беше толкова рязко, че Леон падна по гръб на пода на колата.

— Да не искаш да ми строшиш мутрата, смотаняк! — изрева той, като се наместваше на седалката.

— Като ми се каже бързо, значи бързо — отговори шофьорът и сви в една тъмна улица.

В продължение на десетина минути Леон имаше чувството, че го мачкат с преса. Когато достигна до квартала около Източната улица, шофьорът беше принуден да намали, защото уличките бяха тесни и всякакви безделници се шляеха между сергиите със зеленчуци.

— Ако толкова бързате — каза той изведнъж, — тук има една уличка, която извежда на Източната улица. Ако тръгнете по нея пеша, ще стигнете по-бързо.

— Ако беше въпросът да ходя пеша, нямаше да се возя на твоята таратайка — отговори Леон, като си спомни думите на Инглиш, че точно на тази уличка е бил премазан Хенеси. — Продължавайте и внимавайте да не сгазите някого.

— Само това ми липсваше. Гледайте ги тези какво се мотат — изръмжа шофьорът, като яростно натискаше клаксона.

Леон запали цигара. Лесно му беше на Инглиш, като му поръча да намери тъй наречената Мичел и да я заведе у тях. Но не беше чак толкова лесно да се осъществи. Момичето вероятно ще си помисли, че се опитват да я отвлекат и с виковете си ще привлече и полицията.

Леон се намръщи и се наведе напред:

— Близо ли е вече?

— Стигнахме.

— Добре, спрете на ъгъла.

Шофьорът спря и получи таксата от Леон, придружена със стабилен бакшиш.

— Ако искате, мога да Ви почакам. По тези места трудно ще намерите такси за връщане.

— Щом имате желание — отговори Леон. — Няма да се бавя. Ако ме няма до половин час, можете да тръгвате.

— Тъкмо ще отида да похапна — каза шофьорът, като излезе. — Оставям колата тук.

Източната улица имаше мизерен вид. От двете страни се издигаха огромни блокове с почернели от сажди фасади и външни стълби между ръждясалите балкони. Тротоарите бяха отрупани с кофи за боклук. Мърлявите лампи хвърляха съвсем слаба светлина.

В края на улицата Леон забеляза няколко дюкяна, чиито съмнителни витрини все още светеха и с бърза крачка се насочи към тях.

Минавайки покрай номер 27, той спря и погледна витрината. На врата имаше надпис „Джо Хенеси — Базар“. Дюкянът тънеше в мрак. Леон поклати глава и продължи.

Пред номер 23-А отново спря. В същия момент от тъмнината изплува една кола и спря до него.

— Хей, Вие! — извика някой.

Леон се обърна.

От колата някакъв човек му правеше знак.

— Знаете ли къде е номер 23-А? — попита той.

Леон приближи. Шофьорът беше в сянка, но когато се наведе да види Леон, една от лампите освети лицето му.

Леон го позна моментално. Белегът от ухото до устата, дефектът на окото и животинското му обезобразено лице не оставяха никакво съмнение. Това беше човекът, който беше заплашвал Джо Хенеси.

Леон беше безкрайно учуден, но той успяваше винаги да се владее и лицето му остана безизразно.

— Номер 23-А ли? — повтори той. — Вероятно е в другия край на улицата. Тук е номер 223.

Човекът изръмжа, направи някакъв знак на благодарност и потегли. При отдалечаването на колата Леон забеляза, че отзад седеше още един тип с нахлупена на очите шапка.

Тези двамата можеха да имат само една причина да търсят номер 23-А. Леон не се съмняваше. След като бяха затворили устата на Хенеси, сега се готвеха да сторят същото и с Мей Мичел.

Леон съжали, че не е въоръжен. Бързо се обърна, затича се към сградата и нахълта във входа. Установи, че апартаментът на Мей Мичел се намира на последния етаж. Погледна отново към края на улицата. Колата беше спряла двеста метра по-надолу и човекът с белега стоеше на тротоара, като гледаше към него.

Леон влезе в мрачния и вонящ вестибюл. Пред него се намираше някакъв праисторически асансьор за не повече от трима души.

Качи се и натисна последния бутон. Почти цяла секунда нищо не се случи. След това асансьорът потрепери, като че ли се събуди от дълбок сън и потегли нагоре с достолепна скорост.

Леон установи, че леко се е изпотил. Знаеше, че има не повече от три минути преднина пред човека с белега и неговия придружител. Щяха да са им необходими още пет, за да се изкатерят до петия етаж и през това време той трябваше да отведе момичето и да го свали с асансьора. Надяваше се, че докато се качват, онези двамата няма да забележат слизация асансьор.

След продължително пътуване асансьорът най-сетне се добра до последния етаж. Леон отвори решетката и я остави отворена. Срещу себе си видя врата, на която имаше едновременно и звънец, и чукче. Отвътре се забелязваше светлина.

Той натисна продължително звънеца. Звънът се разнесе зад вратата. Изчака със затаен дъх и наострен слух. Никакъв отговор.

Тогава той удари с все сила четири пъти с чукчето и звукът проехтя из цялото стълбище.

Започна да се пита дали момичето не е излязло, забравяйки осветлението запалено.

Отдалечи се от вратата, наведе се през парапета и погледна надолу. Слабо осветеното фоайе беше пусто. Тогава той чу стъпки, които бързо изкачваха стълбите под него.

— Какво става? — чу той глас зад себе си.

Обърна се рязко.

На прага стоеше момиче, чиито платинено руси коси се спускаха до раменете. Носеше прозрачна, черна, найлонова пижама. Беше около

двадесетгодишна с големи сини очи, чипо носле и изпъкнали скули. Леон трудно преглътна пред изгледа на тези съблазнителни форми.

— Какво става? — повтори тя, облегната на рамката, без да се смущава от голотата си. — Къщата ли гори или ти?

Приближаващите стъпки се чуваха все по-отчетливо. Двамата мъже приближаваха петия етаж. Леон нямаше време за обяснения. Колебанието му дали да изведе момичето в това облекло на улицата не трая повече от миг. Трябваше да успее да я вкара в асансьора и да тръгне надолу преди онези двамата да са се появили на площадката. Оставаха му не повече от десет секунди.

— Теб искам — протегна той ръка към нея.

Сграбчи я за китката и я дръпна, но тя се хвана за рамката на вратата и опря пети в прага.

— Ти за коя ме взимаш... За една от сабинянките ли? — изкикоти се тя.

В този миг той си даде сметка, че тя е много пияна и от изненада пусна ръката ѝ.

— Не така буйно, малкия. Все пак сме в двадесети век...

— За Бога, има двама, които идват за теб и в момента се качват по стълбите. Единственият ти шанс да се измъкнеш е, ако тръгнеш веднага с мен — припряно изговори Леон.

— Още двама ли? Нека се качат. Влизайте всички заедно. Ще му ударим по едно.

Леон протегна ръка, за да я хване отново, но тя отскочи назад.

— Ако и другите двама са такива като теб, ще падне веселба — продължи тя, залитайки. — Влизайте всички. Ще теглим чоп.

Леон пристъпи към вратата. По лицето му се стичаше пот.

— Хей, вие там!

Край. С ъгъла на окото си той забеляза, че човекът с белега стигаше площадката. След него се движеше и съучастникът му — по-дребен на ръст и набит.

Леон се втурна в апартамента, тръшна вратата и заключи. След това спусна и двете резета в горната и долната част на вратата.

— Ако мислиш да ме пазиш само за себе си, не си познал — каза момичето. — Може и да не личи на пръв поглед, но не си падам по тези работи. Отваряй и пусни и другите.

— Изслушай ме, по дяволите — понечи да каже Леон.

— Щом ти не искаш да ги пуснеш, тогава ще им отворя аз — каза момичето и с клатушкане се насочи към вратата.

— Не се прави на глупачка — изкрещя Леон и я блъсна. — Тези двамата...

— И глупачка ме наричаш! — изкрещя момичето. — Да ми се махаш от главата!

— Ама слушай, бе...

Тя се изплъзна покрай него и преди той да ѝ попречи, дръпна горното резе.

Силни удари проехтяха по вратата.

— Не започвай да се натискаш! — извика момичето и блъсна Леон.

— Тези двамата са тук, за да те убият, глупачко! — изрева Леон и ѝ препречи пътя, след това я хвана за раменете и я разтърси. — Тези мъже...

Изведнъж той млъкна и изръмжа от болка. Момичето го беше заслепило за момент с шамар през очите. Беше вече успяла да дръпне и второто резе и протягаше ръка към ключа, когато Леон я сграбчи през тялото и я хвърли в един фотьойл. Спусна се към вратата и успя да спусне отново двете резета в мига, когато онези отвън започнаха да блъскат вратата с рамо.

Вратата изпраця и устоя на ударите, но Леон си даваше сметка, че това няма да е задълго.

В това време момичето успя да стане от фотьойла, спусна се към него и започна да го бие през лицето с юмруци. В крайна сметка той успя да ѝ обездвижи ръцете пред гърдите си и ѝ изкрещя да спре.

— Ще ме изслушаш ли, за Бога! Мъжете отвън са тези, които те шантажираха!

Тя обаче беше твърде пияна, за да схване нещо. Тогава Леон ѝ нанесе удар с глава в брадичката и започна да я рита по пищялите. След това я взе на ръце и ругаейки тихо, я занесе в другата стая.

Това беше малка спалня с тесен креват под прозореца. Той хвърли момичето на кревата и се върна да заключи вратата.

Тя отново се хвърли отгоре му. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ горяха от гняв.

Леон отново я хвана и я хвърли с такава сила на леглото, че ако не беше я задържал, щеше да отскочи и да падне на земята.

Замаяна от удара и със секнал дъх, за миг тя остана неподвижна. Леон се възползва от това, спусна се към тежкия гардероб срещу леглото и започна сантиметър по сантиметър да го прибутва към вратата.

— Забранявам ти да пипаш нещата ми! — изпищя момичето от кревата. — Спри, чуваш ли!

Леон изобщо не ѝ обърна внимание. Натисна гардероба с рамо и с последни усилия го намести пред вратата. В същия миг чу, че входната врата поддаде.

Отвори гардероба, взе едно кожено палто и го хвърли на момичето.

— Бързо обличай това!

— Махай ми се от главата! — отговори момичето и хвърли палтото на земята.

Леон се приближи към нея и я вдигна насила.

— Навличай тези кожи!

Тя се опита да одере лицето му, но той хвана ръката ѝ, изви я и я тръшна по корем на леглото. Натисна я с коляно през кръста и се опита да я облече, но тя така яростно се съпротивляваше, че беше принуден да се откаже.

Беше бесен. Всяка секунда беше скъпа. Скоро двамата отвън щяха да проникнат и в тази стая.

Той я пусна и стана. Тя скочи от леглото. От очите ѝ изскачаха мълнии. Спусна се към него с насочени напред нокти.

Леон изтегли ръката си назад и ѝ нанесе силен удар по челюстта, като леко извъртя юмрука си в момента на съприкосновението.

Очите ѝ се обърнаха, коленете ѝ омекнаха и тя се свлече в ръцете му.

Той я хвърли на леглото, омота я с палтото и се спусна да отвори прозореца. С облекчение забеляза, че евакуационните стълби бяха точно под него.

От съседната стая се чу глас:

— Измъква се през прозореца. Отвори тази врата, а аз слизам долу.

Нямаше време за колебание. Човекът с белега щеше да вземе асансьора, който беше много бавен. След това трябваше да заобиколи

сградата. Риск съществуваше, но беше за предпочитане пред вероятността да го сгачят в тази стая.

Взе момичето, промуши го през прозореца и го положи на площадката. Успя да се измъкне и той, когато ударите по вратата станаха съвсем застрашителни. Погледна надолу, за да разбере къде извежда улицата, но забеляза само някаква стена, която се губеше в мрака. Погледна и нагоре, но покривът беше недостижим. Налагаше се да слиза.

Преметна момичето през рамо и потегли. С едната ръка се придържаше за ръждясалия парапет и бавно напредваше с треперещи крайници. Мей Мичел не беше от най-леките и на третата площадка беше останал без дъх. Въпреки всичко, продължи надолу, като се олюляваше, здраво стиснал парапета, с надеждата, че ще достигне до уличката, преди да се появи човекът с белега.

На последната площадка въздухът свиреше в гърдите му, коленете му се подгъваха, но той продължи и усети, че подвижната част на стълбата се спусна надолу под собствената му тежест и опря на земята.

Стигнал долу, той се опря за миг на стената, за да си поеме дъх и се огледа на двете страни. Уличката се губеше в мрака като в тунел.

Насочи се надясно тичайки и залитайки. Не беше изминал и три метра, когато рязък шум зад него го накара да се обърне.

Беше се отворила някаква врата зад него и лъч светлина освети улицата. Тогава забеляза високия и масивен силует на човека с белега, който се придвижваше бързо и безшумно.

Леон продължи бавно и безшумно, като задържаше дъха си.

Човекът с белега се спря, послушвайки се и оглеждайки се, като се мъчеше да разбере накъде е поел Леон.

Леон напредваше сантиметър по сантиметър в тъмнината, готов всеки миг да хукне, ако човекът с белега се насочи към него.

Изведнъж се блъсна в нещо. Успя да запази равновесие, протегна ръка и срещна гладката повърхност на една тухлена стена. Намираше се в клопка. Беше избрал лошата посока и сега беше заклещен.

Облегна се на стената и погледна към светлото петно от отворената врата.

Човекът с белега се обърна към него и започна да се приближава. Когато минаваше през светлия квадрат, Леон забеляза, че държи в

ръката си автоматичен пистолет.

II

По шума от движението и светлинното сияние в небето Леон установи, че не е далеч от главната улица. Ако беше свил наляво вместо надясно, сега вече щеше да е на Източната улица.

Но в момента човекът с белега с оръжие в ръка му затваряше пътя. Леон свали припадналото момиче от рамото си, постави го тихо на земята и се прилепи към стената. Другият не можеше да го види и не знаеше в каква посока е поел. Не знаеше също, че това е глуха улица.

Превит на две, Леон се насочи безшумно към противника си, който напредваше бавно с наострен слух. На двадесетина метра от мястото, където беше оставил момичето, той започна да лази на четири крака, плътно прилепен към стената. На около петнадесет метра от него другият продължаваше да напредва. С лявата си ръка опипваше срещуположната стена. Леон спря дъха си и сви глава между раменете си, за да прикрие бялата си яка. Другият беше вече съвсем близо. Леон чуваше дишането му и усети силна миризма на брилянтин. Сянката мина на десет сантиметра от него с бавна и равномерна стъпка. Леон се загледа в силуета на човека, който се движеше в тъмното, без да осъзнава, че го дебне опасност.

Леон се обърна, надигна се, напрегна мускули и се хвърли на широкия гръб пред себе си.

Белязаният изстена от изненада, залитна напред и изпусна оръжието си. Леон прекара ръката си през шията му. Хвана китката си с ръка и стегна с всички сили. Човекът с белега се наведе напред и го повдигна от земята, но той стисна още по-здраво. Напрягаше всички сили, защото знаеше, че другият ще издържи не повече от минута, преди да изгуби съзнание. Човекът с белега се съпротивляваше отчаяно. Блъсна Леон в стената, наведе се напред, изправи се и пак го блъсна.

Леон изгуби дъх и имаше чувството, че кокалите му ще се строят, но се крепеше отчаяно и се опитваше да стегне още повече хватката си.

Белязаният протегна ръка към очите на Леон, но той го изпревари и скри лицето си в рамото му. Пръстите сграбчиха ухото му и жестоко го извиха. Леон го подсече през коленете и другият беше принуден да пусне ухото, за да не си разбие физиономията в земята. Леон заби коляно в бъбреците му и използвайки тази опора, стегна още по-силно хватката си. За момент белязаният продължи да се мята конвулсивно, но Леон стискаше с всички сили. Изведнъж противникът му се отпусна и се просна на земята. Леон задържа още няколко секунди, след което го пусна и се изправи.

Белязаният лежеше неподвижен на земята.

Леон се обърна назад, като се опасяваше, да не би да изскочи другият убиец. Заопипва в тъмното, за да намери изгървания от противника му пистолет. След като го намери, бързо се върна при момичето, метна го отново на рамо и се насочи към осветеното каре. Като стигна на ъгъла с Източната улица, той свали момичето, облегна го на стената и започна да я разтърсва и да ѝ бие леки шамари.

— Хайде! Събуди се. Всичко е наред. Направи малко усилие.

Тя отвори очи, без да го вижда и пак ги затвори. Той продължи да я разтърсва.

— Хайде! Сега ще се поразходим малко. Събуди се.

— Не искам да се разхождам. Искам да си легна.

Той я пусна, за да я принуди да пази равновесие сама и тя се подпря на него, за да не падне.

— Какво става? Къде съм?

— Ти си пияна, гълъбче и си далеч от къщи. Ела, ще те изпатя, но нямам намерение да те нося.

Той я хвана през кръста, за да я накара да тръгне и тя започна да залита, като тежеше с цялата си тежест върху него. Малко по-далече, пред номер 23-А, Леон забеляза колата на убийците и бързо пресече, за да я заобиколи.

— Искам да си лягам. Не мога повече да се движа.

— Можеш, можеш. Почти стигнахме — окуражи я Леон.

Преди да успее да я хване, тя се просна на улицата.

— Не мърдам оттук! — изрече тя с отпаднал глас.

Изведнъж от тъмното изскочи човек, което стресна Леон. Той видя проснатото на земята момиче, изгледа подозрително Леон, но продължи по пътя си.

Леон свали шапката си и си направи вятър. Изпитанието ставаше все по-страшно.

— Хайде, ставай — наведе се той над момичето. — Ако продължаваш да седиш на земята, ще се разболееш.

— Теб какво те интересува? Не мърдам оттук.

— Хайде, миличко. Много си смешна, така седнала на земята.

— Не беше ли ти, дете ме удари преди малко? — попита момичето и присви очи, за да го огледа.

— Аз да съм те ударил? Никога не посягам на жена, освен на собствената си. Хайде, стани. Нали искаш да се прибереш?

Той я прихвана под мишниците, за да я вдигне.

— Аз живея там — каза момичето и показа номер 23-А, — а ти кой знае къде искаш да ме завлечеш.

— Искам да те почерпя. Да побързаме, преди да са затворили бара.

Момичето го последва, като се облягаше на ръката му. Той ускори крачка, като от време на време поглеждаше през рамо назад дали човекът с белега не ги следва.

Изведнъж момичето забави ход.

— Какво има пак? Не може ли да повървиш пет минути, без да спиращ?

— Имам впечатлението, че не те познавам.

— Как така да не ме познаваш? Не си ли спомняш? Аз съм Ед и отиваме да те почерпя едно питие.

— Ах, да, вярно. Сега си спомних, Ед. Какво става, идва ли питието?

— Първо трябва да стигнем до бара. Побързай, зайче. След минута сме там.

На ъгъла на улицата Леон забеляза, че таксито все още чака и въздъхна с облекчение. Шофьорът ядеше сандвич и се разхождаше напред-назад. Той забеляза Леон и му направи знак с глава.

— Намерили сте си и компания. Аз току-що мислех да си тръгвам.

Момичето изгледа изкосо шофьора.

— Този пък кой е?

— Това е Сам. Нали си спомняш за Сам? Той ще ни заведе някъде да пийнем.

— О! Не си ми говорил за Сам — отговори тя, като сбърчи вежди. — Здравей, Сам. Скоро ли ще дойде питието, с което ще ме черпи Ед?

— Не се казвам Сам — отвърна шофьорът. — Името ми е Джордж. Откъде Ви хрумна, че се казвам Сам?

— Има ли значение? — припряно каза Леон. — Сам или Джордж — това не променя нещата. Сега тримата ще се разходим.

Той отвори вратата на таксито и я хвана за ръката.

— Хайде, миличка. Ще се разходим.

Тя се отскубна и отскочи назад.

— А, не. Не съм чак толкова загубена. Никаква разходка. Каква е тая работа? Търговия с бели робини ли или какво?

— Искам да те почерпя — отговори Леон, като правеше свръхчовешки усилия да не избухне. — Ела, миличка. Качваме се на колата и отиваме да пийнем някъде.

— Аз се прибирам — заяви тя с такава решителност в гласа, че го полазиха тръпки.

— Нима смяташ да се прибереш толкова рано... — запротестира Леон.

— Прибирам се — отговори момичето и бръкна с ръце в джобовете. Този жест отвори палтото ѝ и шофьорът вторачи поглед в черната найлонова пижама.

— Господи! — изстена той. — Искам и моята госпожа да носи такива неща.

— Я да изчезвате и двамата! — продължи момичето с леден глас и загърна палтото си. — Аз се прибирам вкъщи.

Тя се обърна и клатушкайки се пое обратно. Леон се спусна след нея и я хвана за ръката.

— Хей, ти не можеш да си тръгнеш така! Отиваме да пием заедно.

Тя се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— Чувствувам, че ще започна да крещя. Откакто съм с теб, чувствам, че трябва да го направя. Още преди десет минути трябваше да започна.

— Но защо ще крещиш? — запита Леон и я пусна. След това извади една табакера, отвори я и ѝ предложи. — Заповядай, вземи си.

— Надявам се, че поне не са дрогирани — запита подозрително тя.

— Само тези от тази страна. Другите са „Кемъл“.

Тя си взе една „Кемъл“. През цялото време шофьорът ги наблюдаваше с широко отворени очи.

— Може ли да знам все пак какво става? — запита той.

— Не се бъркайте, където не Ви е работа — изрева Леон. — Гледайте си таксито.

Той хвана момичето през раменете и го повлече към таксито.

— Хайде, миличка, нали щяхме да пийнем. Ако не побързаме, ще затворят бара.

Тя отскочи назад.

— Не искам. Прибирам се.

Леон си помисли със съжаление, че пак ще трябва да я удари. Нямаше време. Човекът с белега щеше да се появи всеки миг и тогава — край на всичко.

— Не си тръгвай — каза той, като я сграбчи с дясната си ръка. — Погледни луната. Не чувствуваш ли желание да си навън и да се позабавляваш?

Тя вдигна глава. Брадичката ѝ беше идеална мишена. Юмрукът му потегли напред, но преди да достигне целта си, шофьорът го хвана за ръката и го дръпна рязко назад, от което Леон изгуби равновесие и се намери седнал на земята.

— Какво Ви става? — попита шофьорът яростно. — Да не мислите, че ще Ви оставя да си разигравате коня? И какво все пак става, за Бога?

— Той веднъж вече ме удари — извика яростно момичето и се засили да ритне Леон. — На ти! Това ще те научи как се бие жена, горила такава.

Леон я подкоси и тя падна върху него. Изви ѝ ръката зад гърба, вдигна я от земята и я понесе към таксито. Шофьорът му препречи пътя:

— Не в моята кола — изрева той. — Пусни я, иначе...

— Тя е луда — заобяснява Леон, борейки се с нея, за да не я изпусне. — Трябва да я прибера вкъщи. Остави ме да я вкарам в колата, преди да е вдигнала квартала на главата си.

Момичето извърна глава и изпищя пронизително. Леон се опита да ѝ запуши устата с ръка, но шофьорът го удари с юмрук в слепоочието, от което той залитна.

Момичето се възползва от това и се изплъзна. Леон протегна ръка и хвана края на палтото ѝ, но тя се освободи от дрехата, която остана в ръцете му и хукна да бяга.

— Какво става тук? — чу се глас и един полицај изплува от тъмнината.

— Тоя тук се опитва да отвлече момичето — заобяснява шофьорът, сочейки я с пръст. Тя се беше спряла и обърнала.

Лампата я осветяваше директно и на полицајя му секна дъха.

— Тя не може да се разхожда така по улиците — отсече той. — Не е позволено.

Леон хвърли с отвращение палтото ѝ на земята.

— Двама мъже се опитват да ликвидират момичето. Искам да я заведа на по-безопасно място. Много ми се иска да я арестувате, за да съм сигурен, че ще е на сигурно място и няма да се прибере у тях.

Полицаят го изгледа подозрително:

— И къде са тия двамата?

— Лъже — намеси се шофьорът. — Опитва се да я удари, но аз му попречих. Има дрогирани цигари и се опитва да я отвлече.

— Я млъквай! — изрева Леон, след което се обърна към полицајя. — Елате да поговорим с момичето. После ще отидем всички заедно в управлението, за да се обясним.

— Ти не мърдай отгук! — обърна се полицајят към шофьора. — А Вие — продължи той по адрес на Леон — ще дойдете с мен и не се опитвайте да хитрувате, че в противен случай ще трябва да си търсите резервна глава.

Като видя, че се приближават към нея, момичето се обърна и отново побягна.

Тичаше наред улицата към колата, която човекът с белега беше спрял до тротоара. Беше на не повече от двадесет метра, когато Леон забеляза човешки силует да се подава от един портал.

— Внимавайте! — изкрещя той към полицајя. — Човекът ей там!

Полицајят спря.

— Кой човек?

Леон продължи да тича и извади пистолета, с който се беше сдобил.

Изведнъж момичето спря и се обърна към него с ръце на гърдите и силно задъхана.

Откъм портала изригна огън и в тишината проехтя изстрел.

Момичето изпищя, а Леон ѝ извика да легне на земята. Стреля към портала в момента, в който се появи и полицаят.

Проехтя втори изстрел и куршумът облиза лицето на Леон. Той отскочи настрани, за да излезе от осветената от лампата площ.

Полицаят залегна и стреля три пъти по посока на портала.

Изведнъж изстрели проехтяха и от другия край на улицата. Нощта беше прорязана от припламванията на изстрелите.

Полицаят се хвана за слабините, надигна се и остана за миг на четири крака. След това фуражката му се килна, той се строполи напред и лицето му плувна в кръв. Пръстите му, стискащи пистолета, се отпуснаха.

Скрит зад една боклукчийска кофа, Леон стреля два пъти по посока на новия си противник. От тъмното изплува пълният превит на две и с ръце на корема. Направи несигурно две-три крачки, след това коленете му се подкосиха и той се просна на земята.

Леон се обърна към момичето.

Тя стоеше наред улицата с ръка на устата. Изглеждаше невредима и той ѝ изкрещя да залегне.

В същия миг забеляза в свода на портала, че човекът с белега вдига пистолета си. Леон натисна спусъка четвърт секунда преди него. Белязаният изпусна оръжието си и побягна, като се държеше за дясната ръка. Леон повторно стреля по него, но този път не улучи.

Другият изчезна зад колата.

Леон предпазливо се изправи.

Момичето отново побягна. Леон се поколеба за миг: момичето ли да преследва или човека с белега. Реши, че първо трябва да хване момичето. Тя тичаше бързо и имаше стотина метра преднина. Той се затича с увеличаваща се скорост след нея.

Хората заизлизаха от къщите си и се заоглеждаха страхливо.

Двамина се нахвърлиха върху Леон и той загуби равновесие. Вбесен, той се разкрещя:

— Оставете ме! Трябва да хвана момичето.

— Като дойдат полицаите — отвърна единият, закачил се за него. Другият, един дребосък по риза и с решителен вид, го държеше здраво за лявата ръка.

Леон с рязко дръпване се отскубна от единия и нанесе на другия удар през лицето, от който той се свлече назад.

Леон скочи на крака и се понесе като куршум към края на улицата, но момичето беше изчезнало.

Обезумяла, тя тичаше по улицата и се насочи към една пряка, която щеше да я отведе до аварийния изход на нейния блок. В главата си имаше само една мисъл: да се прибере в къщи и да заключи зад себе си.

Тъмната и тясна уличка се простираше пред нея като дълъг, черен тунел. Изтича двадесетина метра и рязко спря, обзета от ужас. Мракът я обгръщаше отвсякъде. Залепи се до стената, дишайки, обзета от ужас до такава степен, че нямаше сили да се върне назад или да извика.

Стори ѝ се, че в тъмното нещо изшава и продължи напред. Сърцето ѝ биеше тъй силно, че ѝ се струваше, че се задушаваше.

— Чаках те, Мей — проговори мъжки глас и тя усети дъха му до бузата си. Миришеше на дъвка. — Предположих, че ще минеш отук и те чаках.

Една ръка я докосна в тъмното и пръстите се затвориха около китката ѝ.

— Ти не трябва да говориш, Мей — продължи гласът. — Знаеш твърде много за мен. Поръчах на Пен и Фатс да ти затворят красивата уста, но те съвсем оплескаха работата. Все аз трябва да се оправям с тези неща.

Тя усети, че стомахът ѝ се сви от ужас и нададе отчаян вик. В същия миг усети остра болка под гърдите си. С опипване ръката ѝ хвана тази на мъжа. Неговата държеше някакъв предмет и той като че ли излизаше от тялото ѝ.

— Какво ми направихте? — изкрещя момичето, като се опитваше да отмести ръката му. — Какво ми направихте?

Ръката се отдръпна и пръстите на жената се затвориха върху ръкохватката от слонова кост на един нож. Тогава тя разбра, че острието е в тялото ѝ.

Облегната на стената, със струйки пот, стичащи се по нея и подгъващи се колене, тя усети болката да я сграбчва като нещо живо. Тя беше твърде вцепенена от ужас, за да помисли да извади ножа от тялото си. Сграбчила дръжката, тя усети, че животът я напуска и кротко заплака.

— Хайде, пукни, кучко! — каза гласът.

От тъмното изплува една ръка, която грубо я блъсна на земята.

III

Когато Ед Леон пристигна в офиса, Ник Инглиш продължаваше да се разхожда нервно напред-назад.

Леон се отпусна на едно кресло и бутна шапката си на тила.

— Боже Господи! Каква нощ! Нямах ли нещо за пиене?

Инглиш се доближи до барчето и наля две чаши уиски.

— Къде е момичето? — запита той, като подаваше едната на Леон.

— Този път не успях — отговори той и изпразни половината чаша. — Бедната, сигурно вече е в моргата.

— Какво? Мъртва?

— Да, намушкана е с нож в стомаха — отговори Леон и разказа всичко последователно.

— Някой я е чакал в уличката — заключи той. — Чух я да крещи, но когато стигнах, вече нищо не можеше да се направи. Беше смъртно ранена. Убиецът си беше взел ножа, но е оставил следа, която е много важна за нас.

Той извади от джоба си една хартийка и я постави на масата. Беше обвивка от дъвка.

— Това вероятно нищо не означава — проговори Инглиш, като я разглеждаше.

— Аз пък мисля, че означава. Момичето лежеше върху нея. Струва ми се, че при всяко убийство някъде наоколо се навърта човек с кафяв костюм.

Инглиш грижливо прибра хартийката в едно от чекмеджетата.

— Какво стана, след като я намери?

— Полицайте заприиждаха отвсякъде и аз предпочетох да се измета. Като нищо щяха да решат, че аз съм убиецът. Прескочих някаква ограда и хванах първото срещнато такси. Слязох на централното авеню и дойдох дотук пеша.

— Смяташ ли, че са арестували човека с белега?

— Твърде е възможно.

— А дебелия?

— Мисля, че е мъртъв. Улучих го в стомаха и когато го видях за последен път, не му оставаше много.

— Не ти ли прилича всичко това на гангстерска история?

— Има нещо такова. И онзи с дъвката вероятно е шефът.

— Ако наистина е Шерман, всичко отива по местата си. И това означава, че Рой е бил само фигурант. Ясно ми беше, че той не е способен да организира подобно изнудване.

— Не виждам какво можеш да направиш на Шерман, ако се окаже, че той е търсеният човек. Ако го накуснеш, ще се разчуе и за ролята на Рой.

— Вярно е — отвърна Инглиш и стана. — Сега отивай да поспиш, Ед. Трябва да помисля по въпроса. Утре пак ще поговорим.

Като каза това, той го изпрати до вратата.

— Трябва да видя Морили. Може би онзи дебелият има досие в полицията.

— Не вдигай много шум около това — посъветва го Леон. — Не бих желал Морили да направи някаква връзка между твоите въпроси и описанието, което има за мен. Шофьорът на таксито имаше достатъчно време да ме изучава.

— Ще внимавам — отговори Инглиш, като отвори вратата.

Леон излезе на широката площадка.

Асансьорът, който се намираще срещу вратата на Инглиш, спираше на етаж. От него излезе млад човек, облечен с елегантен кафяв костюм и кафява шапка. Бяла копринена кърпичка се подаваше от маншета му. Той хвърли бърз и изпитателен поглед на Леон и Инглиш и се насочи към апартамента си в дъното на коридора.

— Господин Шерман? — попита Инглиш със спокоен глас.

Човекът с кафявия костюм спря. По-необикновени очи Леон не беше виждал. С цвят на кехлибар, с малки зеници и също толкова безизразни, колкото две жълти копчета.

— Да, аз съм Шерман — отговори той с дълбок и мелодичен глас. — Какво желаете? Вие вероятно сте Ник Инглиш?

— Заминавай, Ед — прошепна Инглиш. — До утре.

След това се приближи към Шерман.

— Бих желал да говоря с Вас. Бихте ли влезли за момент?

— Ако това не ви притеснява, бих предпочел вие да дойдете при мен. Очаквам много важно телефонно обаждане.

— С удоволствие.

Шерман отвори и направи път на госта си.

— Заповядайте, господин Инглиш.

Инглиш се озова в елегантен хол, отрупан с цветя. Шерман закачи шапката си, оправи сламените си коси с ръка и отвори вратата пред себе си. Натисна един бутон и стаята потъна в светлина.

Инглиш трудно се учудваше на нещо, но обзавеждането го стъписа и той не можа да скрие изненадата си.

Стаята пред него беше огромна. Върху паркета нямаше килим, а пред прозорците висяха пердета от черно кадифе. Белият диван и двата бели фотьойла бяха съвсем недостатъчна мебелировка за това огромно пространство. До прозореца стоеше роял. В камината горяха дънери, а от двете ѝ страни се изправяха два огромни черни свещника, високи по два метра с фалшиви свещи. Срещу една от драпираните в черно стени стоеше копие в естествена големина на „Пиета“ от Микеланжело. В стаята се чувствуваше слаба миризма на тамян, която заедно с приглушената светлина създаваха впечатление за гробница.

Забелязвайки, че Шерман го наблюдава, Инглиш овладя удивлението си.

— Като човек на изкуството, господин Инглиш, Вие вероятно оценявате тази стая — каза Шерман, отправяйки се към камината. — Оригинална е, нали? Очевидно малко хора биха могли да живеят тук, но аз не съм като повечето хора.

— Наистина — отговори сухо Инглиш. — Тази скулптура е прекрасна.

— Това е едно чудесно копие — добави Шерман, като извади от джоба си една дъвка и Инглиш можа да установи, че обвивката ѝ е идентична с тази, която се намираще в бюрото му. — Интересувате ли се от изкуство, господин Инглиш?

— Не мога да кажа подобно нещо, но тази статуя много ми харесва. Не съм имал време да се занимавам с тези неща. Не бих искал да Ви задържам. Бих желал да Ви попитам дали на 17-ти този месец сте ходили в осведомителната агенция, която се намира на Седма улица, номер 1356.

Шерман наблюдаваше Инглиш с безизразния си поглед и бавно развиваше дъвката си.

— Струва ми се, че да. Не съм сигурен дали беше точно на седемнадесети, но беше същата седмица. Сега, като си помисля, ми се струва, че беше точно на тази дата. Но интересно, защо ми задавате този въпрос?

— Имам си причина. Към десет и четвърт ли сте отишли?

— Възможно е. Май че да. Не съм обърнал внимание.

— По това време моят брат се е самоубил. Застрелял се е.

Шерман повдигна рамене и лапна дъвката си.

— Колко тъжно. Приемете моите съболезнования.

— Не чухте ли изстрел, докато бяхте в сградата?

— А, значи това било. Чух наистина нещо, което приличаше на изстрел, но си помислих, че е от ауспуха на някоя кола.

— Къде бяхте в този момент?

— Качвах се с асансьора.

— Видяхте ли някой на площадката на седмия етаж или някой да излиза от офиса на брат ми?

— Значи брат Ви е имал офис на седмия етаж? Ако не се лъжа на етажа, освен осведомителната агенция има и едно детективско бюро. Къде се е намирал офисът на брат Ви?

— Негово беше детективското бюро.

— Виж ти. Колко интересно. Не знаех, че брат Ви е детектив — каза Шерман и тонът му изразяваше неприязън към тази професия.

— Видяхте ли някого около офиса на брат ми? — повтори въпроса си Инглиш.

Шерман сбърчи вежди:

— Да, в действителност... Видях една жена пред вратата. Беше облечена с елегантен костюм в черно и бяло. Даже си казах, че за такъв тип жена се облича с вкус.

— Какъв тип жена беше тя, господин Шерман?

Шерман се усмихна:

— Според мен лека жена. От този тип момичета, които нямат скрупули. Някои мои приятели, които не са така изтънчени, биха я определили като „лесна“.

Погледът на Инглиш беше твърд и леден.

— И тя беше в коридора, когато Вие излязохте от асансьора?

— Точно. Отдалечаваше се от детективското бюро и се насочваше към стълбите.

— Никой друг ли не видяхте?

— Не.

— Според Вас колко време беше минало от момента, в който чухте изстрела и момента, в който видяхте момичето?

— Около пет-шест секунди.

— Благодаря Ви, господин Шерман — каза Инглиш, като го усети накъде бие. — Не бих искал да Ви задържам повече. Разбрах това, което ме интересуваше.

— За мен беше удоволствие. Вашият брат наистина ли се е самоубил, господин Инглиш?

— Струва ми се, че вече Ви го казах.

— Да, разбира се. Но ако се вярва на криминалните романи, животът на детективите е изпълнен с опасности. Възможно е Вашият брат да е открил компрометиращи факти за тази жена и тя да го е убила, за да му запуши устата. Това е напълно възможно, нали.

Инглиш се усмихна накриво:

— Брат ми се е самоубил, господин Шерман.

— Да, вярно. Просто отпуснах малко фантазията си. Случва се понякога някое убийство да мине и за самоубийство, но както вие казвате, при брат ви нещата не стоят така. Ако не бяхте толкова сигурен, господин Инглиш, бих си помислил, че моят дълг изисква да съобщя на полицията за присъствието на това момиче.

— Не съществува никакво съмнение, че брат ми се е самоубил — отговори Инглиш спокойно.

Шерман го наблюдаваше, като дъвчеше дъвката си и му се усмихваше дружелюбно:

— Вие знаете най-добре, господин Инглиш. Но аз се питам какво е могла да прави тя в офиса на брат Ви. Изглежда, че той се е самоубил в нейно присъствие.

Инглиш сви устни:

— А тя изглеждаше ли развълнувана?

— Не, ни най-малко. Бързаше да си отиде. Абсолютно ли сте сигурен, господин Инглиш, че брат Ви не е бил убит?

— Абсолютно.

— Лесно може да се открие момичето — продължи Шерман безстрастно. — По всяка вероятност работи в някой нощен клуб. Прилича на певица. Аз съм артист, господин Инглиш. Вие явно не

знаете, но аз много добре умея да обрисувам хората. Няма да е никакъв проблем да дам портрета ѝ на полицията. Смятате ли, че трябва да го направя?

— Полицията е убедена, че брат ми се е самоубил. Безполезно е да им давате този портрет.

— Както желаете, господин Инглиш. Аз имам особено изострено чувство за дълг. Това понякога създава неприятности.

— Действително — каза сухо Инглиш и се насочи към вратата. — Много съм Ви благодарен за това, което ми казахте.

— Но моля Ви — отговори Шерман, без да се отдалечава от камината. Той усмихнато продължаваше да дъвче с ръце в джобовете. — Надявам се, че и друг път ще имаме възможност да си поговорим. Все пак Вие сте знаменитост.

— На вашите услуги — отговори Инглиш и постави ръка на дръжката. — Довиждане, господин Шерман.

— Предполагам, че ако полицията узнае за госпожица Клер, това би било твърде неприятно, както за нея, така и за Вас — повиши глас Шерман. — Освен това тя е имала идеална причина да убие брат Ви, нали?

Инглиш се обърна бавно към Шерман, който продължаваше да се усмихва. Жълтите му очи напомняха стоповете на кола.

— Госпожица... коя?

— Жюли Клер, Вашата любовница. Мотивът, който е имала, заедно с моето свидетелско показание ще я изпрати за дълго в затвора. А може да отиде и на електрическия стол. Е, може и да се отърве от това, ако покаже красивите си крака на съдебните заседатели. Но десет години не ѝ мърдат. Това никак няма да Ви хареса, господин Инглиш.

IV

Настъпи тишина. Двамата мъже се измерваха с поглед. Инглиш се върна бавно в средата на стаята.

— Не, никак няма да ми хареса. Сигурен ли сте, че момичето, което сте видели, е действително госпожица Клер?

Шерман направи нетърпелив жест с ръка.

— Знам, че сте много зает човек, но предполагам ще се съгласите друг път да поговорим по този въпрос. Аз лично не бързам.

— И по кой въпрос трябва да говорим?

— Не мислите ли, че ще спестим време, ако престанем да си говорим, като на светско събиране. Имам определена информация, която съм готов да Ви продам. Ето това трябва да обсъдим.

— Разбирам и това ме изненадва. Решили сте да свалите картите. Чудех се дали ще имате смелостта да ме шантажирате.

Шерман се усмихна:

— Господин Инглиш, за мен Вие сте само един богат човек. Вашето положение и репутация не ме интересуват. Вие имате пари, а аз имам информацията. Предпочитам да я продам на Вас, защото ми е по-изгодно, но ако Вие не желаете да преговаряме, ще се обърна към нея.

— Струва ми се, че вече сте се обръщали към нея. Доколкото ми е известно, тя Ви е давала по двеста долара всеки месец.

Шерман премигна, след което отново се усмихна:

— Нямам навика да предавам клиентите си, но щом вече сте в течение, ще призная, че между нас имаше определена договореност. Предложението, което Ви правя сега, е много по-значително. Вече не става въпрос за двеста долара месечно, а за еднократна сума в брой.

— Не съм убеден, че ще може да Ви плати.

— Но вие вероятно ще й помогнете.

Инглиш запали цигара.

— На колко оценявате информацията си? — запита той и хвърли клечката в камината.

— От Вас мога да взема двеста и петдесет хиляди долара. При нея, не мога да разчитам на повече от петдесет хиляди. Но ако преговарям с нея, не мога да Ви обещаая, че вестниците няма да научат за шантажите, с които се е занимавал брат Ви. При една по-значителна сума Ви гарантирам, че няма нищо да научат.

Инглиш кръстоса крака. Изглеждаше, че се чувствава удобно. Лицето му беше безизразно, а очите му — ясни.

— И как успя Рой да се забърка във Вашите работи?

Облегнат на камината, Шерман наблюдаваше Инглиш малко смутено.

— Необходимо ли е да навлизаме в тези подробности? Обсъждаме направеното ви от мен предложение.

— Има време да поговорим и за това. Та как Рой се забърка с Вас?

Шерман се поколеба, после повдигна рамене:

— Брат Ви имаше желание да спечели лесно малко пари. Офисът му беше много удобен за приемане на клиентите. Плащах му добре. Получаваше комисионна в размер на десет процента.

— Разбирам. Решил е, че десет процента не са му достатъчни. Решил е да спечели повече и не Ви е дал полагащата Ви се част. Имал е намерение да избяга със секретарката си Мери Севит и за целта са му трябвали пари. Предполагам, че Вие сте забелязали и сте отишли в офиса му, застреляли сте го със собствения му пистолет, оставили сте отпечатъците му върху дръжката и сте отнесли цялата архива с имената на Вашите клиенти. Така ли е?

Шерман продължаваше да се усмихва, но в погледа му се четеше объркване.

— Приблизително. Естествено, това няма да го чуят съдебните заседатели, но между нас казано, горе-долу така беше.

Инглиш кимна в знак на съгласие и издуха облак дим към тавана.

— След това сте отишли в апартамента на Мери Севит на Източния площад, номер 45. Удушили сте я и сте я обесили на вратата на банята. Предполагам, че сте я убили, защото е била в течение на заниманията на Рой и е можела да съобщи на полицията, че сте имали мотив да го убиете.

— Длъжен съм да призная, господин Инглиш, че сте изключително добре информиран — забеляза Шерман кисело.

— Привечер един човек на име Хенеси отива в агенция „Светкавица“ да си плати лептата. Там среща новия ѝ обитател, който успява да го накара да проговори. Неизвестно как Вие сте успели да присъствувате на разговора и сте убили Хенеси, премазвайки го с колата си. Преди смъртта си Хенеси споменава за друга Ваша жертва на име Мей Мичел. Един час по-късно Вие я причаквате в една тъмна уличка и я пронизвате с нож.

Настъпи дълго мълчание. Шерман наблюдаваше Инглиш. Усмивката му се беше стопила и в погледа му се четеше безпокойство.

— Всичко това е много интересно, господин Инглиш, но нека да се върнем на предишния си разговор. Времето минава, а след половин час имам среща.

Инглиш се усмихна:

— Нима сериозно си мислите, че ще можете да ме шантажирате?

— Разбира се — отговори Шерман с твърд глас. — За Вас не е никакъв проблем да намерите четвърт милион. Ще имате значителна полза. Досега имахте голямо влияние в града. Възнамерявате да дадете името си на болница. Направили сте толкова добрини за обществото. Ще бъде жалко да си опетните репутацията, само защото моралът на брат Ви не е на нивото на Вашия. Ще бъде много глупаво от Ваша страна, ако не желаете да преговаряте с мен.

— Нямам никакво желание да преговарям с Вас — спокойно отговори Инглиш. — Вие сте този, който трябва да преговаря с мен.

— Как да разбирам това? — сбърчи вежди Шерман.

— Нима не е очевидно? За последните четири дни сте убили четирима души. Държа живота Ви в ръцете си.

Шерман направи припрян жест:

— Тук вече преувеличавате. Да правиш предположения е къде-къде по-лесно, отколкото да ги докажеш.

— Няма нужда да ги доказвам. Вие трябва да доказвате, че не сте убили тези четиримата.

— Имам чувството, че си губим времето — каза грубо Шерман. — Ще платите ли или да потърся любовницата Ви?

Инглиш се разсмя:

— Мислех си, че ако открия убиеца на брат си, лично ще раздам правосъдие. Казвах си, че ще го убия. Знаех, че брат ми е глупак, слаб и без задръжки, но държах да отмъстя за него. В нашето семейство има

традиция. Погребваме сами мъртъвците си. Другояче казано, това означава, че предпочитаме да уреждаме сами свързаните със семейството въпроси, вместо да се обръщаме към външни лица. Бях решил да намеря убиеца на брат си и да се разправа с него. Сега го намерих, но обстоятелствата се промениха. Установих, че брат ми е бил не само мошеник, но на всичкото отгоре и шантажист, а за мен, господин Шерман, шантажистът е най-долното същество на земята. Той не заслужава никаква милост. Ако не бяхте го направили Вие, щях да го извърша аз. И аз съм Ви благодарен, господин Шерман, че ме отървахте от Рой.

Лицето на Шерман беше напрегнато, а очите му блестяха.

— Това е много интересно, но не дава отговор на въпроса ми. Ще ми платите ли или да се обърна към любовницата Ви?

— Нито аз ще Ви платя, нито госпожица Клер.

— Значи нямам избор: ще продам информацията си другаде.

— Никой няма да Ви я купи. Досега сте шантажирали хора, които не са знаели как да се защитят. А аз знам. Имам много пари и влияние. Имам и приятели, които могат да ми бъдат много полезни. Не мога да имам никакви скрупули към един шантажист, защото не го считам за човешко същество. Ще се отнеса към него, както бих се отнесъл към плъх, промъкнал се в стаята ми. Ще го унищожа с всички възможни средства и тъкмо така ще се отнеса към Вас. Знаем, че сте убили четирима души. За момента нямам срещу Вас доказателства, които са валидни пред съда, но ще ги имам до два-три дни. Организацията ми е изключително ефикасна. Ще открием хората, които сте шантажирали. Ще им обещаем безопасност и компенсирани сумите, ако свидетелствуват срещу Вас. След това ще уведомя полицията и ще им дам да разберат, че не трябва да се церемонят с Вас. Убеден съм, че лейтенант Морили лично ще Ви разпитва и с най-голямо удоволствие ще Ви тегли боя, особено като му компенсирам изразходваната енергия. Възможно е и да не издържите. И ще си признаете. Ако пък се окажете по-твърд, отколкото изглеждате, ние ще изтъчем необходимите доказателства. А това е толкова лесно! Вярно, ще струва скъпичко, но аз имам пари. Ще намерим фалшив очевиден убийство на Хенеси. Друг ще се закълне пред съда, че Ви е видял как убивате Мей Мичел. Трети ще Ви е видял как излизате от апартамента на Мери Севит вечерта, когато бе убита. Портиерът Том

Келхъм ще свидетелствува, че Вие сте последният, който е виждал брат ми жив. След като съставя лъжливите доказателства, ще намеря и съдията, който трябва да Ви съди. Познавам всички съдии в този град и те само търсят възможност да ми направят услуга. Освен това ще намеря начин да се срещна със съдебните заседатели, преди да са се произнесли по делото и ще им обещаю щедра награда, ако Ви признаят за виновен. След като бъдете арестуван, господин Шерман, ще Ви остават само няколко месеца живот. Не бива да си правите илюзии относно тази възможност.

— Да не би да мислите, че ще ме уплашите? — запита Шерман.
— Вие просто блъфирате.

— На Ваше място не бих се самозалъгвал. Ако Ви предам на полицията, вестниците моментално ще разберат, че брат ми е бил шантажист. Признавам, че ако Ви арестува полицията, с мен е свършено. Но пред перспективата аз или госпожица Клер да станем жертва на шантаж, предпочитам да свърша с Вас, а захвана ли се — нищо не може да Ви спаси от електрически стол.

Той стана рязко и се заразхожда напред-назад с ръце на гърба, разсъждавайки. След това продължи:

— Не мога да Ви позволя да останете повече в града и да продължите да шантажирате хората. Ще Ви направя едно предложение. В момента не ме устройва да Ви предам на полицията. Трябва да напуснете града в края на седмицата. И няма да се връщате никога повече. Ще се откажете от шантажите. Ако не заминете и се опитате отново да се отдадете на шантаж, ще Ви предам на полицията и Ви обещавам електрическия стол до шест месеца. Ако в събота вечерта този апартамент не е празен, в неделя сутринта ще бъдете арестуван. Това е последното ми предупреждение.

Той се отправи към вратата и постави ръка на дръжката.

— Казвам ви сбогом, а не довиждане, защото не искам някога отново да се видим.

Шерман беше бледен и от очите му искреше ярост:

— Войната не е загубена преди последната битка, господин Инглиш — отговори той, като трудно контролираше гласа си.

Инглиш го изгледа с отвращение:

— Именно това е последната битка.

След тези думи той отвори вратата, излезе в коридора и се отправи към собствения си апартамент.

ΓΛΑΒΑ ΠΕΤΑ

I

Корин Инглиш отнесе кафеничето в салона и го постави на масата. Седна, прозя се и прекара пръсти през русите си коси.

Часът беше единадесет и половина и слънцето им придаваше червеникав оттенък. Корин ставаше много трудно сутрин, а започваше истински да се събужда към шест часа вечерта, когато поглъщаше първия си коктейл.

Наля си чаша кафе и след кратко колебание отиде да вземе бутилката с коняк от шкафа.

След смъртта на Рой беше започнала да пие без мярка. Празната къща, неприязънта към Рой и Мери Севит, както и омразата към Ник Инглиш така я смазваха, че тя автоматично посягаше към коняка, за да „облекчи страданието си“. Беше започнала да пие вечер, след това следобед, а сега започваше и от сутринта.

Сипа една стабилна доза в кафето си и отново седна. Опита се да хапне от препечената филийка, която си беше приготвила, но я остави с гримаса. Изпи половината чаша, напълни я отново, доля коняк и седна на дивана с чаша в ръка.

Беше облечена с розов халат върху черната си пижама от изкуствена материя и сядайки на дивана, си спомни, че когато Ник Инглиш дойде да ѝ съобщи за смъртта на Рой, беше облечена по същия начин.

Спомняйки си за него, погледът ѝ помрачня. Не беше предполагала, че е способна да изпитва подобна омраза. Според нея той беше виновен за смъртта на Рой. Откакто я беше заплашил, че ще направи публично достойние писмата на Рой, тя изпитваше към него отмъстителна ярост, която се засилваше и от факта, че не може нищо да му направи.

Като изпи кафето си, отиде да вземе чаша и я напълни с коняк.

— По-добре да се напия, отколкото да седя и да мисля за този мръсник — промърмори тя.

След смъртта на Рой беше започнала да си говори сама. Бродеше из пустата къща и си говореше. Понякога се обръщаше към Рой, като

че ли той седеше в салона и я слушаше. Понякога говореше на Сам или Елен Край, понякога на някоя приятелка, като си въобразяваше, че те я слушат. Задаваше въпроси и си отговаряше сама, убеждавайки се, че ѝ отговарят или Рой, или Сам, или Елен.

Запали цигара, изпразни чашата си и я напълни отново.

— Рой, трябва да направя нещо за онзи боклук. Няма да се измъкне така. Трябва ми само някаква идея. Дай ми само една идея, моя любов, и аз ще я приведа в действие, обещавам ти. Готова съм всичко да направя. Ако ти ми кажеш, мога и да го убия.

Точно когато се канеше да седне отново, звънецът на входната врата иззвъня.

— По дяволите! Сигурно е Хийти.

Отиде към вратата и отвори.

На прага стоеше млад мъж. Той свали кафявата си шапка и откри гъстите си сламени коси, които блестяха като старо сребро на слънцето. Той се усмихна на Корин, без да престава да дъвче дъвката си. Погледът на кехлибарените му очи се плъзнаха по тялото ѝ като милувка.

— Госпожа Инглиш?

Инстинктивно Корин оправи косите си с ръка. Осъзнаваше, че изглежда ужасно. Не беше си дала труда да се гримира и халатът ѝ не беше в добро състояние.

— Да. Но... но аз не приемам по това време. Кой сте Вие?

— Името ми е Роджър Шерман, госпожо Инглиш. Приемете моите извинения, че Ви притеснявам толкова рано сутринта, но имах голямо желание да Ви видя. Аз съм стар приятел на Рой.

— О! — изрече Корин и отстъпи назад. — Влезте, моля. Къщата е в безпорядък. Прислужницата ми още не е дошла. Аз тъкмо закусвах.

Шерман влезе и затвори вратата зад себе си.

— Но моля Ви, това няма никакво значение — отговори той с най-очарователната си усмивка. — Трябваше да Ви се обадя и да Ви предизвестя за посещението си. Надявам се, че ще ме извините.

Корин беше объркана. Рой никога не беше ѝ говорил за Роджър Шерман, но по всичко личеше, че този човек е много богат. Тя беше забелязала огромния Кадилак пред вратата, а и дрехите, и походката му правеха силно впечатление.

— Заповядайте в салона, ако обичате. Ще се върна след миг.

Шерман огледа салона и сбърчи нос. Забеляза бутилката коняк и чашата, и поклати глава. След това застана с ръце в джобовете до електрическата печка и спокойно изчака в продължение на четвърт час.

Най-сетне Корин се появи, все още развълнувана. Беше се гримирала и беше сложила лилавия си халат, който пазеше само за специални случаи. Без торбичките под очите и с няколко килограма по-малко тя би била силно съблазнителна.

— Извинявам се, че Ви накарах да чакате, но ми се искаше да изглеждам по-представително.

— Вие сте очарователна — отговори Шерман с усмивка. — Значи Вие сте съпругата на Рой. Често ми е говорил за Вас и за Вашата красота и сега установявам, че изобщо не е преувеличавал.

Корин твърде отдавна не беше чувала комплименти по свой адрес. За миг забрави за предателството на Рой и при спомена за прекараните щастливи дни от очите ѝ потекоха сълзи.

— Рой никога не ми е говорил за Вас — избърса сълзите си тя. — Казвате, че сте негов приятел?

— С него сме много стари приятели. Вестта за неговата смърт ме разтърси. Имах голямото желание да дойда и по-рано, но бях на път. Не знаете колко държах на това.

— Моля Ви, да не говорим за това. Няма да мога да се съвзема след такъв удар. Какъв скандал...

— Не говорете така — каза нежно Шерман. — Рой не е виновен. Предполагам, знаете, че в дъното на цялата работа е брат му?

Корин замръзна:

— Мислите ли? Откъде знаете това?

Погледът на Шерман се плъзна по бутилката с коняк.

— Ще си позволя да Ви помоля за един малък коняк. Обичам да изпивам по една чашка по това време, но може би това противоречи на вашите принципи?

— О, не. Моля Ви, обслужете се.

Шерман си взе чаша от един скрин и я напълни с коняк. Направи се, че чак тогава забелязва празната чаша на Корин.

— Да сипя и на Вас, госпожо Инглиш?

Корин се поколеба. Не искаше този очарователен млад човек да си помисли, че започва да пие толкова отрано, но чувствуваше гърлото си толкова сухо.

— Благодаря, само една капка. Не се чувствавам добре тази сутрин.

— Много съжалявам — каза Шерман и й сипа една солидна доза. Корин преполови чашата си, докато той само близна от своята.

— Говорехме за Ник Инглиш — каза тя. — Откъде знаете, че той е причината за смъртта на Рой?

— Рой ми го каза — отговори Шерман и ръката му се плъзна по бедрото на Корин. — О, извинете.

— Какво Ви каза той? — запита тя, без изобщо да обръща внимание, че той я беше докоснал.

— Ставаше въпрос за пари. Предполагам, че сте в течение.

— За какви пари?

— За двадесетте хиляди долара, които Ви беше оставил — отговори Шерман, като повдигна вежди. — Вашият адвокат вероятно Ви ги е дал.

Корин отвори широко сините си очи.

— Двадесет хиляди долара? Нищо не съм чувала за тях.

— Но Вие вероятно сте получили нещо? Извинявам се, че изглеждам недискретен, но аз бях най-добрият му приятел и мой дълг е да се погрижа нищо да не липсва на жена му.

— Благодаря Ви — отговори Корин и замалко не избухна в сълзи. — Не можете да си представите колко бях самотна. Сам Край е толкова мил, но е и толкова зает. А и той не е точно приятел, а само адвокат на Рой.

— Но е адвокат и на Ник Инглиш.

Корин онемя.

— Наистина ли? Не знаех. Но това няма значение, нали? Предполагам, че нищо не му е разказвал.

— Той получава парите си от Инглиш. Това не е тайна за никого. Прави само това, което Инглиш му каже.

Корин поруменя:

— Какво да правя сега? Ако знаех, нямаше да му позволя да пристъпи този праг.

— Мога ли да запitam с какви средства разполагате? — запита Шерман, като се наведе и впери поглед в нея.

— Рой ми остави застраховка. Двеста долара седмично.

— И нищо не сте чували за двадесетте хиляди долара?

— Не, за пръв път чувам за тях. Какви са тези двадесет хиляди долара?

— Предполагам, че сте в течение за госпожица Мери Севит?

— Да, знаех. Как е могъл Рой да направи такова нещо?

— Мъжете се подвеждат по безскрупулни жени. А тя нямаше задръжки, госпожо Инглиш. Това не можеше да продължи дълго. Рано или късно Рой щеше да си даде сметка за грешката си.

Корин хвана ръката му.

— Благодаря Ви, че ми казахте това. И аз си мислех, че Рой никога не би ме напуснал. Сигурна съм, че щеше да се върне.

— Той не Ви беше забравил. Каза ми, че Ви е оставил тези пари. Една успешна сделка му беше донесла двадесет хиляди долара. Искаше да Ви ги даде, преди да замине с Мери Севит.

— Рой е спечелил двадесет хиляди долара? Но това е невъзможно. Рой никога не е печелил никакви пари.

— Честно казано, сделката не беше много коректна. Изглежда Ник Инглиш се е бил захванал с това. Съвсем случайно Рой е отишъл на среща със същия клиент по съвсем друга работа и той го е сбъркал с Ник. Рой не му е признал кой е и е отнел сделката на Ник. Последният е бил луд от ярост и се е обадил на полицията. Обхванат от паника, Рой се е самоубил.

Корин отстъпи назад и притвори очи:

— Искате да кажете, че този човек е щял да прати зад решетките собствения си брат?

— Страхувам се, че е така. Рой беше заключил тези пари в касата си и ключът беше у Сам Край. Край трябваше да Ви ги предаде. След като това не е станало, явно Ник му е наредил да му предаде тези пари.

Корин рязко стана. В очите ѝ гореше ярост.

— Това означава, че той е откраднал тези пари.

Шерман повдигна рамене.

— Страхувам се, че е така, но нито Вие, нито аз можем да докажем съществуването на тези пари.

Корин отпи една яка глътка. Алкохолът, изпит още преди идването на Шерман, започна да дава своя ефект. Тя се чувствуваше леко замаяна и готова на всичко.

— Няма да се измъкне толкова лесно. Този мръсник ще си има работа с мен. Ще си отмъстя — каза тя и стана.

— Разбирам Ви много добре, но как смятате да постъпите? Той е много силен и има много връзки.

— Все ще намеря начин.

Тя прекоси стаята и се опита да напълни чашата си, като разля половината на земята.

— Предполагам, че мога да Ви помогна — каза Шерман, ставайки.

Корин се обърна към него:

— Наистина ли?

— Мисля, че няма да можете да си приберете парите, но ако желаете да си отмъстите...

— Искам да отмъстя! Има ли начин?

— Да, но трябва да се справите сама. Познавате ли Жюли Клер?

— Не я познавам, но съм чувала за нея. Това е любовницата му, нали?

— Инглиш е съвсем хлътнал по нея. Но аз знам, че тя го мами с главния му съветник, наречен Хари Винс.

Корин наблюдаваше Шерман с грейнали очи:

— Сигурен ли сте? Наистина ли сте сигурен?

— Абсолютно. Тя отива при Винс винаги, когато Инглиш има делови срещи. Лично съм ги виждал.

— Точно такъв случай очаквах! — извика Корин и седна на дивана. — Този път ще го накарам да страда! Ако можех да ги спипам заедно! Ще му го изкарам през носа!

— Нищо по-лесно от това. Тази вечер той ще вечеря в „Сребърната кула“ със сенатора Бомон. Тя сигурно ще отиде при любовника си. Ето Ви случай да го предупредите.

— Ще дойдете ли с мен? — запита Корин със зловна усмивка.

— За съжаление няма да мога, тази вечер имам среща, но мога да Ви запазя маса. Инглиш вероятно ще дойде към осем и половина часа. Вие бихте могли да отидете към девет.

— Ще бъда! — стисна юмруци тя. — Такава сцена ще му направя, че скоро няма да я забрави. Като си помисля, че ме заплашваше да публикува писмата на Рой, докато любовницата му спи с друг! Ах, ето го най-сетне дългоочакваният случай!

— Знаех си, че ще се възползвате от тази информация.

Изведнъж тя го изгледа объркано.

— Защо ми казахте всичко това? И Вие ли имате да си разчитват сметки с него?

— Не, в такива случаи аз се оправям сам. Просто съм възмутен от начина, по който се е отнесъл с Вас. Казах си, че мога да Ви дам оръжие срещу него и го правя.

Корин се усмихна:

— Много съм Ви благодарна.

Тя кръстоса крака и коленете ѝ се откроиха на фона на халата.

— Ако знаете колко съм Ви признателна.

— Искам да Ви помоля нещо — каза Шерман.

Погледът му се плъзна по коленете ѝ.

— Ще можете ли да ми се обадите, след като го уведомите?

— Разбира се.

Той ѝ подаде визитната си картичка.

— След девет часа ще бъда на този номер. Моля Ви, обадете ми се веднага след като говорите с него. Искам да знам как ще реагира. Много е важно. Мога ли да разчитам на Вас?

— Разбира се — взе тя картичката. — Ще Ви се обадя малко след девет.

— Благодаря.

Той се огледа за шапката си и Корин си даде сметка, че не ѝ се иска той да си тръгне. За първи път след сватбата с Рой тя срещаше толкова очарователен мъж.

— Вече трябва да си тръгвам. Мога ли да Ви посетя и друг път?

— Нима вече тръгвате? — запита тя и поглади русите си къдрици. — Да Ви предложи още един коняк?

Той поклати глава:

— Не, благодаря.

— Надявам се, че ще дойдете и друг път. Не можете да си представите колко съм самотна. Когато Рой не беше на работа, винаги сме били заедно и сега страшно ми липсва.

Кехлибарените му очи се задържаха на лицето ѝ.

— Ако желаете, бихме могли да отидем на кино някоя вечер.

— О, да! Цяла вечност не съм ходила на кино. Преди смъртта на Рой ходех три-четири пъти седмично.

— В такъв случай ще Ви потърся — заключи Шерман и се отправи към вратата.

Корин се почувствува леко объркана. В погледа му имаше нещо, което я смущаваше.

— Задоволявах се само с присъствието на Рой. Нали знаете какво е. Почти нямам приятели.

— Твърде красива сте, за да останете дълго сама — доближи се Шерман към нея. — В крайна сметка не бързам чак толкова.

Корин отстъпи. Нещо в него я плашеше. Кехлибарените му очи бяха абсолютно безизразни, но в празния му поглед имаше нещо твърде обезпокоително.

— Моля Ви... не се притеснявайте за мен — объркано каза тя. — Всъщност аз се чувствавам добре.

— Нима? — взе ръката ѝ той. — Но Вие сте толкова самотна.

Това надминаваше всички очаквания на Корин. Много ѝ се беше искало да започне банален флирт, за да го задържи до себе си, но изведнъж атмосферата рязко се беше променила и сега тя предпочиташе той да си тръгне.

— Толкова хора са самотни — каза тя и изведнъж замръзна от усмивката му, която я накара да настръхне. — Много е любезно от Ваша страна да се безпокоите за мен, но...

— Това не е само въпрос на любезност — отговори той спокойно. — Вие ми харесвате. Защо да губим време? Рано или късно това ще стане. Нека го направим сега.

— Не Ви разбирам... — опита се да се освободи тя.

— Наистина ли? Къде води тази врата?

— Към спалнята ми. Моля Ви, пуснете ме! Причинявате ми болка!

Той се наведе напред и отвори вратата.

— Елате. Има едно сигурно лекарство срещу самотата.

— Не! Моля Ви! — извика тя и се опита да го отблъсне. — Не правете това! Не трябва!

— Така ли мислите? Нима все още разсъждавате какво трябва и какво не? Лично аз — не! — каза той и я избута в стаята.

— Забранявам Ви да влизате тук! Как смееете? Пуснете ме!

Той насила я избута през стаята. Тя усети края на леглото в прасците си и рязко седна, като продължаваше да се съпротивлява.

— Не се правете на глупачка!

Той стъпи с коляно на леглото и лицето му почти се допря до нейното. Жълтите му очи я смазваха.

— Не правете това! — крещеше тя отчаяно. — Моля Ви, пуснете ме!

— Млъкнете! — грубо я срязва той.

Той я сграбчи грубо, от което тя отчаяно изпищя. Имаше чувството, че е попаднала в ноктите на див звяр.

II

Лоиз Маршал завършваше диктовката на едно писмо на машинописката, когато влезе Ед Леон. Беше девет часа сутринта. Той свали шапката си:

— Тук ли е господин Инглиш?

— Тук е и Ви чака. А ето го и господин Край — добави тя, виждайки Сам Край на вратата.

— По всичко личи, че добре сте закусили — каза Леон със завист. — Или може би това парче кифла на жилетката Ви служи да впечатлявате клиентите.

— Точно така — потвърди Сам Край и доволно поглади коремчето си. — Ако изглеждах като Вас, щях да съм разорен. Днес никой няма доверие в кльошавите.

След това се обърна към Лоиз:

— Ще ме приеме ли господин Инглиш?

— Мисля, че да — отговори Лоиз и вдигна слушалката на телефона. — Господата Край и Леон са тук, господин Инглиш.

Тя направи жест към двамата:

— Моля, заповядайте.

Леон се надигна от фотьойла и последва Край в канцеларията.

Инглиш седеше зад бюрото си. Хари Винс прекоси стаята с купчина документи в ръка. Той поздрави с глава Край, погледна Леон и излезе.

— Кой е този? — запита Леон и се разположи на един фотьойл.

— Не познаваш ли Хари? Той е главният ми помощник и е много полезен.

— Нещо ново, Ник? — запита Край, като седнаше. — Нямам време да се задържам много. Имам работа в десет и половина.

Инглиш си взе пура, бутна кутията към Край, като погледна въпросително Леон, който повдигна рамене.

— Намерих убиеца на Рой — каза той спокойно.

— Невъзможно! — скочи Край. — Браво! Това вече е добре свършена работа!

Инглиш посочи Леон с глава:

— Макар и да няма такъв вид, но той работи бързо.

— Шерман? — запита Леон.

— Да.

Инглиш им разказа за разговора с Шерман предишната вечер.

— Четири убийства? — възкликна Край. — И си признава?

— Поне не ги отрича — уточни Инглиш.

— Боже Господи! Каква ли физиономия ще направи окръжният прокурор, като му кажа? — потри ръце Край. — Той никога не би предположил, че тези четири убийства са извършени от едно и също лице.

— Окръжният прокурор няма да научи нищо от мен — каза Инглиш. — Сам да си намери убиеца! Нямам никакво намерение да разтръбявам, че брат ми се е занимавал с шантаж. Дадох на Шерман срок до събота да напусне града.

Край изгледа Леон, чието лице изразяваше пълно безразличие.

— Но ти не можеш да направиш такова нещо, Ник! — започна Край разпалено. — Ставаш съучастник. А натопяваш и мен.

— Да работиш за мен има и отрицателни страни — усмихна се Инглиш. — Не се притеснявай, Сам. Освен мен и Леон никой друг не знае нищо.

Леон се намеси:

— Мислиш ли, че Шерман ще замине?

— Ако не го направи, ще съжалява. Аз държа всички козове. Той не е идиот. Но бих искал да се заемеш с него, Ед. Не го изпускай от очи. Ако трябва, наеми още някой, но искам да знам всяка негова стъпка, докато замине.

Леон потвърди с глава:

— Ще се заема с него.

Край беше ужасен:

— Но Вие не можете да го оставите да се измъкне с тези четири убийства.

— Вече смятай, че се е измъкнал — отговори Инглиш. — Нямам никакво доказателство, което да важи пред съда. Ако не изпълни нареждането ми, ще ги изфабрикувам, но не и преди това.

— Ник... ще изфабрикуваш доказателства? — ококори очи Край.

— Когато се наложи, ще ти обясня. Ако се опита да ме изиграе, ще отиде на електрическия стол и ние двамата с теб ще го пратим там.

— Това ще е вълнуващо занимание за вас — намеси се Леон и се обърна към Инглиш. — Какво мислиш за този Шерман?

— Имам чувството, че е луд. И опасен като гърмяща змия. Почти съм сигурен, че ще се опита да ми изиграе някой номер. А може да съм и петата му жертва. Пресъздадох писмено целия разговор между нас. Ето го.

Той подаде на Край един плик.

— Пази това, Сам. Ако нещо се случи с мен, предай го на Морили.

Край беше силно впечатлен.

— Надявам се, че не говориш сериозно!

— Шерман е убил четирима души за една седмица. Заплаших го, че ще го пратя на електрическия стол, ако не замине до събота. Ако се подчини, губи високо печелившата си организация за шантажиране. Не е възможно да се откаже без борба. Говоря сериозно, Сам. Поръчал съм на Чък да е въоръжен и да не се отделя нито за миг от мен.

— Нещо ново за човека с белега? — обезпокоено запита Леон.

— Не. Изглежда се е измъкнал. Говорих с Морили. За да не прави впечатление, че разпитвам за убийството, казах, че на времето Мей Мичел е работила за мен. Твоят шофьор не е чакал, за да го разпитват. Морили даже и не знае за съществуването му. Всичко, което знае, е, че момичето е било намушкано с нож, има един убит полицай и дебелият е лежал мъртъв на улицата. Мъчи се да разбере нещо, но засега безуспешно. Двама души са те описали твърде мъгляво. Твърдят, че са се опитали да те задържат до идването на полицията, но не са успели. Морили счита, че ти си извършил и трите убийства.

Леон въздъхна:

— Това е то да работи човек за теб, Ник. Докато Морили не ме разпознае, това не ме притеснява. Ако все пак някога ме заловят, разчитам на теб да дадеш нужните обяснения.

Инглиш се усмихна окуражително:

— Няма начин да те разпознаят. И двамата са казали, че си красив. Морили да не е гений?

— Какво съм виновен, че физиономията ми плаши хората — намръщи се Леон. — Понякога и сам се плаша от нея.

Край измърмори нетърпеливо:

— Трябва да тръгвам, Ник. Имаш ли друго да ми казваш?

— Ненаситник! — взмути се Леон. — Не Ви ли стигат четири убийства за една сутрин?

— Не, това е нищо — отговори Инглиш. — Но бъди готов, Сам. При най-малка грешка от страна на Шерман го искам на електрическия стол.

Край поклати глава и стана:

— Като му дойде времето, ще видим. Чакай, кога е събранието на Комитета?

Инглиш се усмихна:

— Отложих го.

— Не си прав, Ник. Опасно е да дразниш Комитета. Рийз не може да те понася, а и не забравяй, че е добър приятел на окръжния прокурор и главния комисар.

Инглиш се засмя пренебрежително:

— Умирам от страх. Довиждане, Сам.

Край повдигна рамене, кимна на Леон и излезе.

— Кой е Рийз? — запита Леон и запали цигара.

— Председателят на градската урбанизационна комисия. Освен това е и съдия.

— Може ли да ти създаде неприятности?

— Ако нямам вина за нещо, нищо не може да ми направи, а аз съм много предпазлив.

— Ти вече имаш вина — отбеляза Леон — като не си съобщил за четирите убийства. Не мислиш ли, че Рийз може да те окошари за това?

— Може, ако знае, но той не знае.

Инглиш загаси пурата и погледна часовника си.

— Разбрахме се, Ед. Залепваш се за Шерман. До събота не го изпускай от очи. Това е основното. Не го оставяй да ти се изплъзне.

— Не се безпокой... А, да! Щях да забравя. Открих докъде стигат жиците от микрофона в офиса на Рой. До стаята на тъй наречената силуетистка, която е на същия етаж. Името ѝ е Глория Уиндзър.

— Мислиш ли, че и тя е в играта? — запита Инглиш без особен интерес.

— Сигурно. Вероятно тя е издала Рой. Мисля си, че е чула разговор между Рой и малката Севит, които са се уговарили да играят заедно. Само така Шерман е разбрал, че Рой го мами.

— Стореното сторено — повдигна рамене Инглиш. — Ще се задоволя само с изгонването на Шерман. След заминаването му шайката ще се разпадне.

Леон стана:

— Да се надяваме. Отивам да дебна Шерман. Ако се усъмня, че готви нещо, ще ти се обадя.

— Благодаря, Ед. Доскоро.

След излизането на Леон Инглиш се залови със своята работа. Когато Лоиз влезе в канцеларията му около обяд, той продължаваше да работи. Вдигна глава и се усмихна:

— Сетихте ли се да ми запазите маса за тази вечер в „Сребърната кула“?

— Да, за осем и половина.

— Не би трябвало да се съмнявам, че бихте могли да забравите. Толкова време вече работите за мен и никога нищо не сте забравяли. Това е страхотно постижение.

— Нали ми плащате за това — отговори весело Лоиз.

— Може и така да е, но секретарки като Вас се срещат много рядко. Вече пет години работите при мен, нали?

Лоиз се усмихна:

— В събота вечерта се навършиха точно пет години.

— Невъзможно! В събота вечерта! Как си спомняте такива подробности?

— Безпогрешно помня дати. В един часа ще обядвате с Хоу Бернщайн, господин Инглиш.

— Това няма опасност да го забравя — направи гримаса Инглиш и продължи. — Значи в събота вечер? Но това трябва да се отпразнува! За тези пет години добре се справихме, нали, Лоиз?

Тя потвърди.

— Като си помисля за онзи малък офис, където започнахме! И онази пишеща машина. Цял ден тракахте на нея, докато аз тичах, за да намеря пари. Слава Богу, всичко това е вече минало. Предполагам, че предпочитате голямата си канцелария и електрическата пишеща машина?

— Да, предпочитам ги.

Инглиш вдигна глава:

— Не изглеждате много ентузиазизирана. Обещавам Ви: в събота ще Ви заведа на вечеря. Ще отпразнуваме петата годишнина на фирмата. Какво ще кажете?

Усмивка озари лицето ѝ и преди да отговори, се поколеба:

— Страхувам се, че няма да мога. Вече имам друга покана.

Инглиш я наблюдаваше внимателно и забеляза, че я обля руменина.

— Жалко. Но ще идем в „Сребърната кула“ за един хубав обяд. Съгласна ли сте?

— Не мога да отложя срещата си — отговори любезно Лоиз. — Много Ви благодаря за поканата, господин Инглиш.

— Жалко. Щом не можете да отложите срещата с приятеля си, ние ще го отложим за друг път.

— Не става въпрос за никакъв приятел! — отговори Лоиз с такъв апломб, че Инглиш се учуди. — Просто тази вечер съм заета.

След тези думи тя излезе бурно и тръшна вратата зад себе си. Объркан Инглиш промърмори:

— Ако пък разбирам нещо! Жюли претендира, че Лоиз била влюбена в мен, а тя даже една покана за вечеря не иска да приеме. Това е прекалено! И ако на това му казват любов!

След десет минути той остави писалката и се насочи към закачалката. Тъкмо си обличаше пардесюто, когато след леко почукване в стаята влезе Жюли.

— А, добър ден, Жюли! Какво търсиш тук?

Жюли се надигна и го целуна:

— Трябват ми пари. Ще обядвам с Джоис Гибънс, а съм излязла без нищо.

— С удоволствие бих обяждал с вас — съжали Инглиш, като вадеше портфейла си. — Петдесет стигат ли ти?

— Предостатъчно са, скъпи. Ние ядем само по една салатата. Ти с кого ще обядваш?

— С Бернщайн — отговори Инглиш с гримаса. — Искан да го вкарам с ужасното му хриптене в „Златната ябълка“. Това изобщо не ме вълнува, но ме интересува Теска, а те двамата имат договор. Тя е направо изключителна.

— Щом си решил, ще я имаш — каза Жюли и сложи парите в чантата си. — Би ли ме закарал до града?

— Къде ще обядвате?

— При Уолдорф.

— Идеално. Тъкмо ми е на път. Да тръгваме.

Двамата влязоха в приемната в момента, когато влизаше и Хари Винс. Той погледна смутено Жюли и направи път.

— Добър ден, Хари — поздрави го тя въодушевено. — Мога ли да помоля за една услуга?

— Да, разбира се — отговори той напрегнато.

Тонът му накара Лоиз да вдигне глава. Беше седнала на едно бюро до прозореца и нито Жюли, нито Хари бяха забелязали присъствието ѝ.

— Бих желала още два билета за спектакъла. За тази вечер. Ще можете ли да ми дадете?

— Но да, разбира се — отговори Хари и смени цвета си.

— Ей, Жюли, — подхвърли закачливо Инглиш — ще ме разориш. Не мога все така да раздавам билетите.

— За Джоис са. Обещах ѝ.

— Тя не си знае парите. Да беше си платила.

— Не бъди такъв скъперник — хвана го Жюли за ръцете. — Хората намират за естествено да им осигурявам билети за всички представления.

— Добре. Хари, вижте какво може да се направи. Нейните желаниа звучат като заповеди.

— Да, господин Инглиш — отговори Хари с пресипнал глас.

— Ти май щеше да вечеряш с този досадник сенатора тази вечер. В колко часа ще се срещате?

— В осем и половина. Тази вечер няма да можем да се видим, Жюли. Той започна вече да ме ядосва.

И Инглиш я последва в коридора.

Неподвижен, Хари ги проследи с поглед как излизат. Изражението на лицето му изненада Лоиз. Тя го наблюдаваше и когато изскочи от стаята не можа да сдържи лека тръпка на възхищение.

III

Чък спря Кадилака пред луксозния вход на „Сребърната кула“.

Инглиш се наведе напред:

— Отлично, Чък. Откарай колата и иди да вечеряш. Ще дойдеш да ме вземеш към десет и половина.

— Да вляза ли да Ви взема отвътре, шефе? — запита Чък и очите му оглеждаха тротоара.

Инглиш поклати глава:

— Не. Тук не съществува риск. Но когато излезем, ще трябва да си отваряш очите.

— Винаги съм нащрек — каза Чък агресивно. — Значи десет и половина?

— Ще те чакам във фоайето.

Чък излезе от колата, огледа се, без да вади ръката си от джоба, отвори вратата и проследи Инглиш, който с бърза крачка прекоси тротоара и влезе в ресторанта.

Инглиш остави шапката и пардесюто си на гардероба, и тъкмо се насочваше към умивалниците, когато влезе сенаторът Бомон.

— Добър вечер, сенаторе — поздрави го той. — Този път няма да Ви карам да чакате.

— Как си, Ник? — стисна ръката му Бомон.

— Много добре. Отивам да си измия ръцете. Ще дойдете ли?

— Разбира се.

Докато Инглиш се миеше, Бомон запали пура. Изглеждаше много недоволен.

— Не трябваше да отлагате това събрание. Рийз е бесен.

— В това не съм се съмнявал — отговори Инглиш и протегна ръка за салфетка.

— Предупреждавам те, че няма да търпи повече такива действия. Той самият ми го каза.

Инглиш хвана сенатора за ръката и го поведе към бара.

— Пийнете един коктейл, това ще Ви успокои нервите — весело каза той. — Рийз е принуден да одобрява всичко, което правя и Вие го

знаете много добре.

— Не е съвсем така. Каза ми, че отдавна вече е време някой да Ви постави на мястото Ви и че той лично ще се заеме с тази работа.

Инглиш подаде коктейла на Бомон и си поръча джин.

— И как смята да ме постави на място? — усмихна се той.

— Не ми каза, но знам, че е разговарял с окръжния прокурор. Осведомен е във връзка с Рой.

Лицето на Инглиш помръкна:

— Откъде?

Притеснен, Бомон се размърда на стола.

— Чул е да се говори за шантаж. Исква окръжният прокурор да започне следствие.

Инглиш повдигна рамене.

— Няма основание за следствие. Оставете го да прави каквото иска, но ако не може да докаже това, което разпространява, ще го съдя за клевета.

— И аз това му казах. Побесня. Но все пак, Ник, ако има нещо вярно в това, което се говори, трябва да бъдеш предпазлив.

— Я не говорете глупости — пресече го Инглиш с надменен тон. — Няма защо да вземам предпазни мерки. Негова работа е да докаже, че Рой е бил шантажист, а това той не може да направи.

Бомон изглеждаше облекчен:

— Радвам се да го чуя. Нали не ме баламосвате, Ник?

— Разбира се, че не. Той нищо не може да докаже, както й окръжният прокурор.

— А момичето? Секретарката на Рой?

— И това сме оправили. Нито вестниците, нито окръжният прокурор направиха връзка между нея и Рой. Морили оправя работата. Съвестно си заработи онези пет хиляди долара. Моля Ви, не се притеснявайте толкова.

— Лесно е да се каже — отговори Бомон кисело, — но аз все пак трябва да мисля за положението си. Я виж ти, говорим за вълка... Ето го и самият Рийз.

Инглиш повдигна очи.

На прага стоеше набит около шестдесетгодишен мъж, който разговаряше с красиво момиче, наметнало пелерина от визон върху черна вечерна рокля.

— Питам се дали той ѝ е купил тази пелерина или тя я е взела под наем? — процеди през зъби Инглиш. — Това е Лола Вегас. Танцуваше в „Златната ябълка“ преди да я изхвърля. Не можеше да види мъж, включително и от персонала, и да не му се хвърли на врата.

— За Бога, не говорете толкова високо — прошепна Бомон.

Рийз се приближи до бара, намери си място, максимално отдалечено от Инглиш, и едва забележимо им кимна.

Инглиш му отговори и помахна на Лола, която, преди да му обърне гръб му хвърли яростен поглед.

— Когато се хвърли да преследва богатите клиенти, реших, че ѝ е време да се изявява другаде. Изглежда още не ми го е простила.

Бомон побърза да смени темата. Беше изминал почти половин час откакто говореха за изборите, когато Инглиш забеляза Корин Инглиш на входа. Носеше бяла вечерна рокля, която вероятно ѝ беше останала от предишни по-добри времена. Косата ѝ не беше съвсем чиста, а лицето ѝ беше зачервено. Хората вече започваха да я оглеждат.

— Ето и жената на Рой — каза Инглиш. — За последен път идвам в този ресторант. Тук започна да се събира цялата измет на града.

Бомон се обърна към входа и се вцепени:

— Но, за Бога, тя е мъртвопияна.

— Наистина е пияна и идва към нас.

Инглиш избута стола си назад и стана, за да посрещне Корин, която приближаваше с несигурна походка.

— Добър вечер, Корин — поздрави той с усмивка. — Ако сте сама, защо не се присъедините към нас?

— Добър вечер, боклук такъв — отговори тя с пронизителен глас. — По-добре да седна в клетката с тигрите, отколкото на една маса с Вас.

Разговорите в бара затихнаха и всички очи се впериха в Инглиш, който продължаваше да се усмихва.

— Щом така го възприемате, Корин, аз оттеглям предложението си — каза той и се върна на масата си.

— Не си отивайте — продължи Корин с пискливия си глас. — Имам да Ви казвам много неща.

Зад бара се появи мъж в смокинг. Той погледна Инглиш и прошепна нещо на бармана.

Инглиш не се и опита да ѝ отговори. Изглеждаше невъзмутим като епископ, който пие чая си в дома на някоя вдовица.

— Не се нервирайте, Корин — каза любезно той. — Не мислите ли, че ще е по-добре да се приберете вкъщи?

— Твоята курва е в леглото с Хари Винс — повиши глас тя. — Вече два месеца спят заедно, нещастен глупако! Всеки път, когато си зает, тя търчи при него. И в момента тя е с него в леглото.

Посетителите в бара следяха сцената с широко отворени очи и не пропусаха нито дума. Човекът в смокинга се доближи тихо до Инглиш.

— Да я изхвърля ли, господин Инглиш? — запита той, без да движи устните си.

— Не се безпокойте — отговори невъзмутимо Инглиш. — Аз ще се оправя с нея. Хайде, Корин. Ще Ви изпратя до Вас. По пътя ще ми разкажете всичко това.

Корин пребледня и отстъпи крачка назад. Беше очаквала бурна реакция от страна на Инглиш, но невъзмутимото му спокойствие я обезоръжаваше.

— Не вярвате ли? — изкрещя тя. — Казах ви, че Жюли Клер спи с Вашия най-доверен служител!

— И какво лошо има в това? — запита с усмивка Инглиш. — Това не засяга нито мен, нито Вас, Корин.

Рийз се надигна от стола, но после отново седна.

— Господи! — възмути се Лола с висок и ясен глас. — Това е направо отвратително.

— Елате, Корин. Да си тръгваме — хвана я под ръка Инглиш.

— И на Вас Ви е все едно? — изстена тя и се опита да се освободи.

— Но разбира се — продължи Инглиш с тон, с който се успокоява дете. — И Вие, както и аз, много добре знаете, че това е измишльотина. Хайде. Хората ни гледат.

Той я повлече към вратата.

— Нечувано! — извика един от клиентите. — Кой ги пуска тези пияни жени да влизат тук?

Корин се разплака. Отмъщението, което си беше представляла толкова атрактивно, ѝ се изплъзваше между пръстите като пясък. Със своето спокойствие и добронамерено отношение Инглиш спечели

хората на своя страна. Всички си мислеха, че тя прави сцена, без да си дава сметка какво точно казва.

Направи последен опит да обърне нещата в своя полза:

— Но това е вярно! — изкрещя тя и се опита да се освободи. — И освен това Вие убихте брат си. От мен пък откраднахте двадесет хиляди долара. Пуснете ме!

Някакъв човек започна да се смее и Корин си даде сметка, че се е провалила.

Инглиш я водеше към салона. Тя го следваше с треперещи колене. Като стигнаха в салона човекът със смокинга, който се движеше зад тях, запита:

— Да ѝ дам ли нещо да пийне, господин Инглиш?

— В никакъв случай, Луис, но бих желал да я придружите до дома ѝ. Бихте ли извикали едно такси?

— Разбира се, господин Инглиш.

Облегната на Инглиш, Корин продължаваше да плаче. Той я хвана за раменете.

— Успокойте се. Сега ще се приберете вкъщи и ще поспите. Знам какво изпитвате.

— Не знаете — изстена Корин. — Искях да Ви причиня болка. Искях да Ви накарам да страдате, както Вие ме накарахте да страдам.

— И защо мислите, че не сте успяла? — запита Инглиш и повдигна брадичката ѝ. — Истина ли е това, което ми казахте?

Корин извърна очи.

— Истина ли е? — настоя той.

Тя потвърди.

— Добре, сега вече сме квит. Не трябваше да Ви заплашвам, че ще предам на пресата писмата на Рой. Разбира се, че нямаше да го направя, но трябваше да си послужи с тази заплаха.

Луис се върна.

— Таксито, господин Инглиш.

— Бихте ли я придружили? — помоли Инглиш. — Бъдете мил с нея.

— Разбира се, господин Инглиш.

Луис хвана Корин за ръката.

— Да тръгваме, скъпа госпожо.

Корин гледаше Инглиш с широко отворени очи.

— Но Вие даже не ми се сърдите! — започна тя с несигурен глас.
— Какъв сте всъщност Вие... светец?

— О, не. Все пак Вие, Корин, сте част от семейството.

Той проследи с поглед как Луис ѝ помогна да се качи в таксито. Лицето му беше леко пребледняло, но все така спокойно.

Отиде на гардероба, взе си шапката и пардесюто, и излезе на улицата.

Мъж с лице, прорязано от тънък бял белег, чакаше в една от телефонните кабинки в салона. Той проследи Инглиш, който спря едно такси. Вдигна слушалката и набра номер.

IV

В осем часа без десет минути Роджър Шерман загаси осветлението в спалнята си и се насочи към прозореца, гледащ към улицата.

Беше нахлупил шапката над очите си и вдигнал яката на шлифера.

Отмести леко едната щора и погледна към улицата. Дъждът, стичащ се по стъклото, го затрудняваше да вижда добре. От седмия етаж улицата изглеждаше тясна, а паркиралите автомобили имаха вид на играчки.

Шерман погледна към входната врата на отсрещната сграда. Забеляза силуета на някакъв човек под свода, чието полускрито под шапката лице можеше да се открие само по огънчето на цигарата.

Шерман поклати глава, притвори щората, върна се в дневната и запали всички лампи. Прекоси стаята, като се насочи към кухнята и отново застана до прозореца, без да пали осветлението. Отново отмести едната щора, за да огледа малката уличка, минаваща зад неговия блок. Забеляза друг човек, изправен под едно дърво и отново поклати глава.

Очевидно беше, че Инглиш иска да е в течение на всички негови действия. От обяд Шерман беше усетил, че го следят, и при това майсторски. Напразно беше опитвал да им се изплъзне. Двамината си разбираха от занаята и даже не си даваха труда да се крият. Единствената им цел беше да не го изпускат от поглед.

И в момента те следяха двата входа на сградата, а за да успее планът му тази вечер, трябваше да се отърве от тях.

Върна се в дневната и пушна радиото. Извади от джоба си чифт изключително фини копринени ръкавици, които прилепнаха към китката му като втора кожа.

Отвори едно чекмедже на бюрото си и извади оттам автоматичен „Колт“, калибър номер 38. Увери се, че е зареден, спушна предпазителя и мушна оръжието в джоба си.

Знаейки, че онзи долу наблюдава прозорците на салона, той остави осветлението запалено, доближи се до входната врата и лекичко я отвори, за да огледа площадката.

Входната врата на Инглиш отдясно беше затворена. Срещу него беше вратата на асансьора. Нямаше никой. Чуваше се само музиката от някакво радио.

Шерман излезе в коридора, затвори вратата, отправи се към стълбите и се качи на горния етаж. Там спря за миг и се надвеси през перилата, като дебнеше и най-малкия звук. Беше тихо.

Тогава той се насочи към един прозорец, отвори го и погледна навън.

Прозорецът се намираше на около петдесет метра над улицата и гледаше към покривите на други жилищни сгради или търговски къщи, които изглеждаха миниатюрни в сравнение с огромния блок, в който той се намираше. Погледна коридора зад себе си, стъпи на перилото на прозореца и се повдигна, при което половината му тяло увисна над бездната.

Вдигна ръка и пръстите му се затвориха около тънка, хоризонтално тръба, която обикаляше фасадата. Докато се държеше с едната ръка за тръбата, с другата затвори прозореца.

Дъждовните капки се пръскаха по шлифера му. Вдигна лявата си ръка и хвана мократа и хлъзгава тръба. Тази подробност не беше предвидена и той изруга дъжда. От друга страна, това беше единственият начин да напусне сградата, без да бъде забелязан от онези двамата и той не се поколеба.

Плъзна ръцете си по дължината на тръбата и се наклони до ъгъл от 45°. Тогава краката му се отлепиха от перваза на прозореца и тялото му увисна над бездната.

С ловкостта на гимнастик той започна да се придвижва по тръбата, докато стигна до водосточната тръба. Шест метра по-ниско тя стигаше до един корниз, широк тридесет сантиметра.

Прехвърлянето от едната на другата тръба се оказа по-трудно. Не успя да се хване с дясната ръка и остана да виси само на лявата.

Погледна черната пропаст под себе си, като продължаваше да дъвче спокойно дъвката си и владеейки се изцяло. Дясната му ръка се протегна към водосточната тръба и я хвана здраво. Притисна тръбата между краката си и тогава пусна другата, която все още държеше с

лявата. Бавно започна да се спуска към корниза, където спря, за да си поеме дъх. Девет метра под него се намираше равният покрив на кухнята на един ресторант. След минута или две той продължи надолу и скоро стъпи на покрива. Превит на две, за да не се открои силуетът му на небето, той стигна края на покрива и слезе по евакуационната стълба.

Спусна се на малка уличка, отрупана с боклукчийски кофи, която извеждаше на главната улица. Той се насочи безшумно натам. На ъгъла се спря и огледа улицата. На тридесетина метра вляво се намираше входът на неговия блок, а отсреща часовият не изпускаше от очи вратата.

Шерман прехвърли дъвката си от другата страна на устата. Нахлупи още по-ниско шапката си, внимавайки да е винаги в сянка и да не изпуска следящия го мъж от поглед, той започна да се отдалечава със страничен ход. Човекът под свода не гледаше в неговата посока и след като свърна зад ъгъла на улицата Шерман доволно поклати глава.

Сега вече беше свободен и можеше да пристъпи към изпълнение на плана си.

Отдалечи се достатъчно от блока си и спря едно такси:

— Седма улица, номер 5, моля — каза той.

V

Жюли вдигна глава от възглавницата и погледна будилника до леглото. Беше девет часа и три минути.

— Да не би вече да е време? — запита Хари Винс и я притисна към себе си.

— Не. Има още половин час. Ох, моя любов — въздъхна Жюли и погали голите му гърди. — Как не ми се иска да те напускам. А времето минава толкова бързо.

— Инглиш скоро няма да свърши. Не може ли да не отидеш тази вечер в клуба, Жюли? Не може ли вече никога да не ходиш?

— Ник няма да е доволен — отговори Жюли, давайки си сметка, че всъщност не ѝ се искаше да се откаже. — Ако не работя в клуба, Ник ще иска да прекарва повече време с мен, Хари.

— Да, вероятно — отговори Хари вяло. — Явно трябва да се задоволя с малкото, което имам.

— Нима е толкова малко, скъпи?

— Знаеш добре какво искам да кажа. Искам те само за себе си. Искам да си непрекъснато с мен.

— Аз също — отговори Жюли, не съвсем искрено.

Тя вдигна лицето си към неговото. Целуна го и те отново се притиснаха един към друг. Изведнъж Жюли извика:

— По-добре недей, скъпи! Не, Хари, моля те! Трябва да тръгвам след пет минути.

— О, Жюли — изстена Хари, като дишаше учестено. — Забрави за този проклет клуб поне една вечер. Остани с мен. Не си отивай.

— Трябва да тръгвам, Хари. Ще се чудят къде съм. И ако вземат да се обадят на Ник...

— Добре де — отчая се Хари. — Не трябваше да искам това.

— Не се ядосвай, скъпи.

Тя нежно се отскубна от прегръдките му и седна.

— Трябва да сме разумни.

— Писна ми! Да сме били разумни! — възкликна с огорчение Хари.

Тя се обърна към него и се усмихна:

— Обожавам тази стая. Обичам огъня в камината и, разбира се, теб, скъпи мой.

Хари се помъчи да надвие унинието си:

— Имахме късмет, че можахме да бъдем заедно. Ти беше толкова пленителна тази вечер. Ти си най-красивото момиче, съществувало някога.

Очарована от комплиментата, тя се засмя:

— Знаеш добре, че това, което казваш, е абсурдно, но ми е много приятно, че го мислиш.

Хари я сграбчи:

— Луд съм по теб, Жюли! Обожавам те!

— Аз също те обожавам.

— Ще закъснееш, Жюли. На мен не ми пука, а надявам се вече и на теб.

— Не, не мога — запротестира Жюли колебливо.

— И все пак ще закъснееш.

— Тогава, хайде бързо, моя любов.

Тя го целуна с такава сила, че той усети в устата си вкуса на кръв.

— О, моя любов — повтаряше задъхано тя. — О, моя любов, моя любов, моя любов...

За тях времето вече не съществуваше. В стаята се чуваше само тежкото им дишане и стенещата от удоволствие Жюли.

Изведнъж пръстите ѝ сграбчиха раменете му и се впиха като нокти на хищник. Тялото ѝ се вкамени.

— Какво става? — попита тихо той с уста на ухото ѝ.

Тя го отблъсна, стана и започна да оглежда тъмната стая, в която танцуваха само отблясъците от огъня.

— Какво ти става? — сбърчи вежди той.

— Чух нещо.

Той забеляза, че лицето ѝ е бледно.

Ледена тръпка мина през гърба му и той стана на свой ред.

— В другата стая има някой — прошепна Жюли.

— Това е невъзможно. Вратата е заключена. Имаш халюцинации.

— Не, там има някой — настоя тя и го хвана за ръката. — Сигурна съм, че има някой.

Хари напрегна слух, но чу само ударите на сърцето ѝ.

— Не е възможно — повтори той. — Само ме плашиш, Жюли.

— Иди да видиш — каза тя. — Сигурна съм, че чух нещо.

Той се поколеба, защото не ѝ вярваше, но се питаше все пак дали Инглиш не е успял да влезе. А и дали беше той? Ако отвореше вратата, нямаше ли да се намери лице в лице с Инглиш?

— Хари! Иди виж!

Той отхвърли чаршафа, спусна крака на пода и протегна ръка към халата си.

— Въобразяваш си. Няма кой да влезе.

Изведнъж той се вкамени от ужас и усети, че косите му настръхват.

От другата страна на вратата се чу слаб шум и тя бавно започна да се отваря.

Хари усети, че го обзема вледеняващ ужас. Пръстите му замръзнаха върху халата, а дробовете му свиреха.

— О, Хари! — прошепна Жюли и впи пръсти в ръката му.

Хари не отговори. Нямаше сили да произнесе и звук. Седеше на ръба на леглото и следеше движението на вратата върху пантите.

Роджър Шерман застана на прага. Движенията му бяха като на призрак. В дясната си ръка държеше пистолет. Шлиферът му беше подгизнал от дъжда и от периферията на шапката му се стичаше вода. Мокротото му лице лъщеше. Влезе в стаята, като продължаваше да дъвче равномерно дъвката си и пламъците от камината се отразяваха в кехлибарените му очи.

Пистолетът беше насочен към Хари.

— Не мърдайте и двамата — като той спокойно.

Пристъпи още крачка напред и затвори вратата.

Огромно облекчение обхвана Хари, когато видя, че това не е Инглиш.

— Я да изчезвате от тук — извика той с все още треперещ глас, без да изпуска Колта от поглед.

Шерман отиде до един фотьойл близо до камината и седна. Спокойните му и отмерени жестове ужасяваха Жюли.

— Останете по местата си — каза Шерман, като кръстоса крака. Оръжието му беше насочено към Хари и Жюли. — Не правете глупости, защото ще ви застрелям.

— Но... кой сте Вие? — запита Хари, като си даде изведнъж сметка, че този елегантен господин не може да бъде крадец.

— Името ми е Роджър Шерман, но това нищо не ви говори.

Очите му се насочиха към Жюли, която се мъчеше да прикрие гърдите си с чаршафа. Тя го наблюдаваше с ужас.

— Добър вечер, Жюли. Вие не ме познавате, но аз Ви познавам. Много отдавна Ви следя. Поели сте голям риск, като сте дошли тук. В крайна сметка нали затова плащате на Рой Инглиш, за да си мълчи.

— Откъде знаете това? — позеленя Хари.

— Скъпи господине, нали именно аз бях дал тази информация на Инглиш. Аз бях неговият шеф.

— Значи това е шантаж. Добре! Колко?

— Този път не съм дошъл за пари. Сега вие двамата ще ми служите за стръв.

Хари усети, че Жюли изтръпна. Той се полуобърна към нея и я хвана за ръката.

— Не разбирам.

— Ник Инглиш започва да става твърде неудобен — обясни Шерман. — Готвя се да го елиминирам.

— Но каква е връзката с нас? — запита Хари и придърпа халата си.

— Не мърдайте! — изкрещя Шерман. — Оставете това.

— Оставете ни да се облечем — каза Хари и замръзна под насоченото дуло. — Бъдете разумен.

— Глупак. Нали точно в това състояние искам да ви намери Инглиш.

Хари се опита да седне, но заплашващото го оръжие го накара да замръзне на място.

— Нима ще го доведете тук?

— Очаквам го — усмихна се Шерман. — Предполагам, че вече са го осведомили за вашата авантюра. Убеден съм, че ще се понесе насам с най-голямата възможна скорост.

— Слушайте — трескаво поде Хари. — Кажете колко искате. Сумата е без значение.

— Въпросът не е в парите — проговори Шерман, но телефонен звън го прекъсна. — Не мърдайте. За мен е.

Той се насочи към телефона до леглото от страната на Жюли, която се сви назад пред насочения срещу нея пистолет.

— Да? — отговори Шерман. — Отлично! Ще имам грижа за останалото.

Той затвори и се върна на фотьойла.

— Инглиш пристига. Ще бъде тук след десет минути.

— По този начин няма да се отървете от Инглиш — проговори Хари с жар. — Това само ще го озлоби още повече срещу Вас. Признавам, че това ще бъде тежък удар за него, но Вие не го познавате така добре, както го познавам аз. Той ще Ви отмъсти и с това няма да бъде елиминиран.

— Напротив — отговори Шерман и вдигна пистолета. — Това е негово оръжие. Днес следобед го откраднах от апартамента му. Той ще бъде арестуван за убийство. При това двойно убийство.

Хари се вкамени:

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че е пределно ясно. Когато чуя, че колата му пристига, ще ви убия и двамата. Кой ще може да докаже, че убиецът не е той?

Жюли извика приглушено.

— Той блъфира, скъпа — каза Хари. — Няма да се осмели да направи такова нещо.

Тя гледаше към Шерман. Жълтите му безизразни очи я смазваха.

— Той ще го направи — отрони се от пресъхналите й устни.

— Но разбира се — любезно потвърди Шерман. — Вие двамата добре се позабавлявахте и сега ще трябва да си платите.

— Няма да се измъкнете така — извика Хари. — Ще Ви заловят.

Шерман се разсмя:

— Прозорецът гледа към реката. Аз ще изляза през него. Отличен плувец съм и в такава тъмна нощ никой няма да ме забележи.

— Не можете да постъпите така — изкрещя Хари, разбрал накрая, че Шерман не блъфира.

— Времето ще покаже дали мога — отговори Шерман с такъв глас, че кръвта замръзна във вените на Хари.

— Пуснете я — промълви той. — Не я убивайте. Нима едно убийство не стига?

— Много съжалявам, че не мога да Ви услужа. Много добре разбирате, че не мога да я пусна, след като Ви ликвидирам пред очите

й. Тя ще ме издаде.

— Не. Тя ще обещае, че нищо няма да каже.

— Съжалявам — повтори Шерман. — Освен това, едно двойно убийство е много по-атрактивно. Инглиш би могъл да се измъкне, ако е убил само Вас, но съдебните заседатели никога няма да му простят убийството и на Жюли. Така че не Ви остава още много време на този свят. Ако искате да си прочетете молитвата, не се притеснявайте от мен. Няма да слушам.

Хари си даде сметка, че има работа с луд и няма никакъв смисъл да го моли за пощада. Трябваше по някакъв начин да отклони вниманието му и да се хвърли отгоре му. Ако успееше да избие оръжието от ръката му, имаше шансове да спаси своя живот и този на Жюли.

Прецени разстоянието между двамата. Позицията му не беше добра, тъй като Шерман беше от другата страна на леглото. Имаше поне три метра разстояние.

Жюли проговори:

— Ще Ви дам всичките си пари. Двадесет хиляди долара веднага и още толкова по-късно.

Шерман поклати глава:

— Не се зальгвайте. Парите не ме интересуват.

Той погледна часовника си и в този миг Хари протегна ръка и сграбчи възглавницата.

Жюли забеляза това движение. С бледо и напрегнато лице тя дишаше учестено. Чувствуваше, че Хари ще предприеме нещо.

— Аз... аз чувствавам, че ще припадна — притвори очи тя.

Протегна се, като че да се задържи за нощното шкафче, което се сгромоляса на пода.

За миг Шерман отклони поглед от Хари и погледна шкафчето. Хари хвърли възглавницата и в момента, когато тя стигна до гърдите на Шерман, се хвърли през леглото.

Блед, но с решителност в очите Хари направи втори скок към Шерман.

Шерман се надигна от мястото си и отхвърли възглавницата на страна. Хари си даде сметка, че изстрелът ще го изпревари, но продължи атаката с пресъхнала уста и силно биещо сърце.

Прозорците издрънчаха от детонацията.

Куршумът засегна Хари под коляното и той изгуби равновесие. Ръцете му се впиха в колана на шлифера на стрелящия по него Шерман.

Шерман го удари с всички сила по черепа с дръжката на пистолета и го отхвърли с ритник. Погледна Жюли, като се владееше напълно и продължаваше да дъвче дъвката си. Сгърчена на леглото с ръце на гърдите, тя изглеждаше като мраморна статуя.

С гримаса на лицето и обляно в кръв коляно Хари запълзя към Шерман.

Последният отстъпи крачка назад и се засмя:

— Бедният безумец! Нещастен герой!

Хари напредваше. Разкъсващата го болка в коляното го изпълваше с бясно желание да убива. Даже не го беше страх. Единственото, което желаше, беше да се докопа до Шерман.

Шерман вдигна Колта и внимателно се прицели. Хари почти го докосваше. Гледаше черната цев на оръжието и студените присвити, жълти очи зад нея.

Жюли изпищя ужасено:

— Не! Не!

Изстрелът отново разтърси прозорците. Куршумът прониза Хари между очите. От удара тялото отлетя назад и падна на една страна с облято в кръв лице и конвулсивно отварящи се и затварящи се пръсти.

— Малко преждевременно, за съжаление — сбърчи вежди Шерман. — Но нямах избор.

Коленичила на кревата, Жюли гледаше тялото на любовника си. От време на време по тялото ѝ пробягваше тръпка. Мускулите ѝ потръпваха под кожата. Приличаше на водна повърхност, погалена от лек вятър.

Шерман чу да изщраква вратата на кола и се усмихна:

— Ето го! — насочи се бързо към прозореца той.

Дръпна пердетата, отвори го и погледна навън. Реката минаваше точно под къщата. Забеляза в далечината светлината на един влекач и чу рева на сирената му.

— Хайде, посрещнете го, Жюли — каза тихо той и ѝ посочи вратата. — Пуснете го да влезе.

Жюли не помръдна. Отлепи поглед от Хари и погледна Шерман. Дишаше с мъка.

— Посрещнете го, Жюли — повтори Шерман.

На входната врата се почука.

Коленичила на кревата, тя беше неподвижна като каменна статуя и в погледа ѝ се четеше безкраен ужас.

— Жюли! — извика Инглиш през вратата. — Там ли си, Жюли?

Тя обърна глава към вратата. Шерман я наблюдаваше неподвижно с насочен пистолет и пръст на спусъка.

— Там ли си, Жюли?

— Да! — изпищя тя изведнъж. — О, Ник! Помощ! Спаси ме!

Тя скочи от кревата, спусна се към вратата на спалнята и я отвори рязко.

Шерман не мръдна. Дъвчеше съсредоточено. Залитайки из тъмния салон, Жюли се спъна в един фотьойл и се просна в цял ръст на земята.

— Какво става там вътре? — разтърси вратата Инглиш. — Отваряй!

С движения на призрак Шерман се приближи до вратата на спалнята и завъртя електрическия ключ в момента, в който Жюли ставаше. Тя се затича към входната врата.

— Ник! — изкрещя тя. — Той ще ме убие! Спаси ме, Ник!

Входната врата пращеше под тежестта на Ник.

Когато ръката на Жюли хвана ключа, Шерман насочи пистолета си. Целеше се точно между плешките.

Като че ли нещо ѝ подсказва, че той ще стреля и тя погледна през рамо.

Писькът ѝ на ужас се примеси с шума от детонацията. Между плешките ѝ се появи малка дупка. Ударът я хвърли към вратата и коленете ѝ се подкосиха.

Шерман стреля отново. Куршумът я прониза над ханша. Тялото на Жюли се сгърчи от конвулсия, ръцете ѝ се опитаха да се задържат за вратата, коленете ѝ поддадоха и тя се просна по корем с разперени крака и ръце.

Невъзмутим, Шерман хвърли Колта до нея, обърна се и бързо се насочи към прозореца на спалнята.

Беше вече прав на перваза, когато чу, че вратата поддаде. Той спокойно затвори пердето, а после и прозореца. Изправи се и без колебание се хвърли в реката, течаща под него.

ГЛАВА ШЕСТА

I

Лоиз Маршъл се наведе напред и с нервен жест загаси телевизора. Съзнанието ѝ все не успяваше да се съсредоточи върху пиесата на Т. С. Елиот, излъчвана тази вечер.

Тя запали лампиона и разбута огъня. Дъждът продължаваше да ромоли по стъклата. Лоиз погледна нервно часовника върху камината. Беше девет часа и десет минути.

Беше облечена в елегантна домашна рокля, която подчертаваше достойнствата на фигурата ѝ. Дългите ѝ стройни крака бяха обути в пантофи без ток. Преди да започне пиесата, тя беше измила косата си, която сега се разстиляше върху раменете ѝ и обгръщаше лицето ѝ като блестящ ореол.

С огорчение мислеше за поканата на Инглиш за вечеря в събота. За първи път той ѝ предлагаше да излязат заедно и това я беше заварило неподготвена. Първата ѝ реакция беше да приеме, но веднага след това си каза, че вероятно Жюли ще бъде в течение, ще го каже на Хари Винс, той ще го повтори пред някой друг и така скоро всички щяха да знаят, че шефът най-сетне се е решил да покани бедната Лоиз.

Убедена беше, че всички служители начело с Хари Винс знаеха, че е влюбена в Инглиш. При мисълта на какви клюки ще бъде подложена заради това свят ѝ се завиваше. В крайна сметка тя наистина обичаше Инглиш. Дори и да искаше, не бе в състояние да направи нищо и да промени нещата.

Припомняйки си ежедневните отношения между нея и Инглиш, тя реши, че той е единственият, който не знае, че тя е влюбена в него и му беше признателна за това.

Стана, взе кутията с ръкоделието си и отново седна до огъня. Тя беше превъзходна домакиня и предпочиташе да се грижи за дома си, отколкото да работи по канцелариите. Оставените за подобни дъждовни вечери дрехи за закърпване успяха да я поуспокоят.

Вдигна очи от ръкоделието, за да се полюбува на салона си, който толкова харесваше. А щеше да ѝ харесва още повече, ако не

живееше тук сама. Насили се да пропъди черните мисли и се пресегна да включи радиото, за да се поразсее. В този миг проехтя звънецът.

Тя погледна часовника и сбърчи вежди. Беше десет без двадесет. Поколеба се дали да отвори. Звънецът проехтя отново: два кратки и нетърпящи колебание сигнала.

Лоиз остави грижливо ръкоделието си, прекоси хола, откачи веригата и откряна вратата.

— Кой е?

— Мога ли да вляза, Лоиз? — чу се гласа на Инглиш.

Обляха я горещи и студени вълни, и нещо я сграбчи за сърцето. Бързо успя да се съвземе и отвори широко вратата.

Инглиш беше сам и палтото му беше подгизнало от дъжда.

— Съжалявам, че идвам толкова късно. Надявам се, че не Ви притеснявам.

— Не, разбира се. Заповядайте.

Сърцето ѝ се сви при вида на бледото му и напрегнато лице. Той влезе в салона и от пръв поглед го оцени:

— Каква красива стая! Личи си, че сама сте я подреждали.

— Аз... радвам се, че Ви харесва — отговори Лоиз като внимателно го наблюдаваше.

Никога в живота си не беше се чувствувала така ужасена. По израза на лицето му беше разбрала, че нещо му се е случило и че е дошъл при нея просто защото вече не е имало къде другаде да отиде.

— Подайте ми палтото си, господин Инглиш.

Той се усмихна:

— Нека да не сме толкова официални тази вечер, Лоиз. Наричайте ме просто Ник.

Той свали палтото си.

— Ще го сложа в банята. Доближете се до огъня, Ник.

Когато се върна, той вече седеше пред камината и си грееше ръцете, като бърчеше вежди.

Тя се насочи към шкафа, приготви му едно добро уиски и му го подаде.

Той пое чашата в ръка и отбеляза:

— Вие винаги знаете от какво точно имам нужда.

Погледът му беше тежък и вледеняващ.

— Какво се е случило? — рязко попита тя. — Моля Ви, кажете ми! Не ме измъчвайте така!

Той я изгледа изпитателно, протегна ръка и я погали по вледенената китка.

— Много съжалявам, Лоиз, че трябва да Ви го съобщя. Тази вечер е била убита Жюли. Заедно с Хари. Всички улики са срещу мен.

Тя изстена. Лицето ѝ пребледня и се отпусна на един стол.

— Какво се е случило, Ник?

— Тъкмо пиехме по едно питие с Бомон — продължи Инглиш — и пристигна Корин. Беше пияна. Направи ми сцена. Барът беше претърпан. Всички чуха, включително Рийз и Лола Вегас, какво каза тя. Съобщи ми, че от месеци между Жюли и Хари има връзка и че в момента също са заедно. Освободих се от Корин и взех такси, за да отида у Хари. Вратата беше заключена. Звънях и виках. Отговори ми Жюли. Беше обхваната от ужас. Крещеше, че ще я убият. Умоляваше ме да я спася. Не успях да отворя вратата. Чух изстрел, след това още един. Успях да разбия бравата. Жюли беше просната на земята и умираше.

Инглиш прекъсна за миг разказа си, отпи една голяма глътка, остави чашата и разтърка очи.

— Тя много страда, преди да умре, Лоиз. Не заслужаваше подобна смърт. Каза ми, че я е убил Шерман, след което се е измъкнал през прозореца на спалнята. Държах я в ръцете си до последния ѝ дъх.

Той започна подсъзнателно да рови в единия си джоб, след това в другия. Лоиз извади цигара от една табакера, запали я и му я подаде.

— Благодаря — отговори той, без да я погледне. — Надявам се, че малко съм облекчил края ѝ. Страхуваше се, че може да ѝ се сърдя. Изглежда не си даваше сметка, че умира. Умоляваше ме да ѝ простя.

Лоиз потръпна:

— И какво стана после?

Инглиш вдигна очи и сбърчи вежди:

— Влязох в спалнята. На земята лежеше трупът на Хари. Погледнах през прозореца, но не видях никого в реката. Беше тъмно и се лееше като из ведро. Отправих се към телефона, за да се обадя на полицията, когато забелязах пистолета на земята. Нещо ми се стори познато и го взех. Знам, че беше идиотско от моя страна, но не помислих. Беше моят пистолет. От години стои в едно от чекмеджетата

на бюрото ми. Шерман е успял да го открадне. Чак тогава разбрах какво ми беше скроил. Поне дузина свидетели ще потвърдят, че Корин ми е разкрила връзката между Жюли и Хари. Шофьорът на таксито ще свидетелствува, че ме е закарал до жилището на Хари. Оръжието, с което са убити, ми принадлежи. Били са убити минута или две преди пристигането ми. Мотивът, времето, оръжието: какво повече ще му трябва на окръжния прокурор?

— Ако ги е убил Шерман — отговори спокойно Лоиз, — Леон трябва да е в течение. Нали той го следеше?

Инглиш се вкамени:

— О, Господи! Бях забравил! Но разбира се, Ед не го е изпускар от погледа. Този път ми падна! Опитайте се да намерите Ед. Вероятно е в къщи и ме чака.

Избирайки номера, Лоиз запитва:

— Извикахте ли полицията?

— Не. Тръгнах си. Имах нужда да помисля.

— Оставихте ли пистолета?

Леон се обади:

— Ало?

— Тук е Лоиз Маршъл. Следихте ли Шерман през цялата вечер?

— Не е напускар апартамента си цялата вечер — отговори Леон.

— Какво се е случило? Защо се обаждате?

— Казва, че Шерман не е напускар апартамента си.

След това се обърна отново към Леон:

— Сигурен ли сте, че не е излизал?

— Разбира се, че съм сигурен. Двата входа бяха охранявани. Освен това всеки половин час отивах до апартамента му. Радиото му непрекъснато свиреше и лампите светеха.

— Сигурен е, че Шерман не е напускар апартамента си — обяви Лоиз.

— Кажете му да дойде тук незабавно.

— Бихте ли дошли до нас? — каза тя в слушалката. — Франтстрийт, номер 24, последният етаж. Спешно е.

— Чакам Инглиш — нетърпеливо отговори Леон. — Какво се е случило?

— Не мога да Ви кажа повече по телефона. Елате незабавно.

— Добре, идвам — измърмори Леон и затвори.

— Да извикам ли господин Край? — запита Лоиз.

— Да. Макар че не виждам с какво би могъл да помогне.

Докато Лоиз набираше номера на Край, Инглиш се заразхожда напред-назад из стаята.

— Не е възможно Жюли да се е излъгала — възкликна с жар той.

— Описанието съвпада с това на Шерман. Този тъпак Леон обеща да не го изпуска от поглед.

Лоиз размени няколко думи по телефона и затвори.

— Пристига — оповести тя и се отпусна в един фотьойл. — Не е трябвало да оставяте това оръжие, Ник.

— Оръжието е без значение — отговори Инглиш, без да се спира. — Ако го бях скрил, нямаше да имам никакви шансове да се измъкна. Ако искам да отърва присъдата, трябва да се придържам стриктно към истината. Трябва да успея да докажа, че Шерман е откраднал пистолета ми.

— Откъде Корин е знаела за Жюли?

— Не знам, може би...

Той се замисли:

— Ами да, разбира се! Рой е шантажирал Жюли. Открил е по някакъв начин за отношенията ѝ с Хари. Възможно е да го е казал на Корин.

— Не мислите ли, че по-скоро Шерман ѝ го е казал? Не мислите ли, че действуват съвместно?

— Какво Ви кара да мислите така?

— Откъде Шерман е бил сигурен, че ще отидете у Хари? Ако всичко това не е било нагласено от него, откъде е знаел, че ще пристигнете точно в този момент? Очевидно и Корин е била замесена.

— Очевидно имате право — съгласи се Инглиш. — Само ако можехме да я накараме да проговори... Щом пристигне Леон, ще го пратя при нея. Ако успеем да изтръгнем истината от нея, почти сигурно ще докажем, че това е работа на Шерман.

— Ще отида аз! — скочи Лоиз. — Вие трябва да обсъдите нещата с Леон. Не е необходимо да си губи времето с Корин. Докато се обяснявате, аз ще отида при нея и ще я доведа.

— Може би няма да иска да дойде.

— О, ще дойде! Това Ви го обещавам!

Тя се отправи към банята, за да се преоблече и след малко се появи, като навличаше шлифера си.

— Ще се върна след половин час — обяви тя.

— Съжалявам, че Ви карам да излизате — извини се Инглиш. — Навън е същински потоп.

Лоиз се опита да се усмихне:

— Няма страшно, не съм от захар. Доскоро.

Той я хвана за ръката:

— Какво ли щях да правя без Вас?

Тя освободи ръката си и се втурна към вратата, за да скрие сълзите си.

— Веднага се връщам — повтори тя с пресипнал глас и излезе.

II

Роджър Шерман се хвана за металната стълба, надигна се внимателно, огледа пустия кей и се качи на вълнолома.

Чевръсто се отправи към една барака в другия му край, отвори вратата и влезе в помещението, затрупано с празни каси и бъчви.

От една от касите извади приготвения от по-рано голям куфар.

Съблече мокрите си дрехи и енергично се изтърка с една кърпа. Извади комплект дрехи за смяна, облече ги бързо и сложи дрехите, които беше съблякъл, в куфара.

Излезе от бараката, огледа се и хвърли куфара в реката. Той потъна почти мигновено. След като се увери отново, че кеят е пуст, той напусна вълнолома и пое по една уличка, която извеждаше на Двадесет и седма улица.

Тъкмо стигна до входа на метрото, когато чу воя на полицейската сирена. Спря се и видя две патрулни коли, устремили се към Пета улица и поклати глава в знак на задоволство.

Качи се на метрото, водещо към центъра и слезе на Сто и десета улица. Там спря такси.

— Мейсън стрийт.

Разположил се на задната седалка, той се обръщаше от време на време с напрегнат поглед, за да се увери, че не го следят.

Спря таксито на ъгъла на Мейсън стрийт, пое пеша по булевард „Лоурънс“ и се насочи към вилата на Корин Инглиш.

Улицата беше пуста. Проливният дъжд мокреше шлифера му и се стичаше по шапката му.

Във вилата на Корин светеше един от прозорците. Той прекоси градината и спря пред вратата като се заслушваше. След около пет минути натисна бутона на звънеца, изчака, свъси вежди и звънна отново.

Отвътре светна лампа и вратата се отвори, Корин се наведе, без да се пуска от вратата. Алкохолният ѝ дъх облиза лицето на Шерман.

— Кой е? — запита тя, като се взираше в обгърнатия в сянка силует.

— Нима вече ме забравихте, Корин? — тихо запита той.

Забеляза, че тя изтръпна и посегна към дръжката. Сложи крак на прага, за да ѝ попречи да му затвори вратата под носа.

— Какво искате? — попита подозрително тя.

— Очаквах да ми телефонирате, но Вие не ми се обадохте. Пуснете ме да вляза.

— Не искам да влизате — отговори тя и се опита да затвори вратата. — Не желая повече да Ви виждам.

Той я изтласка в коридора.

— Не виждате ли, че се мокря? — забеляза той със заплашително спокойствие. — Видяхте ли се с Инглиш?

Тя му обърна гръб и с несигурна крачка се отправи към салона. На камината се мъдреха бутилка коняк и наполовина изпразнена чаша.

Шерман свали шапката и шлифера си, пусна ги на земята в хола и спокойно заключи входната врата.

След това с усмивка се насочи към салона.

— Не отговорихте на въпроса ми. Видяхте ли се с Инглиш?

— Да, видях го — отговори тя, като взе чашата си и се отпусна на дивана.

— Не изглеждате особено очарована. Идеята Ви изглежда не се е осъществила.

— Тази идея не беше моя, а Ваша и освен това страшно глупава. На него изобщо не му пука.

Шерман си намери чаша и се върна при камината. Наля я до половината, помириса съдържанието и наклони глава в страни.

— Никак не е лош. Рой ли го е избирал?

— Кой Ви е разрешил да се обслужвате? — изкрещя Корин. — За какъв се имате, че ще идвате да ми пиете от коняка?

Той се разсмя:

— Не се прави на глупачка. Нали съм твоят любовник, Корин?

Лицето ѝ помръкна:

— Никога! Това няма да се повтори. Не знам какво ме беше прихванало. Не искам повече да Ви виждам... Вас и Вашите загубени идеи.

— Идеята беше отлична — отпи от чашата си Шерман. — Разкажете ми какво се случи.

— В никакъв случай! Беше ужасно — отвърна Корин и се разплака. — Не трябваше да Ви слушам. Те... те се подиграха с мен.

— Кои те? — запита Шерман, като я следеше внимателно.

— Не знам. Всички. Не ми повярвах. А той постъпи толкова хитро. Всички разбраха, че съм пияна.

— Кои всички?

— Хората, които бяха в бара — отговори Корин пискливо. — Даже ме нарекоха „пияница“.

— Значи сте казали на Инглиш, че спят заедно?

— Разбира се! Нали това ми бяхте препоръчали да направя? Но той изобщо не се развълнува. Отговори ми, че това не засяга нито мен, нито него. След това помоли един от персонала на клуба да ме придружи до вкъщи. Ето Ви я блестящата идея!

Шерман поклати доволно глава. Беше разбрал каквото го интересуваше. Корин беше изиграла ролята си пред свидетели. Той изпразни чашата и избърса тънките си устни с кърпичката.

— Може би ще Ви се иска да узнаете, че след вашето заминаване Инглиш отиде у Хари Винс. Там намери Хари и Жюли в ситуация, която може да се нарече компрометираща. Той застреля Хари, а след това и Жюли. Полицията е вече там и предполагам, че вече са арестували Инглиш за убийство.

— Убил ги е? — повтори пресипнало Корин.

— Точно така — потвърди Шерман и извади дъвка от джоба си. — Продължавате ли да твърдите, че идеята ми е била глупава?

— Искате да кажете... че ги е убил?

— Да, уби ги.

— Не Ви вярвам.

— Няма значение. Утре ще го прочетете във вестниците.

— Вие откъде знаете? Като Ви слуша, човек би казал, че сте били там.

— Бях наблизко — усмихна се Шерман. — Бих казал, че малко или повече съм присъствувал на случилото се.

Корин стана:

— Не исках да ги убива! Исках само да му причиня болка.

— И Вие му причинихте болка. Даже постигнахте повече: Вие го унищожихте. Електрическият стол не му мърда.

— Но аз не искам да го унищожавам! — изстена Корин. — Беше толкова мил с мен. Той... каза ми, че съм част от семейството.

— Ах, колко трогателно — изсмя се Шерман. — И въпреки че Ви счита за част от семейството, това не му попречи да Ви задигне двадесет хиляди долара.

Корин го изгледа със свити юмруци:

— Сигурна съм, че Рой никога не е имал толкова пари. Как можах да Ви повярвам? Вие сте виновен. Идеята беше Ваша. Искали сте да му скроите гаден номер и си послужихте с мен.

— Много смела ставате изведнъж — каза Шерман с усмивка. — Даже и да е така, какво можете да направите?

— Ще отида в полицията! Това, което направих, е отвратително. Ако им разкажа какво се случи, може и да не го закачат.

— Бих се учудил! Ще успеете да станете само още повече за посмешище. Не бъдете глупава, Корин. Единственото, което можете да направите сега, е да си мълчите.

— Ще я видим тази работа! — отговори Корин яростно. — Ще отида при лейтенант Морили. Той ще ми каже как да постъпя.

Шерман повдигна рамене:

— Щом сте решили, аз, разбира се, не мога да ви попреча. Но ще направите най-добре да не се бъркате в тази работа.

— Длъжна съм да се забъркам. Ще бъда разпитвана като свидетел. Ще ми задават най-различни въпроси и не си мислете, че няма да разкажа и за Вас. Ще им разкажа, че идеята произтича от Вас.

Шерман поклати глава. Изглежда беше очаквал такава реакция. С ръце в джобовете и с безразличен поглед той се заразхожда из стаята, като неспирно дъвчеше дъвката си.

— Наистина се страхувам, че ще им го кажете — спря той пред прозореца.

Протегна ръка към един шнур от червена коприна, придържащ пердетата и машинално провери здравината му.

— Колко интересно. От седмици не успявам да си намеря точно такъв цвят.

Той откачи шнура от куката, която го придържаше към стената и се доближи до лампата, за да го разгледа.

— Тия номера не минават — каза кисело Корин. — Не се опитвайте да смените темата. Ето сега веднага ще се обадя на

лейтенант Морили.

— Не се опитвам да сменя темата.

Шнурът висеше между пръстите му като червена змия.

— Много бих желал да си спомните откъде сте го купили.

— Не си спомням — отговори Корин и вдигна слушалката — И освен това престанете да пипате. Не обичам да ми се пипат нещата.

— Е, щом не си спомняте, толкова по-зле. Жалко — каза Шерман, като я следеше с все по-вледеняващ поглед.

Корин се беше навела над телефонния указател на масичката. Шерман я доближи отзад. Шнурът между пръстите му беше приел формата на примка.

Изведнъж проехтя звънецът на входната врата и той замръзна на мястото си. Изненадана, Корин вдигна очи. В огледалото над камината забеляза отражението на Шерман. Той беше точно зад нея с ръце във въздуха, а шнурът се люлееше точно над главата ѝ.

В миг тя разбра какви са намеренията му. Без да се обръща, тя отстъпи встрани и успя да промълви:

— Ще отворя.

Преди да успее да я спре, тя се втурна с треперещи крака към вратата, отвори я и връхлетя в хола.

Опита се да отвори входната врата. Коленете вече не я държаха. Забеляза, че резето е пуснато и го дръпна яростно.

На прага стоеше високо младо момиче с кестеняви очи и подгизнал от дъжда шлифер.

— Госпожа Инглиш?

Корин кимна. Въздухът излизаше със свистене между устните ѝ. Трепереше силно и едвам се държеше на краката си.

— Казвам се Лоиз Маршъл и съм секретарката на господин Инглиш. Мога ли да вляза?

— О, да — изхриптя Корин — да, влезте!

Влизайки, Лоиз я изгледа изпитателно:

— Какво става тук? Изглеждате ужасена.

— Ужасена? — простена Корин. — Аз умирам от страх. Там има един човек...

В този миг се появи Шерман. В ръката си държеше пистолет калибър 38, полицейски образец. Насочи се към Лоиз и се усмихна.

— Заповядайте, госпожице Маршъл — любезно я покани той. —
Не Ви очаквах, но бъдете добре дошла.

Корин я докосна с треперещата си ръка:

— Аз... мисля, че той искаше да ме удуши.

След тези думи се свлече в безсъзнание на земята.

III

— Това е всичко — завърши Инглиш. — Какво ще кажеш?

Край извади кърпичката си и избърса обляното си в пот чело.

— Лошо, Ник — отговори той със сподавен глас.

— Няма що, добър евфемизъм! — провикна се Леон от фотьойла си. — Лошо, казвате. Много по-ужасно, драги мой. Това е катастрофа.

— Ти не се справи със задачата, Ед — каза сухо Инглиш. — Казах ти да следиш този подлец. Бях те предупредил, че ще се опита да ми изиграе някой номер.

— Не се нервирай — отговори Леон. — Следихме го. Наех двама при Блейк, а те си разбират от работата. На Краун Корт има само два изхода и двата са охранявани. Аз бях в твоя апартамент и всеки половин час подслушвах на вратата му. Той си беше вкъщи и радиото свиреше.

— Но той е убил Жюли и Хари!

— Сигурен ли си, че не се е излъгала?

— Абсолютно. Описанието, което ми даде, съвпада напълно с Шерман.

Край се намеси:

— Там ли е в момента?

— Там трябва да е. Когато госпожица Маршъл ми се обади, оставих Бърт и Харун на постовете им. Ако Шерман е излязъл, те ще го знаят.

Инглиш се отправи към телефона, набра номера на Шерман, изчака известно време и затвори.

— Не отговаря.

— Това не доказва, че го няма — каза Леон.

— Остава ни само едно — намеси се Край. — Идвате с мен в полицията и ще разкажем всичко на комисаря.

Инглиш се усмихна саркастично:

— Може да бъдеш сигурен, че ще е очарован. Също и Рийз! А кметът? Нима си въобразяваш, че ще ми повярват? По никой начин!

— Прав е — взе думата Леон. — Не трябва да се предава.

— Напротив, трябва да го направи на всяка цена! — изрева Край и се обърна към Инглиш. — Не разбираш ли? Това е единственият ти шанс да се отървеш!

Инглиш поклати глава:

— Ако ме спипат, нямам никакви шансове да се измъкна, Сам. Имам твърде много врагове.

— Но това е абсурдно! — избухна Край. — Ако избягаш, подписваш смъртната си присъда! Остави ме да те защитавам, Ник. Гарантирам ти, че това ще бъде епоха в историята на юриспруденцията.

— Като седне на електрическия стол — намеси се Леон — изобщо няма да се интересува от историята на юриспруденцията. Не се бъркайте в това, Край. Вие, адвокатите, все искате да се изправите пред някой съд. Борбата ще водим ние, но не в съдебната зала. Ако не постигнем нищо, тогава ще дойде и вашият ред.

— Отлично — потвърди Инглиш.

— Но не разбираш ли? — извика Край и удари с юмрук по масата. — Ако сега изчезнеш, ми връзваш ръцете и краката при евентуалната бъдеща защита.

— Чуй го — вметна Ед саркастично. — Затънал до шията, а още приказва.

— Затваряй си устата! — изрева Край яростно. — Знам какво говоря. Ник, изслушай ме. Идваш с мен в полицията и ме оставяш да говоря аз. Повтарям ти, това е единственият ти шанс.

— В никакъв случай — отговори Инглиш. — Ако успея да спипам Шерман, ще изтръгна от него признания, дори ако трябва да го кълцам на парченца!

— Това е вече приказка — зарадва се Леон. — Аз ще ти го намеря, а ти ще го кълцаш.

Край си скубеше косите от отчаяние.

— Не го слушай, Ник. Той е луд. За Бога, послушай мен. Аз съм най-добрият адвокат в областта и ти казвам да не се криеш. Мислиш ли, че щях да те посъветвам да се предадеш, ако не бях убеден, че това е най-добрият начин да се отървеш?

Инглиш се засмя:

— Успокой се, Сам. Съветът ти действително е резонен, но не забравяй в какво положение се намирам. Имам твърде много врагове.

Рийз само търси удобен случай, за да ме унищожи. Ако отида в затвора, с Бомон е свършено, а това е пределно ясно на окръжния прокурор. Невъзможно е, Сам. Даже и ти не би могъл да спечелиш това дело. Имам само една възможност: да намеря Шерман и да го принудя да си признае.

Сам се приготви да възрази, но успя да се овладее и започна да обикаля в кръг. Беше бледен, а погледът му гореше.

— Знам в какво положение си — каза накрая той, — но въпреки всичко те съветвам да се предадеш. Остави на мен грижата да те защитавам. В противен случай си загубен. Даже и да намериш Шерман, дори и да го признае, това с нищо няма да ти помогне. Пред съда ще отрече всичко и тогава какво ще правиш? Тезата е, че ти си невинна жертва на предварително нагласена измама. Като тръгнем от това, известно е, че невинният не бяга. Остави ме да убедя съдебните заседатели, че си невинен.

— Това няма да е достатъчно. Съжалявам, Сам, но съм принуден да се скрия. Заедно с Ед ще открием Шерман и ще се заемем с него.

Край дълго гледа Инглиш и накрая повдигна рамене:

— Добре, но не забравяй, че съм те предупредил. На процеса ще направя всичко, което е по силите ми, но ти отказваш да улесниш задачата ми.

— Бихте ли ми услужили с носната си кърпичка? — вметна Леон. — Чувствувам, че ще се разплача.

— Предупредил съм те — продължи Край, без да обръща внимание на заяждането. — След това взе пардесюто и шапката си: — Ако имаш нужда от мен, Ник, знаеш къде да ме намериш. Желая ти успех.

Инглиш се приближи и му стисна ръката:

— Не се нервирай, Сам. Досега винаги съм се справял и считам, че това е единствено правилният начин на действие.

— Ще видим. Къде смяташ да се скриеш? Не можеш да излезеш оттук, без да бъдеш разпознат. В този град всички те познават.

— Не се безпокой за мен, ще се оправя. Довиждане, Сам. Ще се видим на процеса.

След заминаването на Край Инглиш си наля чаша уиски и отпи. Лицето му беше бледо и напрегнато.

— Знаеш ли, Ед, той има право — заразхожда се той из стаята.
— Ако не намерим Шерман, загубен съм.

— Ще го намерим и ще го накараме да проговори.

Инглиш погледна към часовника над камината.

— Нямахше да е лошо Лоиз да побърза — каза той и отново седна. — Вече четиридесет и пет минути откак е тръгнала.

Леон протегна дългите си крака към огъня.

— Къде отиде?

— Да търси Корин. Не го казах на Край, но имам чувството, че тя работи за Шерман. Ако се срещна с нея, вероятно ще я накарам да си признае. Може да ни е много полезна за разобличаването на Шерман. Ако Корин свидетелствува на процеса, Шерман няма да е очарован.

— Да се надяваме, че и той няма да стигне до същото заключение — каза небрежно Леон, докато вадеше пакет цигари от джоба си.

Инглиш се вдигна и се вцепени:

— Какво каза?

Изненадан от реакцията на Инглиш, Леон вдигна очи:

— Казах, че се надявам Шерман да не си даде сметка, че можем да използваме Корин като свидетел срещу него. В противен случай свършено е с бедното момиче.

Инглиш стана. Изразът на лицето му накара Леон да напусне фотъойла си.

— Какво ти става? — попита той.

— Сигурно съм полудял! — извика Инглиш. — Оставих Лоиз да отиде...

— Е, и? Какво те притеснява?

— Ами ако Шерман е там? Ако попадне на него?

— Какво те кара да мислиш, че е там? Не се вълнувай толкова.

Има голяма вероятност да...

— Малко е вероятно! — пресече го Инглиш. — Не трябваше да я оставям да тръгне. Онзи е маниак-убиец. Отивам да видя какво се е случило с Лоиз.

— Стоп, за минута! — заповяда Леон. — Няма да мърдаш оттук. Забрави ли, че ченгетата те издирват? Да не си въобразяваш, че ще стигнеш далеч? Аз ще отида. Освен това е възможно Лоиз да се прибере преди моето завръщане.

— Идвам с теб!

— А ако тя се върне с Корин и не намери никого? Бъди разумен, Ник.

Инглиш се поколеба, но накрая вдигна рамене:

— Прав си. Хайде, тръгвай, де. В името Господне, побързай!

— Не се тревожи — отговори Леон, грабна шапката и палтото си и излетя от стаята.

Навън продължаваше да се лее проливен дъжд и Леон се затича към колата си, шляпайки из локвите.

Трябваше да прекоси целия град, за да стигне до булевард „Лоурънс“. По улиците имаше множество патрулни коли и той предположи, че издирват Инглиш.

С опакото на ръката избърса потта от челото си и помисли: „Каква ситуация! Ник Инглиш да се крие!“ Беше невероятно. Въпреки могъществото, парите и връзките си Ник Инглиш беше преследван като най-долен разбойник.

Булевард „Лоурънс“ беше спокоен и пуст. Леон спря колата подалеч от жилището на Корин.

Прозорецът на салона светеше. Той натисна звънеца, почака малко и отново звънна. Никой не му отговори. Къщата беше потънала в тишина.

Внимателно натисна дръжката на входната врата, но тя беше заключена. Опита се да погледне през прозореца на салона, но пердетата бяха спуснати. Тогава заобиколи къщата и отзад забеляза препълнена боклукчийска кофа и голяма каса, пълна с празни бутилки от коняк. Натисна дръжката на сервизната врата и тя се отвори пред него.

Направи крачка напред и се озова в малка кухня. Кракът му срещна някакъв предмет и звукът от удара проехтя в тишината. Леон изруга, извади малко фенерче от джоба си и го запали.

В кухнята цареше неописуем безпорядък. Купчина мръсни чинии затрупваше масата, а подът беше покрит с брашно, трохи и прах. В един ъгъл бяха натрупани още празни конячени бутилки. Стаята миришеше на вкиснало и Леон се намръщи.

Той отвори вратата и пое по един тъмен коридор. Скоро стигна до салона, отвори вратата и се огледа.

Салонът беше празен. Пред камината с угасващия огън беше съборено и разляно шише коняк. До него — счупена чаша.

Той забеляза нещо бяло на дивана, едва подаващо се изпод възглавниците. Оказа се дамска кърпичка с избродирани инициали „Л. М.“

Поклати глава. Изглежда Лоиз е успяла да убеди Корин да тръгне с нея и са забравили да угасят осветлението.

Потърси с очи телефон, за да се обади на Инглиш и да пита дали Лоиз се е прибрала, когато погледът му се спря на съборената бутилка от коняк. „Нима Корин е била пияна? — запита се той. — Толкова ли я изненадало позвъняването на Лоиз, че е съборила бутилката? Малко е вероятно.“

Той се насочи към хола.

Видя срещу себе си вратата и я отвори. Стаята беше тъмна. Намери с опипване ключа и запали осветлението.

Спалнята пред него се оказа също толкова мръсна, колкото и кухнята. Върху паркета се търкаляше домашен халат от розова коприна. Върху леглото бяха разхвърляни чорапи, бельо и едно кожено палто. Тоалетката беше засипана с пудра и огледалото се нуждаеше от почистване. Някой беше съборил шише с лосион за ръце и бялото му, кремообразно съдържание беше плъзнало по паркета.

Леон се намръщи и вдигна рамене. Тъкмо се готвеше да угаси, когато изведнъж спря и присви очи.

Вниманието му беше привлечено от вратата срещу него. Беше полуотворена. Един червен шнур, закачен на закачалката, минаваше над нея и изчезваше от другата страна.

Шнурът беше опънат. Много опънат, като че ли на него висеше голям товар.

Леон прескочи спалнята и натисна вратата. Някакъв обемист предмет тежко издумка от другата страна.

Със свито сърце Леон влезе в синьо-бялата баня.

Беше почти сигурен какво ще намери, но при вида на изкривеното лице на Корин Инглиш стомахът му се сви. Тя висеше в гротескна поза зад вратата. С приповдигнати колене, кукленската ѝ фигура беше издута и подпухнала, и белите ѝ зъби стискаха езика. Червеният копринен шнур се беше впил дълбоко в плътта на врата ѝ и

вкочанените ѝ китки бяха свити като нокти на хищник, като че ли се беше опитвала да отблъсне някого в агонията си.

Леон докосна ръцете ѝ. Още не беше съвсем изстинала. Блед и с изопнати черти той отстъпи назад.

Замисли се, без да гледа трупа, след което бързо се насочи към салона.

Сега мислеше за Лоиз. Преди убийството ли е дошла или е намерила Корин мъртва?

Леон усети как потта се стича по челото му. Ако уведомиш Инглиш, последния щеше да напусне скривалището си. Нищо нямаше да го спре, още повече при мисълта, че Лоиз може да е в ръцете на Шерман.

Леон избърса лицето си с кърпичка. По всичко личеше, че Шерман вероятно е отвлякъл Лоиз. Поколеба се за миг какво да предприеме и реши като начало да провери дали Лоиз не беше се прибрала вкъщи. В крайна сметка тревогата можеше да се окаже фалшива.

Намери телефона на Лоиз в указателя и го набра.

Изчака търпеливо, слушайки сигналите на апарата. Накрая се чу прещракване и един мъжки глас запита:

— Кой е?

Леон изтръпна. Това не беше гласът на Инглиш.

— Уестсайд 57794 ли е? — предпазливо попита той.

— Да. Кой се обажда?

Леон вече беше сигурен, че това не е Инглиш.

— Бих желал да говоря с госпожица Маршъл.

— Не е вкъщи. Кой се обажда?

— А Вие кой сте и какво търсите у госпожица Маршъл, след като нея я няма вкъщи? — запита Леон с пресипнал глас.

— Тук е лейтенант Морили от Криминалния отдел — изкрещя гласът. — Стига шеги. Кой сте вие?

Леон усети тръпка по целия си гръб. „Морили! Успял ли е Инглиш да избяга?“

Той побърза да затвори.

IV

Притеснен, с ръце в джобовете Ник Инглиш се разхождаше напред-назад. Погледът му не се откъсваше от часовника на камината. Минаваше вече повече от час от излизането на Лоиз и четвърт час откакто Леон тръгна да я търси.

Инглиш пресметна, че на Леон са му необходими двадесет минути, за да стигне до булевард „Лоурънс“. Даже и да не намери Лоиз там, това не означаваше непременно, че е изпаднала в беда. Може просто да си е отишла преди идването на Леон.

„Каква непредпазливост, каква несъобразителност от моя страна, че я оставих да тръгне!“ — помисли си яростно той. Трябваше да си даде сметка каква опасност представлява Корин за Шерман.

Изведнъж спря, за да се полюбува на стаята. Точно така си беше представял дома на Лоиз: приятно мебелиран, уютен, весел и гостоприемен. Само да не ѝ се случеше нещо...

Чак сега, с известно учудване, си даде сметка до каква степен е привързан към нея. Сега, когато Жюли беше вече мъртва, той си даде сметка какво представлява Лоиз за него. Жюли го привличаше чисто физически. Просто една кукла, с която да се забавлява и с която да спи. А Лоиз беше работила заедно с него в продължение на пет трудни години и той знаеше, че успехът до голяма степен се дължи на нейната преданост и доверието, което ѝ имаше.

Само да не ѝ се случеше нещо!

С нервна крачка отиде до прозореца и открехна пердетата, за да огледа наводнената от дъжда улица. Изчака известно време с надеждата, че ще се появи Лоиз.

Когато се канеше да пусне пердето, забеляза фаровете на една кола, която се движеше бързо по улицата. Наведе се напред с надеждата, че Лоиз се връща.

Колата спря пред къщата. Инглиш забеляза червената лампа на покрива и черните и бели квадрати на каросерията, и бързо пусна пердето.

Полицията!

Бяха ли предупредени за присъствието му или просто проверяваха? Прекоси бързо стаята, грабна шапката и пардесюто си, и се насочи към хола.

Там спря и свъси вежди.

Той нямаше представа дали сградата има сервизен изход, а даже и да имаше, той вероятно беше охраняван.

Поколеба се, хвърли дрехите си на един фотьойл и се върна в салона.

Щом го бяха хванали, хванат да е. Не му приличаше да хукне да се спасява като някой джебчия, заловен на местопрестъплението.

Спря пред камината с ръце на гърба и зачака.

Минутите минаваха. Започваше вече да се надява, че тревогата е била фалшива, когато проехтя звънецът на вратата.

Вдигна слушалката на телефона и набра номера на Край. Почти мигновено отговори самият Край:

— Сам? Тук е Ник — изрече Инглиш бързо и тихо. — Ти спечели. В момента звънят на вратата.

— Нищо не казвай — извика Край. — Ще бъда в управлението преди теб. Аз ще се оправям, Ник. И нито думичка! Къде е Леон?

— Не е тук. Дръж връзка с него, Сам. Сега ще трябва да разчитам на вас двамата.

— Разчитай на нас — каза Край. — Сега си затваряй устата и остави всичко на мен.

— Отличен съвет — отговори Инглиш с горчивина и чу, че отново се звъни. — Стават нетърпеливи. Ще се видим в управлението.

Той остави слушалката.

След това отиде да отвори вратата.

С ръка в джоба на самото си на прага стоеше Морили. Слабото му лице беше бледо, а погледът му — загрижен.

— Добър вечер, инспекторе — поздрави спокойно Инглиш. — Не Ви очаквах. Какво желаете?

— Мога ли да вляза, господин Инглиш?

— Сам ли сте?

— Има още един с мен, но той е долу.

— Влезте — покани го Инглиш и се отмести.

Морили влезе в хола, затвори вратата и направи знак на Инглиш да отиде в салона. Инглиш мина напред, насочи се към камината и се

обърна към Морили.

— Сам съм — осведоми го Инглиш. — Госпожица Маршъл излезе.

Морили погали тънкия си мустак с нокът.

— Има ли смисъл да Ви казвам за какво съм тук, господин Инглиш?

Инглиш се усмихна:

— От години съм се отказал да отгатвам каквото и да е. Бихте ли ми казали все пак?

— Обвинен сте в убийството на Жюли Клер и Хари Винс — отговори Морили и извърна очи.

— Много съм изненадан, че сте поели този случай, инспекторе. Мислех, че сте на моя страна.

— Винаги съм на Ваша страна — отговори Морили. — Именно затова съм дошъл. Помислих си, че за Вас е най-добре именно аз да Ви арестувам.

— Какво означава това?

— Няма да сте първият застрелян за оказване на съпротива при арестуването — поясни Морили. — Твърде много високопоставени личности ще са очаровани да се отърват от Вас, господин Инглиш.

— В това число и комисарят.

Морили направи жест на съмнение:

— Не знам, но реших да Ви направя услуга, като се заема лично с тази работа. Много е сериозно, господин Инглиш. Например за окръжния прокурор работата е в кърпа вързана.

Инглиш не отговори.

— Ходили сте у Винс, нали? — запита Морили.

— Край ме посъветва да не говоря — отговори Инглиш небрежно. — Навремето е взел много пари от мен и сега предпочитам да следвам съветите му, инспекторе.

— Добре — отново погали мустака си Морили. — Но ще Ви бъде много трудно да се измъкнете.

— Не искам да ви карам да чакате повече. Тръгваме ли?

В този момент иззвъня телефонът. Инглиш се готвеше да вдигне слушалката, но Морили го изпревари.

Инглиш го наблюдаваше внимателно с напрегнато лице.

— Кой е? — запита Морили сухо.

Изслуша отговора и каза:

— Не е вкъщи. Кой се обажда?

Инглиш усети ледена тръпка по гръбнака си. Това вероятно е Ед, който търси Лоиз. Следователно не я е намерил у Корин.

— Тук е лейтенант Морили от Криминалния отдел. Стига шеги. Кой сте Вие?

Като чу, че другият затвори, Морили изруга и започна да чука по вилката.

— Госпожице? Тук е лейтенант Морили от полицията. Откъде беше това обаждане?

След кратка пауза проговори отново:

— Благодаря. Свържете ме с префектурата, ако обичате.

След нова пауза каза:

— Бейкър? Тук е Морили. С най-голямата възможна скорост изпрати кола на булевард „Лоурънс“ номер 25. Струва ми се, че нещо се е случило там. Като получиш рапорта, обади ми се на Уестсайд 57794.

— Това е адресът на снаха ми — намеси се Инглиш. — Какво ви кара да мислите, че нещо ѝ се е случило?

Морили го изгледа изпитателно:

— Защо не вдига телефона? И каква прави Леон там?

Инглиш свъси вежди:

— Леон? Там?

— Познах го по гласа. Не съм чак толкова глупав. Снаха Ви е обременителен свидетел срещу Вас. Ако ѝ се случи нещо, комисарят ще бъде много огорчен.

— Защо мислите, че може да ѝ се случи нещо? Сега какво, ще тръгваме или ще чакаме?

— Ще чакаме — заразхожда се Морили из стаята, като от време на време хвърляше бегли погледи на Инглиш.

Инглиш седна. Устата му беше пресъхнала и сърцето биеше силно. Така поне щеше да знае дали се е случило нещо у Корин. Сипа си малко уиски:

— Искате ли, лейтенанте?

Морили поклати глава.

Чакаха. Стрелките на часовника като че ли не помръдваха.

Накрая телефонът иззвъня и Морили отговори:

— Да, Морили е на телефона. Това вече е лошо. Хванали ли са Леон? Да го търсят. Беше там преди десет минути. Искам го. Да, ще дойда, когато мога. Кажи на Джеймисън да се заеме с този случай. Дочуване.

Той тръшна слушалката върху вилката.

Инглиш се вцепени. По изражението на Морили личеше, че се е случило нещо лошо.

— Открили са снаха Ви обесена — обяви той позеленял от гняв. — Да кажете нещо за това? Случайно да сте изпратили Леон да й запуши устата?

— Мъртва ли е? — попита Инглиш и стана.

— Убита! Обесена, както и Мери Севит, но този път вече няма да Ви прикривам! — извика Морили злобно.

— А къде е Лоиз? — питаше се със свито сърце Инглиш. — Непременно трябва да я намеря! Десет хиляди долара стигат ли, лейтенанте? — запита той спокойно, като го наблюдаваше проникателно.

— Не си правете илюзии — отговори Морили свадливо. — Свърши се с Вашите подаяния! От утре сутринта нито една банка няма да приема чековете Ви. Комисарят не е забравил, че Вашата сила е в парите. И взе мерки. Този път с Вас е свършено. Няма защо да ми размахвате под носа доларите, които вече нямате. Хайде, следвайте ме!

— Имам пари в бюрото си. Не се правете на глупак! Никой не знае, че съм тук. Дайте ми шанс и ще получите десет хиляди долара.

— Канцеларията Ви вече се охранявана. Комисарят е помислил за всичко — отговори Морили със злобна усмивка. — Вече нямате и петак. Хайде!

Инглиш вдигна рамене. Беше решен да не се остави да го затворят, докато Лоиз е в опасност. Насочи се небрежно към Морили, но изглежда нещо в поведението му предупреди полицаия, който бързо извади пистолета си.

— Леко! Не правете глупости, Инглиш, защото ще стрелям. Минете отпред и ако се опитате да бягате, ще Ви застрелям.

Инглиш се засмя:

— Не правете театър, лейтенанте. Даже и да успея да избягам, къде ще се скрия? Предпочитам да се защитавам на процеса.

— Да вървим и бъдете разумен!

Слязоха пеша.

Долу чакаше набит и червендалест детектив, дъвчещ клечка за зъби. Погледна Инглиш и се обърна към Морили:

— Да тръгваме. Като затворим този, имаме още едно убийство.

— По дяволите — каза с отвращение детективът. — А аз исках да ходя на мач тази вечер.

— Ще можеш да си го върнеш — отговори Морили. — Побързай!

Детективът излезе на улицата и се мушна зад волана на паркираната кола.

Инглиш го последва, а след него и Морили. Докато седаше, Морили заби дулото на пистолета си в ребрата му.

— Ако вдигате врява, ще Ви надупча — каза свирепо той.

Инглиш се засмя:

— Твърде малко уважение демонстрирате за човек, който ми е задължен.

— Стига! Тръгвай, Нанкин! И дай газ!

Колата потегли и се насочи към центъра, като избягваше оживените улици. Инглиш чувствуваше пистолета на Морили в ребрата си. Въпреки че външно беше спокоен, отвътре вреше. Шансовете му да избяга бяха минимални и оставаше да се надява само на Леон.

Когато колата пое по Блекстоун бридж, Инглиш възкликна:

— Но това не е пътят за управлението. Какво Ви прихваща?

Морили се усмихна:

— Имам да свършим една работа. Не се нервирайте. Нали не бързате да стигнем?

— Но все пак ще пристигнем — захили се Нанкин.

Инглиш се облегна на седалката. Трябваше по-рано да си даде сметка, че инспекторът не би посмял да го заведе жив. Даваше си сметка, че Инглиш знае твърде много за него. И на първо място — онези пет хиляди долара.

Освен това, ликвидирайки Инглиш, Морили не само щеше да се предпази, но и щеше да направи много ценна услуга на достатъчно високопоставени личности. Това беше прост и чист метод да се сложи край на такъв неудобен случай.

Инглиш погледна пистолета на Морили. Той продължаваше да е насочен срещу него и пръстът на Морили беше на спусъка. Безсмислено беше да опитва каквото и да било в колата. Оставаше му да се опита да избяга при слизането.

Движеха се по протежение на реката. Дъждът барабанеше по покрива.

Брегът беше пуст. Инглиш си помисли, че мястото е отлично избрано за разчистване на сметките. Куршум и после — в реката.

— Спри, Нанкин — сухо разпореди Морили.

Нанкин намали и спря пред един хангар.

— Излизайте! — обърна се Морили към Инглиш.

Инглиш го погледна право в очите.

— Какво значи това? Официална екзекуция ли?

Морили го мушна с пистолета в ребрата:

— Хайде, вълн. Нямам желание да ми изпоцапате седалките.

Инглиш отвори вратата. Нанкин изскочи от колата и се спусна към него с пистолет в ръката. Докато Морили слизаше на свой ред, той го държеше на прицел.

— Не е разумно от Ваша страна да го правите пред свидетел — забеляза спокойно Инглиш. — Ако ме ликвидирате, той може да Ви шантажира после.

Нанкин започна да се смее:

— Ние с лейтенанта работим заедно, драги. Не се безпокойте за нас.

Морили вдигна пистолета си и го насочи към Инглиш:

— Това е краят Ви, Инглиш. Изобщо не държа да се разприказвате. Идете до стената.

Инглиш напрегна мускули. Беше твърде далеч от реката, за да скочи и твърде далеч от Морили, за да го нападне. Беше на косъм от смъртта и го знаеше. Учуди се, че не изпитва страх. Съжаляваше единствено, че няма да може да си отмъсти на Шерман.

Отстъпи крачка назад.

— Хвърлете оръжието! — проехтя глас иззад колата. — И бързо, че ще ви пръсна черепите.

Нанкин побърза да изпълни тази заповед. Морили се обърна към колата с изкривени от ярост уста.

Проехтя изстрел. Морили се завъртя, изпусна оръжието и се хвана за ръката.

Изад колата се появи Чък Ийгън.

— Помислих си, че ще е добре да Ви придружа, шефе — закачливо каза той. — Човек не трябва да има доверие на тези простаци.

Инглиш се наведе за пистолета на Морили и изрита този на Нанкин в реката.

— Трябваше ли да чакаш до последния момент, Чък? — запита той с язвителна усмивка.

— По-добре късно, отколкото никога — отговори очарователно Чък. — Какво ще правим с тази измет?

— Искам да ме оставят на спокойствие за няколко часа, Чък. Какво предлагаш?

— Лесна работа! — отговори Чък, приближи се до Нанкин и му нанесе силен удар по главата с дръжката на пистолета.

Нанкин се срина по корем на земята, а Морили отстъпи крачка назад.

— Не мърдайте — каза Инглиш. — И без това имам голямо желание да Ви тегля куршума.

Морили кипеше:

— Ще ми платите!

Ник го удари по брадата и той се свлече на колене. Вторият удар го просна на мокрия бетон.

— Остани с тях, Чък. Скрый ги някъде. Нужни са ми час-два спокойствие.

— Да не мислите да тръгнете сам? — обезпокои се Чък.

— Остани с тях, Чък — натърти Инглиш. — Това е заповед.

След това се качи на полицейската кола и седна зад волана.

Докато палеше мотора, той се наведе през прозореца:

— Още веднъж благодаря, Чък! Няма да те забравя в завещанието си.

След това се обърна и се понесе с бясна скорост към града.

V

Лоиз отвори очи и отново ги присви с мъчителна гримаса, заслепена от светлината на една крушка, висяща от тавана. Остра болка пронизваше черепа ѝ.

Остана дълго време неподвижна. Съзнанието ѝ бавно изплуваше от мъглата. Къде ли се намираше? Спомни си как Корин беше припаднала и тя се беше навела над нея. В този момент беше чула изсвистяване над главата си и после — нищо.

Изглежда се намираше в корабна каюта. Стаята беше облицована с ламперия и мебелирана луксозно. Лоиз лежеше на едно легло и побърза да провери дали е облечена. Бяха ѝ свалили само шлифера, шапката и обувките.

Надигна се бавно и направи гримаса от болката, пулсираща в слепоочията ѝ.

— Съвземате ли се вече? — чу до себе си мъжки глас, който я стресна.

Тя погледна наляво. В един фотьойл до вратата на каютата седеше висок мъж с бял белег през лицето, чието ляво око беше леко кривогледо. Между тънките му устни висеше цигара, а дясната му китка беше превързана.

— Хубав удар си получила — продължи той, като я разглеждаше от глава до пети. — Вече повече от час си в безсъзнание.

Виждайки израза на очите му, тя инстинктивно протегна ръка, за да скрие коленете си с полата.

— По-кратко! — каза отново човекът с белега и извади от джоба си пакет цигари. — Това не са първите крака, които виждам, а очевидно няма да са и последните.

— Къде съм? — попита Лоиз неуверено.

— На яхтата на Шерман. Той ще дойде всеки момент. Искан да говори с теб.

— А Вие кой сте? — изправи се на лакти Лоиз.

— Казвам се Пен — широко се усмихна той. — Работа с Шерман. Затова съм тук. Други въпроси?

— Защо ме е докарал тук?

— Казах ти, че иска да говори с теб. Между нас казано, малката, мисля, че не ти остава много да живееш. Толкова бързо действува, че не успявам да броя труповете. Тази вечер вече очисти Корин. Похабява хубавите момичета, но какво да се прави. Ти знаеше ли, че ѝ е извил врата?

Лоиз усети, че ѝ се повдига.

— Ако си мила с мен — продължи Пен, вперил в нея дясното си око — може да го накарам да промени намеренията си. Какво ще кажеш?

— Ако ме доближите, ще крещя — отговори яростно Лоиз.

Пен поклати глава и събори пепелта от цигарата на земята.

— Когато Шерман напусне кораба, можеш да си викаш, колкото искаш. На девет километра наоколо няма жива душа, освен Шерман. Щом искаш да се правиш на лоша, нямам нищо против. Няма да се откажа от малко боричкане.

Лоиз не отговори. Огледа се наоколо, каютата имаше само една врата, а Пен седеше пред нея.

Пен наклони глава встрани и стана.

— Ето го. И без щуротии, малката. Става лош, като го ядосат.

Той отмести фотьойла и вратата се отвори пред Шерман. Застанал на прага с ръце в джобовете и вечната си дъвка в устата, той гледаше Лоиз.

— Излез! — обърна се той към Пен.

Високият тип побърза да изчезне и затвори вратата зад себе си.

— Съжалявам, че Ви ударих, госпожице Маршъл — каза той любезно. — Но дойдохте в неподходящ момент. А защо изобщо дойдохте?

— Защо ме докарахте тук? — попита Лоиз, като седна на ръба на леглото.

— Отговорете на въпроса ми — вече заплашително каза Шерман. — Ако се опъвате, ще извикам Пен да се занимае с Вас. Защо отидохте при Корин?

Лоиз се поколеба. Студените му безизразни очи я ужасяваха, но беше твърдо решена да не му казва, че е ходила, за да я убеди да свидетелствува срещу него.

— Чух за скандала, който била направила в „Сребърната кула“ — отговори тя спокойно. — Исках да разбера дали господин Инглиш се е погрижил да я изпрати до вкъщи.

Шерман я изгледа, без да може да разбере дали лъже или не.

— Не знаете ли къде е господин Инглиш?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте?

Тя отново поклати глава.

— Предполагам знаете, че е убил Жюли Клер и любовника ѝ и че полицията го издирва?

— Разбрах, че са били убити, но съм убедена, че господин Инглиш няма нищо общо с това.

Шерман се усмихна:

— Не се и съмнявам, след като сте влюбена в него. Трябваше да го очаквам.

Лоиз не отговори.

— Влюбена сте в него, нали?

— Това засяга ли Ви?

— Може би — отговори Шерман, гледайки я замечтано. — Полицията още не го е заловила и когато човек като Инглиш се разхожда на свобода, той може да бъде опасен. Трябва да го хванат колкото се може по-бързо или в противен случай ще трябва да се намеся.

— Най-добре ще направите да ме пуснете да си вървя — заяви твърдо Лоиз. — Похищението е тежко престъпление.

Шерман се усмихна.

— Убийството също. Но аз нямам намерение да Ви убивам веднага. Ще почакам до утре сутринта. Ако дотогава Инглиш не бъде заловен, ще се наложи аз да го намеря и тогава Вие ще сте ми от полза. Не мисля, че ще имам трудности, когато разбере, че Вие сте в ръцете ми. Ще бъде принуден да преговаря, а после, разбира се, ще се самоубие като брат си. Ще го намерят мъртъв с пистолет в ръка. Малко по-късно ще ви намерят удавена и ще си помислят, че причината за смъртта Ви е същата като на Мери Севит: не сте могли да преживеете смъртта на любимия си. Това е много ефикасен метод и не виждам причина да не го повторя.

— Сигурно сте луд — заключи Лоиз. — Нормален човек не може нито да мисли, нито да действа като Вас.

Шерман повдигна рамене:

— Дали съм луд? Може би. И какво от това? Защо хората се ужасяват от мисълта, че могат да ги сметнат за луди? На мен ми е все едно. Начинът на действие на моя мозък напълно ме задоволява. Освен това лудостта е просто въпрос на гледна точка. Вие претендирате, че умът Ви е наред. Е добре, я се вижте в какво положение сте. А аз не съм в това положение. Тъй наречения от Вас нормален човек ще отстъпи пред убийството и затова убийството е единственият изход за мен. Аз не отстъпвам пред убийството и от това Вие заключавате, че съм луд. Безразлично ми е дали съм луд или не. В действителност майка ми беше луда или поне другите твърдяха, че е такава, но това беше най-интелигентната жена, която някога съм срещал. Вкараха я в лудницата, където умря. Ако беше убила баща ми, както я посъветвах, нямаше да отиде в лудницата. Тя отстъпи пред убийството. Никога не забравих този урок.

Той кръстоса крака:

— Любопитно, убийството прилича на снежна топка. Нямаше да съм в това положение, ако онзи мерзавец не се беше опитал да ме изпързала. Не трябваше да го карам да работи за мен. Преди да го наема организацията ми беше стабилна. А сега трябва много да внимавам, за да не се разпадне. Тя ми носи двеста и петдесет хиляди долара годишно и няма да се откажа от тях без борба. Убих Рой Инглиш в изблик на гняв. Много по-просто щеше да е да го изхвърля и да сложа друг на неговото място, но бях толкова бесен, когато разбрах, че ме краде, че го убих. И снежната топка се затъркала. Мери Севит трябваше да изчезне. Знаеше за мен, колкото и Рой, и като разбереше за смъртта му, щеше да се разприказва. След това се оказа, че онзи глупак Хенеси има много дълъг език и се наложи да го елиминирам. Също и Мей Мичел. Но този път господин Инглиш, този така интелигентен човек, ме разкри. И му дойде лошата идея да ме заплашва. В началото имах намерение чисто и просто да го убия. Но после разбрах, че ще е по-лесно, а и по-забавно да го оставя сам да се провали. Организирах да бъде предупреден за връзката на любовницата му с Хари Винс. Тъй като не бях сигурен, че ще ги убие, направих го сам. Тогава се появихте Вие и аз си дадох сметка, че

Корин Инглиш също може да бъде опасна. Следователно трябва да я премахна. Както виждате, аз съм искрен с Вас. Убийството представлява за мен вдъхновяващ сюжет. Скоро ще Ви убия, а след това — и Инглиш. Бих могъл да спра дотук, но остава Леон. Той знае твърде много и вероятно ще трябва да го премахна. Едно-единствено убийство влече след себе си цяла поредица. Интересно, нали?

Луиз го наблюдаваше ужасена.

— Инглиш ме безпокои — продължи Шерман. — Той е като бик — напада, без много да му мисли и ако не го спра навреме, може да ми причини неприятности.

— Той действително ще Ви причини неприятности — отговори Лоиз, — но не си въобразявайте, че ще се трогне от съдбата ми. Той е безмилостен. За него аз съм нищо, така че не се мъчете да ме използвате за примамка, просто няма да успеете. Той наистина ще се бие с Вас, но на място и във време, избрани от него.

Шерман се разсмя:

— Хайде де! — каза той и стана. — Инглиш си пада малко рицар. Твърде много филми е гледал. Той ще атакува, даже и наистина да не държи на Вас. Ще чакам до утре сутринта и ако полицията все още не го е заловила, ще приготвя капана си. Той ще дойде. А в това време Вие ще останете тук. Не можете да избягате, тъй като сме на десет мили навътре в морето. Ще дойда да Ви видя отново утре сутринта.

Шерман отвори вратата и направи знак на Пен да се приближи:

— Пази я! — каза му сухо. — Ще се върна утре сутринта в десет часа.

Пен се усмихна:

— Ще бъде тук.

— От твоя полза е — завърши Шерман и се отдалечи по тесния коридор.

Пен се облегна на вратата с лоша усмивка ни устата. Дълго остана неподвижен с наклонена встрани глина. Двамата чуха мотора на потеглящата лодка. Пен беше все още облегат на вратата. Лоиз го следеше, сърцето ѝ биеше до пръсване, ледените ѝ ръце стискаха коленете.

Продължиха да се наблюдават докато престана да се чува шумът от мотора. Тогава Пен влезе в каютата и затвори вратата. Завъртя

ключа и го пусна в джоба си.

ГЛАВА СЕДМА

I

Карайки бавно колата си, Ед Леон мина пред къщата на Лоиз. Отваряше си очите на четири, но никъде наоколо не се виждаше полицейска кола и прозорците на Лоиз бяха тъмни.

Спря на ъгъла и се върна пеша до къщата. Дали са успели да арестуват Инглиш — питаше се той — или е успял да се отскубне от Морили? Сам Край вероятно беше в течение. Върна се при колата, потегли и отиде до една закусвалня, за да телефонира на Край. Докато набираше номера, погледна часовника си. Беше десет без двадесет. Линията даваше заето. Той затвори с припрян жест и запали цигара.

В този миг си спомни за Глория Уиндзор. Тя вероятно знаеше къде се крие Шерман. Реши, че трябва да я посети и отново набра номера на Край.

Отговори Елен Край.

— На телефона е Ед Леон. Сам там ли е?

— Току-що излезе. Ако е важно, мога да го извикам. В момента изкарва колата от гаража. Отива в полицейското управление. Знаете ли, че Ник е бил арестуван?

— Да, бихте ли го извикали, госпожо Край? Много е важно.

— Един момент.

Леон се облегна на стената на кабината. Ако не се действа решително, с Ник е свършено — мислеше си намръщен той.

— Ало! — чу се гласа на Край. — Вие ли сте, Леон?

— Да. Значи са хванали Ник?

— Обади ми се преди малко. Полицията беше на вратата. Тръгвам към управлението. О, за Бога! Защо не се предаде веднага, както го посъветвах. Сега ще ми е страшно трудно да го измъкна оттам.

— Не се нервирайте толкова — отговори сухо Леон. — Лоиз е изчезнала. Изглежда Шерман я е отвлякъл. Корин Инглиш е била убита!

— Какво казвате? — изкрещя Край.

— Лоиз е отишла при Корин. Ник мислеше, че Шерман и Корин са комбина. Лоиз е трябвало да я заведе при Инглиш, който искал да говори с нея. Тъй като Лоиз дълго не се връщаше, аз отидох да проверя какво става. Намерих Корин удушена и нито следа от Лоиз. Но тя определено е ходила там, тъй като намерих кърпичката ѝ. Трябва да я намеря Край. Кажете на Инглиш, че ще отида да поразпитам онази мацка Уиндзор. Тя може би знае нещо. Това е единственият ни шанс. Кажете на Ник да не се безпокои. Ще намеря Лоиз, дори това да ми струва кожата.

— Коя е тази Уиндзор?

— Ще ви обясня по-късно. Ник е в течение. Кажете му, а аз сега трябва да тръгна.

— Обадете ми се пак — поръча Край забързано.

— Добре. Веднага след като се срещна с момичето. След колко време ще се върнете?

— Не знам, мисля, че след около час. Обадете ми се след един час.

— Разбрано — завърши Леон.

Отпрати се към колата си и десет минути по-късно спря пред сградата, в която се намираше агенция „Светкавица“.

Стигайки пред вратата на Глория Уиндзор, той хвана медното чукче и почука два пъти. С ръце в джобовете на шлифера си той изнесе напред единия си крак, като се приготви да блокира вратата при нужда.

След миг вратата се отвори.

От прага изпитателно го гледаше високо рижаво момиче, облечено в зелено поло и панталони в тютюнев цвят. Беше двадесет и осем — двадесет и девет годишна. Красивото ѝ лице се загрозяваше от груба уста и волева брадичка. Леон си помисли, че досега не е виждал толкова провокиращ силует и не можеше да откъсне поглед от очертаващия се под пуловера бюст.

— Госпожица Уиндзор? — свали шапка той.

Сивите ѝ очи го пронизаха. Алените ѝ устни издаваха нещо като полуусмивка.

— Да. Какво желаете?

— Името ми е Ед Леон. Аз съм детектив и желая да говоря с вас.

Тя продължи да се усмихва, но погледът ѝ стана недоверчив.

— Вие се шегувате — отговори тя пренебрежително. — Ако Вие сте ченге, аз съм Маргарет Труман.

Той извади портфейла си и ѝ показа отличителния си знак и картата си.

— Сега убедена ли сте?

— А, частно ченге! — отговори тя с олимпийско пренебрежение. — Хайде, изчезвайте, момко. Нямам време да се занимавам с аматьори.

Тя се опита да затвори вратата, но Леон я беше блокирал с крак.

— Казах Ви, че ще разговарям с Вас. Да положим кълките си някъде и да поговорим.

Побесняла, тя отстъпи назад.

— Ще си навлечете големи неприятности, ако опитате да прилагате силови методи.

— Голяма работа, въпреки всичко ще опитам — затвори вратата зад себе си Леон. — Не ми се отдава всеки ден случай да се сборичкам с една така добре сложена рижава красавица. Може ли да попитам, просто от любопитство... Някой художник ли Ви е създал или сте си такава по рождение?

Закачливо пламъче се появи в сивите ѝ очи.

— Шегаджия! — отговори тя и вдигна очи към небето. — Цял ден едно и също, опити да се подбие цената. Щом сте вече тук, покажете си номерата и да ви няма. Искам да гледам мача по телевизията.

— И Вие ли? Чакайте малко, още не съм дошъл — каза Леон, мина пред нея и влезе в обширна дневна. — Имате чувство за комфорт. Изглежда добре се справяте с Вашия силует.

— Сложете последната думичка в множествено число, защото в противен случай ще Ви извадя лявото око — отговори отегчено тя и се спусна в един фотьойл.

— А може би приходите са от шантажа — продължи Леон, като дебнеше реакциите ѝ.

Тя го погледна с крайчеца на околото си и сви устни.

— За какво говорите? — запита ледено тя.

— Сега вече я закъсахте, красавице — каза Леон, като застана пред камината с горящи дървета. — Край на кариерата Ви. Какво мислите за перспективата да прекарате десет години в малка уютна килия?

— Какво Ви кара да мислите, че ще свърша в затвора?

— Някои съвсем конкретни факти и цифри.

— Какви факти и цифри?

— Мрежата на Шерман се разпадна като изгнила круша. Вие двамата работехте заедно. Съвсем скоро той ще се намери в затвора. За да не се губи време, сега събират дребните риби като Вас.

Тя повдигна вежди:

— Кой е този Шерман? За какво става въпрос?

Леон се усмихна:

— Не хитрувайте, красавице! Много добре знаете за какво говоря. Вие сте издала Рой Инглиш. Шерман Ви е използвал за подслушване. Чували сте всичко, което се говори в офиса на Инглиш и сте го възпроизвеждали пред Шерман. Следователно сте съучастница.

— Вие сте откачили! — изкреця тя яростно. — Изчезвайте отук или ще извикам полицията!

— Но моля Ви, не се притеснявайте. Тъкмо ще ми спестите необходимостта лично да Ви заведе в управлението.

Тя скочи от фотьойла и се насочи към телефона.

— Тукашните полицаи знаят как да постъпят с мръсник като Вас. Послушайте съвета ми и се измитайте докато е време.

— Хайде, извикайте ги — отвърна Леон и се облегна на камината. — Зная за Вас някои работи, които ще Ви донесат десет години. Днес такива неща като шантаж не се прощават.

— Нищо не можете да докажете.

— Мога да докажа, че сте работили с Шерман. А той уби петима души: Рой Инглиш, Мери Севит, Джо Хенеси, Мей Мичел и накрая Корин Инглиш, преди около един час. Вие сте съучастница в убийството на Рой. Това мога да го докажа. И ако не бъдете особено внимателна, отивате на електрическия стол.

Тя се полуобърна, тръшна слушалката във вилката, отвори едно чекмедже, извади от него автоматичен пистолет, калибър 25 и го насочи към Леон.

— Не мърдай, ченге! — проговори тя с напрегнато лице и блестящи очи. — Много ми се иска да ти забия едно куршумче в корема, а после ще кажа на полицията, че си искал да ме ограбиш.

Леон се опита да блъфира:

— Какво... с тая играчка? Че то и кръв няма да ми пусне.

— Не се знае!

— И какво ще ти помогне това? Помисли малко и бъди разумна.

— Тоест?

— Трябва ми Шерман. Вие изобщо не ме интересувате и спокойно мога да Ви оставя да заминете. Той се крие някъде. Къде ли може да бъде?

Тя го наблюдаваше изпитателно.

— Да предположим, че знам и Ви го кажа. После какво?

— Давам Ви дванадесет часа, за да изчезнете. След този срок ще бъда принуден да съобщя на полицията, че сте работили с Шерман, но с дванадесет часа преднина и добър транспорт ще бъдете вече далеч.

— При условие, че имам пари!

— Правилно — призна Леон.

— Колко? — запита тя.

— Две хиляди. Това е честно предложение, малката. Две хиляди и дванадесет часа преднина.

— Няма да стане! — отсече сухо тя. — Това са трохи! Изчезвай!

— Тогава предложете Вие.

Тя се поколеба:

— Десет!

Леон се разсмя:

— Невероятно! Десет хиляди долара за една информация, която ще изпее в полицията само след два шамара. В крайна сметка мога да стигна максимално до пет хиляди, и то само, защото сте рижава. Червенокосите се отразяват добре на язвата ми.

— Да бъдат седем. Давам ми парите с дванадесет часа преднина и аз ви казвам къде се намира.

— Съгласен. Къде се намира?

— А как ще получа парите?

— Ще Ви ги даде адвокатът Сам Край.

Тя се поколеба, но накрая реши:

— Той има яхта, закотвена на Бей Крийк. Там си прекарва уикендите. Ако наистина се крие някъде, то може да бъде само там. Няма начин да сбъркате, защото това е единствената яхта, закотвена там.

— Да не ме поднасяте?

— Не! Не бих посмяла!

Леон се приближи към бюрото до прозореца, надраска една бележка и ѝ я подаде.

— Дай това на Край. Повторете му това, което ми казахте и той ще Ви плати.

— Ами ако той...

— Ще Ви плати. Може би не още тази вечер, но утре сутринта със сигурност. А аз Ви обещавам дванадесет часа преднина.

— Мога ли да отида сега?

— По-добре изчакайте до утре сутринта. Надали ще може да Ви намери седем хиляди долара тази вечер.

— Все пак ще отида. Все ще може да ми даде една част, а останалото ще ми го изпрати.

— Както желаете — отговори Леон и се отправи към вратата. — Аз имам от какво да преживея.

След тръгването на Леон тя се поколеба за миг със загрижен поглед, след което се втурна в спалнята, измъкна два куфара под леглото и започна бързо да си събира багажа. Искаше да вземе само най-важното и хвърляше дрехите си в безпорядък в куфарите.

Бързо облече едно кожено палто върху пуловера си, грабна куфарите, насочи се към входната врата и я отвори. Изведнъж рязко спря със свито от ужас сърце.

С ръце в джобовете на шлифера си и стичаща се от шапката вода на площадката стоеше Шерман. Той спокойно дъвчеше дъвката си, а погледът му беше безизразен.

— Добър вечер, Глория — поздрави любезно той.

Тя не отговори.

— Заминавате ли? — попита той и впи поглед в двата куфара.

— Защо? — успя да отговори тя. — Заминавам само за уикенда.

— И няма да се върнете? Страхувате ли се, Глория?

— От какво да се страхувам? — попита тя, като се опитваше да говори спокойно. — Какво Ви прихваща? Не мога ли да отида някъде за уикенда, без да започнете да си въобразявате нещо?

Той повдигна рамене:

— Не ме интересува къде отивате, Глория. Но Вие бягате, нали?

— Нима такова нещо! — възмути се малко пресилено тя. — Какво Ви става? Изглежда, че Вас Ви е страх.

Шерман се усмихна:

— Мога ли да вляза за момент? Имам да Ви кажа две думи.

— Аз... ще изпусна влака...

Той направи крачка напред и тя отстъпи. Шерман влезе в дневната. Като хипнотизирана тя бавно остави двата куфара на земята и се облегна на стената, като го наблюдаваше.

— Няма нужда да заминавате, Глория — каза той, обикаляйки из стаята. — Сега държа Инглиш в ръцете си. Повече няма да може да ни създава неприятности. Полицията го търси. Той уби любовницата си.

Тя не отговори и го проследи как се приближава до прозореца.

— В началото си мислех, че ще ми създава неприятности, но сега вече всичко е свършено. А Вие как сте с парите, Глория? Струва ми се, че Ви дължа нещо.

— О, няма значение — отговори тя пресипнало. — Аз... нямам нужда от нищо, за момента.

Шерман се усмихна:

— За пръв път Ви чувам да казвате подобно нещо. Да не би вече да се страхувате от моите пари? Би било смешно!

— Ако имате в себе си, няма да откажа, но не съм чак толкова закъсала.

— Да, и аз така мисля.

Той беше спрял пред прозореца и разглеждаше шнура на пердето.

— Виж ти, какво съвпадение! От седмици търся такъв шнур. Колкото и невероятно да звучи, все не успявам да намеря този цвят.

Той свали шнура от куката и го заразглежда внимателно.

— Не можете ли да си спомните от къде сте го купили?

— От Саквил — отговори Глория, като следеше с ужас действията на Шерман.

— Сигурна ли сте? — приближи се небрежно към нея той. — Мисля, че и там ходих.

Тя гледаше с широко отворени от ужас очи шнура между пръстите му и се залепи за стената.

— Не се приближавайте! — изпищя тя.

— Какво има? — усмихна се Шерман. — От какво се страхувате? Да не би съвестта Ви да не е чиста, Глория?

Той беше само на петдесет сантиметра от нея. Изведнъж тя се втурна към вратата. Той я последва с бърза и гъвкава стъпка, и в

момента, в който тя поставяше ръка на дръжката, праметна шнура около врата ѝ.

Писъкът на момичето заглъхна в гърлото ѝ, когато той кръстоса ръце под брадичката ѝ и стегна въжетото.

II

Когато Край слизаше от колата, един силует изплува от сянката.

— Сам?

— Ник! — възкликна Край и бързо се огледа дали не ги следи някой. — Какво търсиш тук? Какво стана?

— Нека да влезем — предложи Инглиш с напрегнат глас.

Край загаси фаровете, насочи се към входната врата и я отвори. Инглиш го последва в хола.

В същия миг от салона се появи Елен Край. Тя беше висока и слаба млада жена, със светлокестеняви очи и дружелюбен одухотворен поглед. Инглиш често се беше питал защо се е омъжила за Сам Край. Беше твърде красиво момиче за жена на един адвокат на средна възраст, който при това беше вече пуснал и доста голям корем. И въпреки разликата във възрастта и външния вид те изглежда добре се разбираха.

— Елате близо до огъня, Ник — покани го тя. — Ще Ви донеса една чаша.

— Не, не се притеснявайте, Елен, моля Ви. Извинявам се, но трябва да говоря със Сам по работа. Но моля Ви, не излизайте!

Елен погледна Край, който поклати глава.

— Имаш ли новини от Ед? — попита Инглиш.

— Да, обади ми се по телефона — отговори Край и последва Инглиш в салона. — Свали си палтото, мокър си. Какво се случи? Аз отидох в управлението и чаках. Капитан Суини не знаеше нищо. Каза ми, че те търсят, но не беше получил никакъв рапорт по твой адрес. Не му казах, че са те намерили. Избяга ли?

Инглиш се усмихна с горчивина:

— В крайна сметка, да. Морили беше нагласил арестуването ми, за да може да си разчисти сметките с мен. Какво стана с Лоиз?

— Не знам. Ед я търси. Обеща да ми се обади след един час. Очаквам го всеки момент.

Елен взе пардесюто на Инглиш и отиде да го закачи.

— Каза ли ти какво е открил у Корин?

Край потвърди:

— Да. Шерман е бил там. Удушил е Корин. Лоиз също е била там. Ед е намерил нейната кърпичка, но още не знае дали Шерман я е отвлякъл или не.

Инглиш сви юмруци:

— Трябва непременно да го спрем, Сам!

— Но ти си постъпил зле — забеляза загрижено Край. — Трябваше да се предадеш на Морили, когато беше дошъл за теб. А като си избягал...

— Не съм избягал. Оставих се да ме арестува.

И Инглиш разказа какво се беше случило. Изумен, Край избърса лицето си с кърпичка.

— Веднага отивам да разкажа това на комисаря. Ще трябва да ме изслуша! Къде остави Морили?

— На Хемптън уорф. Чък го пази. Вземи със себе си и един журналист, Сам. Това е добра идея. Морили може да отиде и на съд.

— Разчитай на мен — каза Край и отново облече пардесюто си. — Ти стой тук, Ник, и не се показвай навън. Аз ще се заема с тази измет Морили.

Когато той се запъти към гаража, Елен попита:

— Вие се безпокоите за Лоиз, нали, Ник?

Той потвърди.

— Ако този мерзавец я убие...

— Не мислете за това. Починете си малко. Ед ще я намери. Той си разбира от занаята, Ник.

— Но Морили пусна полицията по следите му, а той даже и не знае. Ако го заловят, какво ще стане с Лоиз?

— Не се безпокойте за него, той ще се оправя.

Инглиш се отпусна в един фотьойл.

— Само ако знаех къде да намеря Шерман! Не мога да преровя целия град. Само след десет минути ще бъда заловен.

— Ед каза, че отива при някакво момиче... някоя си Уиндзор, струва ми се. Мислеше, че тя знае къде се намира Шерман.

Лицето на Инглиш просветна.

— О, да, бях я забравила! Ед смята, че тя работи с Шерман. Интересно, дали е успял да измъкне нещо от нея?

— Той ще се обади всеки момент.

— Може би в момента е при нея! — извика Инглиш и скочи от фотьойла. — Ще се опитам да се обадя.

Бързо намери в указателя номера на Глория Уиндзор и го набра. Изчака повече от минута, с нарастващо нетърпение и накрая затвори.

— Не отговаря. Може би е излязла и не е могъл да я намери.

Той погледна часовника си:

— Като си помисля за Лоиз... Но за Бога, трябва да направя нещо! Не мога да стоя така и да чакам!

— Не се нервирайте, Ник! Имайте доверие в Ед. Той ще я намери. Чуйте! — каза тя и вдигна ръка.

По улицата с пълна скорост се носеше кола и като изскърца с гуми, спря пред къщата.

Инглиш се спусна към прозореца, но Елен го отблъсна.

— Ще ви видят, Ник. Може да е полицията. Оставете аз да погледна.

— Ед е! — извика тя и се затича да отвори входната врата.

Ед тъкмо се канеше да звъни. Беше мокър до кости. Беше изтощен и погледът му беше загрижен.

— Тук ли е Сам?

— Влезте — отговори Елен. — Тук е Ник.

— Ник! За Бога! Мислех, че е в затвора!

Инглиш идваше насреща му.

— Какъв късмет! — зарадва се Леон. — Не мислех, че ще те намеря.

— Къде е Лоиз?

— Не съм сигурен. Дойдох за пари. Трябва да наема лодка. Шерман има яхта, която е закотвена на шест мили навътре в Бей Крийк. Мисля, че Лоиз е на борда. Нужни са ми сто долара за лодка. Имаш ли?

— Разбира се. Идвам с теб!

— По-добре недей. Ченгетата продължават да те търсят.

— И теб те търсят. Морили даде заповед да те арестуват. Опитва се да ти лепне убийството на Корин. Да тръгваме!

Той облече пардесюто си.

— Далече ли е Бей Крийк?

— На около четири километра — отговори Леон, като отваряше вратата.

— Кажете на Сам къде съм отишъл, Елен. И благодаря, че ме приютихте.

— Желая Ви успех, Ник. И бъдете внимателен!

Инглиш последва Леон в колата, която потегли рязко.

— Успях да накарам Уиндзор да проговори, но това ще ни струва много пари, а може и да не послужи за нищо. Все пак ми се струва, че Шерман е откарал Лоиз на яхтата. А с теб какво се случи?

— Морили се опита да ме очисти. Ако не беше Чък, с мен беше свършено.

Леон го изгледа за миг:

— Опитва се да те очисти?

— Разбира се. Страх го е да не проговоря. Освен това можеше и да го повишат. Къде се намира Бей Крийк?

— Знаеш ли къде е голф-клубът? Бей Крийк е един километър по-надолу. Има хангар за лодки. Видях и яхтата. Закотвена е на около шест мили навътре в устието. Има някой на борда, защото светеше, но човекът, който има лодка, не искаше да ме закара за по-малко от сто долара. Щях да полудея, докато се опитвах да го убедя, но не успях. Бях принуден да се върна при Сам, за да взема пари.

Инглиш погледна през задното прозорче:

— Следят ни, Ед!

Леон натисна газта.

— Полицията ли е?

— Така ми се струва. Изглежда са видели номера. Нали ти казах, че те търсят.

— С тази таратайка никога няма да избягам от патрулна кола — обезпокои се Леон. — Какво ще правим?

— Ти продължавай. Аз отивам за Лоиз. На следващия завой намали и аз ще скоча. Ще се опитам да им се измъкна.

— Застигат ни — съобщи Леон и засили още повече.

Скоростометърът достигна до 110 и разстоянието между двете коли се увеличи.

— Дръж се. Завивам надясно.

На двадесетина метра от завоя Леон рязко натисна спирачките и колата се завъртя. Чу се скърцането от другата кола, която също спираше. Фаровете на полицейския автомобил осветиха този на Леон, който се вмъкна в страничната улица. От ускорението полицейската

кола продължи напред и в момента, в който Леон намали, отново се чуха спирачки.

— Успех! — извика той, докато Инглиш отваряше вратата.

Инглиш скочи, направи две крачки напред и падна на земята. Претърколи се, стана на крака и се засили към някаква уличка пред себе си.

Полицейската кола се беше върнала назад и влизаше в страничната улица точно когато той се вмъкваше в уличката. Някой му изкрещя да спре, но той продължи да тича.

Светлина раздра тъмнината и проехтя изстрел. Куршумът просвистя покрай ушите му. Той продължи да бяга по уличката, извеждаща на реката и скоро се озова на кея. Чу зад себе си бързи стъпки и потърси къде да се скрие. На няколко метра от него имаше камара празни каси. Хвърли се зад тях и се спотаи.

След миг от уличката изскочи полицаи с пистолет в ръката. Той огледа пустия кей и напрегна слух.

Инглиш го наблюдаваше и се усмихна горчиво: Ник Инглиш се крие от някакъв полицаи. Би било комично, ако Лоиз не беше в опасност — помисли си той.

Беше убеден, че полицаите ще погледне зад касите. И когато онзи започна бавно и предпазливо да обикаля камарата, той задържа дъха си.

— Видях Ви! — извика полицаите и вдигна оръжието си. — Излизайте, ако не искате да получите куршум!

Инглиш не помръдна, защото беше сигурен, че другият не го вижда. С котешка стъпка започна да обикаля камарата в същата посока, както полицаите и скоро двамата бяха затворили пълен кръг.

Полицаите изруга с отвращение и продължи по кея с пистолет и фенер, насочени напред.

След като се убеди, че е изчезнал, Инглиш се вмъкна в най-близката улица и спря едно търсецо клиенти такси.

— Знаете ли къде е голф-клубът на Бей Крик? — запита Инглиш, като криеше лицето си, за да не бъде разпознат.

— Разбира се. Да не би да искате да изиграете една партия по това време?

— Малко по-надолу има един хангар. Искам да стигна до него.

— А, знам го къде е. При Том Кер.

Инглиш се качи.

— Двайсет долара, ако ме закарате за десет минути.

— Не е възможно, но мога да ви закарам за четвърт час.

— Да тръгваме.

Инглиш се облегна и затършува в джобовете си за цигара. Изведнъж се почувствува уморен и обезкуражен. Лоиз беше излязла от къщата си преди повече от три часа. Възможно беше вече да е мъртва: удушена от онзи безумец. Но този път Шерман няма да се измъкне. Ще отмъстя за нея — мислеше Инглиш мрачно.

След като излезе от града, таксито набра скорост по широкия път, извиващ се между пясъчните хълмове. След десетина минути бясно каране минаха покрай осветения клуб.

След още четири минути шофьорът съобщи:

— Ето го и хангара на Кер.

Инглиш се наведе напред и забеляза голяма дървена постройка на брега на реката. Прозорците светеха. Той извади двадесетте долара от портфейла си.

— Бихте ли ме изчакали? Ще дойда със сигурност, но може да се забавя повечко. Ще получите още двадесет долара.

— За тази цена мога да чакам и цяла нощ — побърза да се съгласи шофьорът.

Той спря пред хангара.

— Кер вероятно е в бараката си, която е на края на вълнолома — обясни той, поемайки двадесетте долара.

Инглиш се отправи бързо към бараката и почука. Вратата се отвори и от прага го изгледа закръглен човечец, облечен с пуловер и обут в големи гумени ботуши.

— Вие ли сте Том Кер?

— Същият. Влезте.

Инглиш влезе в приятно затоплена стая. До огъня в камината седеше млада жена и люлееше бебе. Тя погледна Инглиш, разпозна го и се стресна.

— Трябва ми лодка, и то веднага — каза той на Кер. — След колко време можем да тръгнем?

Кер го изгледа изпитателно:

— Нещо не е наред ли, господин Инглиш?

Инглиш се усмихна двусмислено:

— Понякога е приятно всички да те познават. Бих искал да отида до една яхта, закотвена в Бей Крийк.

— Закарай го, Том — намеси се жената с решителен глас — и не задавай въпроси. Не виждаш ли, че господин Инглиш бърза.

— Добре де — съгласи се Кер. — Почакайте ме тук. Отивам за лодката. Ще бъда готов след пет минути.

Той взе наметалото си и излезе от бараката. Инглиш избърса мокрото си от дъжда лице. Възцари се тишина и през това време той наблюдаваше жената.

— Знаете ли, че ме търси полицията? Не бих искал да ви създавам неприятности.

Жената се усмихна:

— Ние не се бъркаме в работите на хората и освен това с Том много обичаме вашите спектакли, господин Инглиш. Гледахме големия мач по телевизията. Много ни е приятно, че можем да Ви услужим.

— Имам повече приятели, отколкото си мислех — забеляза Инглиш.

Вратата се отвори и се показа главата на Кер.

— Готово, господин Инглиш. Искате ли едно наметало?

Инглиш поклати глава:

— Не, благодаря. И без това вече съм мокър.

След това се обърна към госпожа Кер:

— Още веднъж благодаря, госпожо.

След това отново излезе на дъжда и се отправи към моторната лодка, която танцуваше на вълните. Кер му помогна да се качи, запали мотора и даде газ. Лодката се понесе към устието.

— Не уточнихме цената. Сто долара достатъчни ли са?

Кер потвърди:

— Напълно, господин Инглиш.

— Възможно е да се стигне и до бой на яхтата — продължи Инглиш. — На борда се намира едно момиче, което беше отвлечено. Аз ще я открия, а Вие ще останете в лодката. Ще я откарате обратно, ако наистина е там, разбира се.

— За такива работи можете да разчитате на мен — отговори очарован Кер. — Преди да се оженя бях шампион на Средния запад в тежка категория. От години не съм си служил с юмруците.

— Мислете за жена си и за бебето — предупреди го Инглиш. — Онези типове не си служат с юмруци.

Кер грабна един железен лост и го размаха:

— Аз също. Разчитайте на мен.

— Ако на борда има повече от един човек, ще имам нужда от Вашата помощ.

Достигаха вече устието и в далечината забелязаха светлините на яхтата.

— По-бързо — гореше от нетърпение Инглиш.

Кер засили. Лодката цепеше вълните и оставяше зад себе си бразда от пяна.

С присвити очи, за да се предпази от пръските, Инглиш гледаше яхтата. Ами ако Лоиз не е на борда? — помисли той. — Ако сме се излъгали...

Сега, когато бяха вече в открито море, вятърът свиреше в ушите и морето ревеше. Шансовете от борда на яхтата да чуят пристигащата лодка бяха минимални.

— Намалете — нареди Инглиш — и оставете течението да ни закара до яхтата. Не искам да разберат, че пристигаме.

— Добре — съгласи се Кер и изключи мотора.

Лодката продължи движението си и след няколко минути Кер акостира до борда на яхтата.

Инглиш сграбчи бордовото въже и застопори лодката, докато Кер я привързваше. След това и двамата скочиха на борда.

Палубата беше пуста, но двете прозорчета на каютите светеха.

— Аз ще мина напред — прошушна Инглиш. — Вие внимавайте да не Ви забележат. Ако стане сбиване, гледайте да се държите назад.

Той се насочи тихо към люка и в началото на стълбите спря, наострил слух. Не чу нищо и заслиза внимателно. Когато стъпваше на последното стъпало, вратата на каютата в дъното на коридора рязко се отвори.

Инглиш се наведе и зачака. Знаеше, че не може да помръдне нито напред, нито назад, без да го забележат. Ако излизаният от каютата човек имаше пистолет, щеше да го застреля, преди да успее да направи каквото и да е движение.

Пред него стоеше Лоиз.

Тя излезе от каютата с безумен поглед и бледо лице. Белият ѝ корсаж беше разкъсан на рамото и чорапите ѝ висяха на глезените.

— Лоиз — повика я той нежно.

— О, Ник! — затича се тя към него.

III

Стигайки до средата на стълбите, Кер рязко спря с широко отворени очи. Очакваше да влезе в схватка с банда убийци, а видя Инглиш, който държеше в обятията си едно момиче. Дъхът му секна.

Инглиш не обърна внимание на слисването на Кер. Той притискаше Лоиз към себе си и благодареше на небето, че я е намерил жива.

— Ранена ли сте? — запита загрижено той.

— Не... добре съм. Мислех си, че Шерман се връща. О, колко съм щастлива, че Ви виждам — каза Лоиз объркано и се отдръпна от него. — Извинявам се, че така се хвърлих в ръцете Ви, но толкова ме беше страх.

— Но, моя малка, скъпа... — започна Инглиш.

Спря, защото разбра, че моментът не е подходящ за обяснения.

— Има ли някой на борда? — запита той.

Лоиз потръпна:

— Пен. Той е там — посочи тя една друга каюта. — Не посмях да се върна. Аз го убих.

— Убили сте го? Какво се е случило?

— Искаше да ме изнасили. Успях да се отскубна и го ударих с една бутилка по главата. Мисля... че го убих.

Инглиш забеляза, че тя едва сдържаше сълзите си и я прегърна през рамото.

— Не се тревожете. Ще Ви отведе оттук.

Той се обърна към Кер:

— Я огледайте какво е положението там.

Кер влезе в кабината и след минута се върна с искрящо от задоволство лице:

— Страхотно сте го халосали, госпожице — каза той с възхищение — но не е мъртъв. Вероятно му е счупен черепът, но ще се оправя.

Лоиз се притисна към Инглиш:

— Страх ме беше, че е мъртъв, но беше толкова отвратителен...

— Елате — каза Инглиш. — Ще Ви заведе у Вас.

— Не, чакайте — хвана го тя за ръката. — Много е важно, Ник. В тази каюта има нещо, което трябва да вземем със себе си.

— Добре. Ей сега.

След това се обърна към Кер.

— Ще можете ли да завлечете този тип до лодката? Много ми е необходим.

— Разбира се — отговори Кер. — Оставете на мен.

Инглиш последва Лоиз в съседната каюта.

— Ето какво намерих, Ник — показва един квадратен, кожен куфар тя. — Това е магнетофон. Вероятно Пен е имал намерение да шантажира Шерман. На ролките са записани различни разговори между Пен и Шерман и един от разговорите Ви оправдава напълно. Шерман ми говореше и Пен вероятно е пуснал магнетофона. Слушайте!

Тя отвори куфара и завъртя ключа. Ролките със записа се завъртяха и гласът на Шерман проехтя в каютата:

„Любопитно, убийството прилича на снежна топка. Нямах да съм в това положение, ако онзи мерзавец не се беше опитал да ме изпързала. Не трябваше да го карам да работи за мен. Преди да го наема, организацията ми беше стабилна. А сега трябва да внимавам, за да не се разпадне. Тя ми носи двеста и петдесет хиляди долара годишно и няма да се откажа от тях без борба. Убих Рой Инглиш в изблик на гняв. Много по-просто щеше да е да го изхвърля...“

Един до друг те слушаха металическия и безизразен глас на Шерман и когато той каза „... погрижих се да бъде известен за връзката на любовницата му с Хари Винс. Тъй като не бях сигурен, че ще ги убие, наложи се да го направя аз...“, Инглиш прегърна Лоиз през раменете и я притисна към себе си.

— Това е! Този път съм спасен!

— Да си тръгваме, Ник — каза Лоиз, като изключи магнетофона — Бих искала да видя какви физиономии ще направят ченгетата, като

им занесем това.

Изведнъж Инглиш погледна зад нея.

— Не си спомням да съм затварял тази врата — каза той и натисна дръжката.

Той натисна, разтърси вратата и отстъпи назад.

— Интересно! Заключена е!

— О, Ник! — каза панически Лоиз. — Мислиш ли, че се е върнал?

— Не! — отговори Инглиш и насили дръжката. — Хей, Кер!

Отворете вратата! Затворени сме!

— Ник! Сложете ръка на стената. Струва ми се, че моторът работи.

Инглиш усети лека вибрация по стената.

— Права сте. Вероятно Кер е решил да закара кораба на сушата.

— Това не е Кер... Това е Шерман! Сигурна съм.

Инглиш се спусна към прозорчето и погледна навън. Успя да забележи лодката, която се отдалечаваше в мрака.

— Прерязал е въжето, с което беше вързана лодката — обърна се той към Лоиз. — Права сте. Шерман е на борда.

След това отново отиде и разтърси вратата.

Вибрациите ставаха по-силни, като че ли яхтата набираше скорост. На свой ред Лоиз погледна през прозореца и забележа пенещата се около борда вода.

— Отива в открито море. Какво ще правим, Ник?

Инглиш изучаваше вратата.

— Тази проклета врата се отваря отвън. Никога няма да успеем да разбием ключалката. Въпреки всичко трябва да излезем оттук. Лоиз. Ех, ако бях въоръжен...

— Масата! Можем да я използваме като таран.

— Това е идея. Да опитаме. Ще я хванем от двете страни.

Откачиха масата и я занесоха до вратата.

— Едно, две, три!

След два удара с масата една от дъските на вратата поддаде.

— Още веднъж, Лоиз! Мисля, че ще успеем.

Единият ъгъл на масата изкърти част от дъската.

— Отлично! — зарадва се Инглиш.

Той доизкърти дъската с ритник, провря ръката си и отключи. Вратата се отвори.

— Слушайте, Лоиз, Вие ще останете тук или по-добре затворете се в другата каюта. Вземете и магнетофона. Пазете го като очите си. Аз отивам на разузнаване.

— Не, моля Ви, Ник, не ме изоставяйте! Ами ако Ви се случи нещо...

— Ще внимавам. Чакайте ме в другата каюта.

Той взе магнетофона и избута Лоиз в коридора.

— Не се тревожете за мен.

Преди да успее да протестира отново, той й мушна куфара в ръцете и се насочи към стълбата.

Лоиз го проследи със загрижен поглед и бледо лице.

Наострил слух, Инглиш се заизкачва по стълбите, но единственото, което чуваше, беше шумът на мотора и ударите на вълните по корпуса на кораба.

Като стигна горе, той замръзна на мястото си и огледа палубата. Беше пуста, мостикът — също. Вероятно Шерман беше блокирал кормилото и се спотайваше някъде.

Изведнъж забеляза някакво движение в сянката пред себе си и бързо се наведе.

Чу се гласът на Шерман.

— Добър вечер, Инглиш. Предупреждавам Ви, че съм въоръжен.

Инглиш погледна по посока на гласа. Шерман беше твърде далеч, за да може да се нахвърли отгоре му. Слезе едно стъпало надолу и зачака.

— Знаех, че рано или късно ще дойдете и ще се хванете в капанчето ми. Лоиз не вярваше, че ще й се притечете на помощ, но аз й казах, че имате манталитета на герой от някоя мелодрама.

— Къде мислите, че ще отидете? — попита Инглиш. — Всички брегови патрули Ви търсят.

— Това вече е глупава лъжа — отговори му Шерман. — Може би след няколко часа, когато Кер се свести от удара, който му нанесох, ще започнат да ни преследват, но вече ще бъде много късно.

— Така ли си мислите? Да не мислите, че можете да им избягате с тази яхта?

Шерман се разсмя:

— Разбира се, че не, но когато започнат да ни търсят, този кораб ще бъде вече на дъното.

Шерман излезе от сянката. В ръката си държеше пистолет.

— Там отиваме ние, Инглиш. Вие, момичето и аз: на дъното на морето.

— Наистина ли? Предполагам, че Вие не държите особено ни това пътуване.

— Този път искам всичко да свърши. Уморих се да убивам. Не трябваше да убивам Глория. Портиерът ме видя, като излизах от сградата. Разбира се, можех и него да убия, но това клане не може да продължава вечно. Омръзна ми. Вече не мога да спра. Реших да свърша със себе си, а също и с Вас.

— И как смятате да постъпите? — любопитствува Инглиш.

Знаеше, че е безсмислено да се опитва да нападне Шерман. Разстоянието беше твърде голямо. Преди да успее да го достигне, щеше да бъде убит.

— Запалих яхтата — отговори Шерман. — След малко тук ще има един голям хубав пламък. Можете да изберете дали да изгорите живи или да се удавите. В момента сме на около дванадесет мили от брега и продължаваме навътре. Лично аз предпочитам удавянето.

Инглиш вече беше разбрал каквото искаше. Върна се в коридора. Лоиз беше пред стълбата и беше чула разговора. Лицето ѝ беше бледо, но погледът — спокоен.

— Напълно е откачил — каза Инглиш. — Твърди, че е запалил кораба. Може и да лъже, но ако е истина, ще трябва да се спасяваме с плуване. Можете ли да плувате, Лоиз?

Тя се усмихна:

— Да. Не се безпокойте за мен.

— Тъкмо за Вас се тревожа. Знам, че не е нито мястото, нито времето, малка моя, но предпочитам още сега да Ви кажа, че Ви обичам. И струва ми се, от години. Забелязах го обаче чак когато възникна възможността да Ви загубя. Съжалявам, Лоиз, но е точно така. Сега, когато Ви казах всичко, да се опитаме да намерим спасителни пояси. Някъде трябва да има.

Тя го погледна за миг и влезе в каютата. След няколко минути намериха три спасителни пояса и две непромокаеми наметала.

— Ще увием магнетофона в наметалата и ще го привържем към единия от поясите — каза Инглиш. — Не искам да го загубя, освен ако нямам никакъв друг избор.

— Ник, гори! — възкликна изведнъж Лоиз, докато разстилаше наметалата на пода. — Усещате ли миризмата?

Инглиш излезе в коридора. Димът проникваше между фугите на паркета и когато се наведе да го пипне, Инглиш усети, че пари. Върна се и помогна на Лоиз да превърже магнетофона към спасителния пояс.

— Не можем да напуснем кораба, без да излезем отново на палубата — отбеляза Инглиш, докато помагаше на Лоиз да си нагласи пояса, — а той пази на изхода на стълбата. Почакайте тук. Ще отида да видя.

— Бъдете предпазлив, Ник!

Той ѝ повдигна брадичката, за да я целуне:

— Не се тревожи! Все пак трябва да излезем по някакъв начин оттук.

Кълбо дим връхлетя в каютата и те се закашляха. Инглиш излезе в коридора и забеляза, че там се стелеше дим и горещината беше нетърпима.

— Елате, Лоиз! Не можете да останете тук!

Двамата се затичаха към стълбата.

От палубата проникваше червена светлина и горещината беше така силна, че Инглиш беше принуден да предпази лицето си с ръка, за да може да види нещо.

Не забеляза нищо, но чу свистенето на пламъците, които унищожиха палубата и довършваха мостика.

Той се изкачи предпазливо на палубата. Никаква следа от Шерман!

— Лоиз! — прошепна предпазливо той.

Тя дойде при него и му направи знак да се наведе.

— Не го виждам. Да се махаме оттук! Дайте ми куфара.

— Поясът Ви — напомни тя и му го подаде.

Протягайки ръка да го поеме, той забеляза Шерман сред дима. Пусна пояса, грабна Лоиз за ръката и я повлече бързо през палубата.

— По-живо!

Взе я на ръце и я хвърли в морето.

Спусна се към магнетофона. В момента, в който го достигна, Шерман го забеляза.

— Не мърдайте! — изкрещя той.

Инглиш се отклони вдясно, достигна защитния заслон на кораба и хвърли магнетофона в морето. Хвана се за парапета и се приготви да скочи. В този миг Шерман стреля.

Инглиш усети силен удар в ребрата и остра болка раздра цялото му тяло. Падна по корем върху горящата палуба.

Подът беше толкова горещ, че мокрите му дрехи се сгърчиха и когато се опита да стане, дланите му залепнаха за палубата. Започна да се търкаля с надеждата, че ще може да се мушне под заслона и да падне в морето.

Шерман се спусна към него, хвана го за глезена и го задърпа назад.

— Няма да се спасите! — изкрещя той като умопобъркан. — Ще се изпечете жив, заедно с мен! Какво ще кажете за това, Инглиш? Как ви се струва това преддверие на ада?

Инглиш успя да го ритне в коляното. Шерман се срина. Пистолетът изгърмя и куршумът одраска палубата до глезените на Инглиш.

Инглиш се търкули върху Шерман и го пристисна към палубата. С изкривени от ярост и болка устни Шерман се опита да вдигне дясната си ръка, която продължаваше да стиска пистолета, но Инглиш я хвана с двете си ръце и я допря до металическия обков на яхтата.

Шерман изрева от болка, усещайки нажежения до бяло метал да се впи в плътта му. Инглиш напрегна всички сили и успя да задържи ръката му в това положение.

Шерман впи лявата си ръка в лицето на Инглиш, но той не го пусна, докато пръстите на дясната ръка не се отвориха и пистолетът не изчезна в морето.

Опита се да стане, но раната в ребрата го преряза с такава болка, че за миг изгуби съзнание.

Свести се по гръб върху горящата палуба и видя над себе си Шерман да впи пръсти в гърлото му. Инглиш го хвана за палците, изви ги и го принуди да пусне. Шерман отново насочи ръцете си към гърлото му, но получи юмрук в лицето, който го отпрати назад.

Инглиш се хвана за заслона и се изправи. Преди Шерман да успее да го достигне, той изгуби равновесие и падна с глава надолу в морето.

Студената вода го свести и когато отново излезе на повърхността, се опъна за миг по гръб върху водата.

Яхтата гореше като факла и осветяваше морето. С няколко загребвания се отдалечи от кораба и непоносимата горещина, която той излъчваше.

— Ник!

Една ръка го хвана за рамото. Обърна глава и видя до себе си Лоиз, която с другата си ръка стискаше здраво магнетофона.

— О, моя любов! Ранен ли си?

— Добре съм — отговори задъхано той. — Какво стана с Шерман?

— Мисля, че е още на борда.

Инглиш протегна ръка и се хвана за магнетофона, за да се задържи на повърхността. Краката му тежаха като олово и без помощта на магнетофона, би потънал моментално.

— Бъди до мен, Лоиз! Ранен съм и не се чувствавам добре.

— Легни по гръб. Ще те придържам. Не пускай куфара.

Лягайки по гръб той забеляза Шерман, който плуваше бясно към тях.

— Внимавай! — извика Инглиш и отблъсна Лоиз далеч от себе си.

Ръката на Шерман се затвори върху рамото му.

— Към дъното ще отидем заедно! — изкрещя пронизително Шерман. — Този път това е краят, Инглиш!

Инглиш се опита да го удари, но силите му го напуснаха. Не успяваше да отблъсне Шерман и усети, че пръстите пускат рамото, за да се затворят около гърлото му.

Двамата потънаха заедно. Шерман беше обвил с крака тялото на Инглиш и го стискаше за гърлото.

Лоиз се опита да се гмурне след тях, но спасителният пояс я върна моментално на повърхността.

Отчаяна се опита да го развърже, но възлите така се бяха втвърдили от водата, че не можа да ги разхлаби.

— Ник! — изкрещя тя.

След това отново се опита да се гмурне и отново без успех.

Водната повърхност се раздвижи. Малко по-далеч тя видя двамата мъже да изплуват от дълбините, все така прилепени един към друг. Видя ръката на Инглиш да търси лицето на Шерман и да впира пръсти в очите му. След това водата отново ги погълна.

Със свито сърце и изтръпнала от страх за Инглиш, тя наблюдаваше мехурчетата, излизаци от борещите се под водата мъже. За втори път изплуваха на повърхността. Шерман изглежда беше вече във водата, но ръцете и краката му все още не пускаха Инглиш, който правеше отчаяни усилия да се освободи.

Тя заплува към тях с надеждата, че ще ги достигне, преди да потънат отново, но стигна твърде късно. Оставаха само няколко сантиметра между Инглиш и протегнатата ѝ ръка, когато те изчезнаха в дълбините.

Миг по-късно едно от телата изплува, преобърна се и заплува наполовин потънало близо до нея. Тя го обърна и изхлипа от облекчение, разпознавайки лицето на Инглиш, който беше в безсъзнание.

Придържайки главата му над водата, тя го избута до магнетофона и го преметна наполовина върху него.

Четвърт час по-късно Кер ги откри близо до догарящите отломки. Лоиз все още успяваше да го придържа над водата.

IV

Сам Край намери Инглиш изтегнат в едно легло до отворения прозорец на първия етаж в новата ослепително бяла болница. На нощното шкафче бяха натрупани купчина писма, телеграми и книги.

В ъгъла седеше Чък Ийгън със свиреп израз на лицето и дебнещи очи. Никой от болницата не беше успял да заеме мястото му. Той седеше там вече три денонощия, от пристигането на Инглиш в болницата и даже самият Инглиш не можеше да се отърве от него.

— Здравей, Ник! — приближи се до леглото Край. — Как е?

— Добър ден, Сам. Вземи си стол. Много съм добре. Раните ми почти се затвориха, изгарянията ми зарастват. Не виждам защо са тези притеснения.

Край свъси вежди:

— Два дни беше в кома и ако си отървал кожата, то се дължи само на силния ти организъм. Така каза докторът.

Той погледна Чък.

— Иди да се разходиш, Ийгън. С мен няма от какво да се страхуваш.

Чък се изсмя злобно:

— Айде бе! За миг го изпуснах от очи и видяхте ли какво се случи? Не мърдам отук! И ако е по силите ми, няма да позволя на никого вече да го пълни с олово.

— Остави го — засмя се Инглиш. — И аз се опитвах да се отърва от него, но накрая се отказах. Какво ново?

— Всичко е наред — отговори Край. — Магнетофонът направи чудеса. Няма изобщо за какво да се притесняваш. Не бих се учудил, ако дойде главният комисар да ти поднесе извиненията си.

— Нямам никакво желание да го виждам — намръщи се Инглиш. — А Шерман?

— Намериха тялото му. Ти си му счупил врата, Ник!

— Ако не му бях приложил една техника от джудото, с мен беше свършено. Съвсем малко оставаше, Сам, съвсем малко. Как е Лоиз?

— Много добре. Телефонирах ѝ тази сутрин. Изглеждаше напълно във форма.

— Не ти ли спомена дали ще дойде да ме види? — запита загрижено Инглиш. — Очаквам я.

Край вдигна рамене:

— Нищо не ми е казвала, но със сигурност ще дойде.

— Какво стана с онзи другия, с Пен?

— В затвора е. Кер тъкмо го е намествал в лодката, когато Шерман го е изненадал отзад и го е халосал. Кер паднал в лодката си, която се понесла свободно в морето. В противен случай Шерман е щял да го довърши. Когато Кер се свестил, забелязал горящата яхта и се приближил да види какво става. Намерил ви е тъкмо навреме.

— Хубав човек е той — отговаря Инглиш. — Направи нещо за него, Сам. Той има едно прекрасно момиченце. Иди, поговори с него. Може би ще се съгласи да ѝ платя образованието, когато порасне.

— Добре. Ще отида да го видя.

— Според Чък Морили е сдал багажа. Какво стана с него?

— Обвинен е в опит за убийство. Трябваше да го уличим, Ник. За щастие бях взел със себе си няколко репортери. Комисарят няма да може да потули работата. Този Морили вече дълго време няма да има възможност да ти създава неприятности.

— Излиза, че всичко се развива отлично. Трябва да има някой разочарован в този град. Рийз сигурно е проронил някоя сълза.

— Напълно вярно! По едно време си мислеше, че този път те е спипал. За съжаление цялата история ще излезе на бял свят. Няма да можем дълго да премълчаваме за заниманията на Рой.

Инглиш повдигна рамене и изкриви лице от болка:

— По дяволите! Още ме боли — каза той и се намести поудобно. — Какво да се прави, не можем да го избегнем. Но това ще ми бъде изключително неприятно, Сам.

— Но не за дълго. Скандалът скоро ще се забрави и всичко ще бъде наред.

Инглиш поклати глава:

— Не, вече няма да е същото. И най-смешното е, че сега вече не ми пука. Откакто лежа тук, много мислих. Реших, че трябва да започна отначало. Ще се махна оттук, Сам. Имам нови идеи.

— Но ти не можеш да направиш това! — запротестира обезпокоен Край. — Не можеш да изоставиш такава организация при положение, че хлябът на толкова хора зависи от теб!

— Аз ще оставя някой на мое място. Ти би ли се заинтересувал, Сам?

— Сериозно ли говориш? — не скри учудването си Край.

— Напълно! Но не приемай с лека ръка, помисли. Ще трябва да се откажеш от кантората, но си струва. Ако се заемеш с цялата работа, аз ще се задоволя с двадесет и пет процента от чистата печалба, а всичко останало е за теб.

— А ти какво ще правиш? Това е целият ти живот, Ник! Не можеш да се откажеш току-така.

— С тези двадесет и пет процента ще имам достатъчно пари. Искане ми се да пътувам, да обиколя света. Като ми омръзне, ще започна от нула. Знаеш ли, Сам, най-хубавите дни от живота ми бяха, когато се мъчех да пробия. Ще се опитам да преоткрия тази атмосфера. Решено е, оттеглям се!

Край стана:

— Добре, ще си помисля. Всъщност струва ми се, се всичко е ясно. Само да предупредя Елен и ще ти дам съгласието си.

Малко по-късно, след обяд, на посещение дойде и Леон.

— Дойдох да те видя как си — каза той и стисна ръката на Инглиш. — Трябва да се връщам в Чикаго. След малко тръгвам. Нали нямаш повече нужда от мен?

Инглиш поклати глава:

— Не, не мисля. Благодаря за всичко, което направи, Ед. Като се върна на работа, ще ти изпратя чек. Какво ще кажеш, добре се справихме, нали?

— Действително. Ако можеше да видиш мутрите на ченгетата, когато Лоиз цъфна с магнетофона. И тя добре се справи, не мислиш ли?

— Напълно вярно! Не разбирам обаче защо още не е дошла да ме види? Всички дойдоха, с изключение на нея. Какво я прихваща, за Бога, Ед!

Леон се разсмя:

— Преувеличаваш. Да не мислиш, че твоята работа сама се върши, докато ти се изтягаш в леглото? Забрави ли, че тази вечер

започва новият спектакъл? Тя работи по двадесет часа в денонощието. Няма време и да се гримира, бедното момиче!

— По дяволите новият спектакъл — отговори Инглиш отегчено.
— Не ме интересува. Искам да я видя!

— Ще дойде. Спомена, че ще прекара тук вечерта, преди да отиде в театъра. Трябва да си й благодарен. На нея дължиш състоянието си.

— Да, съгласен съм — свъси вежди Инглиш, но е време да престане да работи като роб.

— Откакто те познавам, все това ти повтарям, но ти не искаше да ме чуеш. А сега трябва да изчезвам. До скоро виждане, старче, и не се вълнувай. Емоциите, които си преживял, ще ти стигнат до края на дните.

След заминаването на Леон Чък запитва притеснено:

— Шефе, вярно ли е, че напускате?

Инглиш го погледна със сияещ поглед:

— Да. Чака ме много важна работа. Една работа, която ще запълни голяма част от времето ми и с която трябваше да се заема много по-рано.

Чък ококори очи:

— А ще има ли място и за мен, шефе?

Инглиш поклати глава:

— Не мисля — отговори весело той. — Много е лично. Ще се женя и ще създам семейство.

Ужасеният израз на лицето на Чък беше толкова комичен, че Инглиш избухна в смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.